

آکھیا قاضی نے

SUCHEET
PUNCHAM.COM

SUCCHET

PUNCHAM.COM

آکھیا قاضی نے

(گل کلام)

قاضی الہ دین

سوڈھی
مولوی سراج دین

جوڑنہار
مدثر بشیر

سچیت

سچے حق راہوں میں

پہلی چھاپ
دسمبر 2008 -- مگھ 2065 بک

مکھ پنا: پنجم

سچیت کتاب گھر

11- شرف مینشن، چوک گنگارام، لہور

فون: 6308265 42 ای میل: suchet2001@yahoo.com

شرکت پریس لہور

آیت مبارک

وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ ۗ قُلِ الصَّوْفُ -

(البقرہ ع 27)

ترجمہ: لو کہیں آپ کولوں پچھدے نیں کہ (خیرات وچ) کتنا خرچ کریئے۔ نبیؐ
آکھ دیو کہ جیہنا (لوڑ) توں ودھ ہووے۔

حدیثِ نبویؐ

كُلُّ مَعْرُوفٍ صَدَقَةٌ
ترجمہ: ہر چنگی گل وچ صدقے دا ثواب ہے۔

SUCCHET

PUNCHAM.COM

بابا فرید گنج شکر دی ویل

جے جانا مَر جائیے، گھم نہ آپئے
جھوٹی دُنیا لگ نہ آپ ونجائیے
(بابا فرید)

SUCCHET

PUNCHAM.COM

11	مڈھلی گل
15	حماں
18	نعتاں
21	معجزہ حضورؐ دا
27	نبیؐ دیاں گلاں
31	شانِ ابو بکر صدیقؓ
32	دیروا ولیاں دا
34	کرامتِ غوثِ پاکؒ
35	کرامتِ داتا گنج بخشؒ
37	کرامتِ پیر بوستانیؒ
41	ڈاچی
42	چو مصرے
75	پنج مصرے
77	چھ مصرے
104	ست مصرے

105	اٹھ مصرعے
118	سہرے
127	باراں ماہیہ
131	دُعا
133	اُردو کلام

SUCHEET
PUNCHAM.COM

مڈھلی گل

مڈھلی گل اسیں قاضی ہوراں دی حیاتی توں شروع کراں گے۔ قاضی اللہ دین دا جنم 2 دسمبر 1900ء نوں قاضی اللہ دتہ دے گھر ہويا۔ قاضی اللہ دتہ دے پڑکھ کئی صدیاں توں شہر لہور دے واسی سن۔ قاضی ہوراں دے پڑکھاں دا گھر محلہ نمدگراں ولى بوہے وِچ سی۔ اوہناں دے دادا جی دا ناں قاضی سلیم سی۔ قاضی صاحب جاتوں کبوہ سن پر اندرون لہور دے واسی اوہناں نوں قاضی دے ناں توں جاندے سن۔ ایس گل دا کارن اوہناں دا کئی پیڑھیاں توں قاضی ہونا سی۔ شہر وِچ قاضی دا عہدہ اوہناں دے گھر وِچ ای ٹری آوندا سی۔ انگریز سرکار دے سے وِچ ایہہ ذمے واریاں قاضی اللہ دین ہوراں کول آ گئیاں۔ ونڈ توں پہلاں لہور اک سیکولر شہر سی جس وِچ کئی دھرماں تے کئی جاتاں دے لوک وسدے سن۔ ایس کارن اوہناں دے آپسی جھگڑے جائیداداں تے وارثاں دی ونڈ دے پواڑے آوندے رہندے سن۔ قاضی صاحب کول اوہناں دے پڑکھاں دی شکشا سی۔ جس دے گرگیان توں اوہ سارے پواڑے سوکھے طریقے نال نبیڑ دیندے سن۔ اوہناں اپنی پوری حیاتی وِچ عدل انصاف توں ہٹ کے کوئی گل نہ کیتی سی۔ سارے شہر وِچ اوہناں دا اینا آدرسی کہ دوہے دھرماں دے لوک وی اپنے

ویاہواں تے دوجے دیہاڑاں وِچ اوس ویلے تیکر روٹی نہیں کھولدے سن جدوں
 تیکر قاضی صاحب اپڑ نہیں جاندے سن۔ انگریز سرکار دے ویلے وِچ قاضی
 صاحب نے محکمہ ریلوے وِچ نوکری کر لیتی۔ پر آپ اوس سسے دی شہر دی رہتل
 بہتل وِچ وی رُجھے رہے۔ شہر دے چار چوپھیرے باغ وِچ کویاں تے گویاں
 دے اکٹھ ہوندے سن۔ پریڈ والی گراؤنڈ (بینار پاکستان) وِچ پتنگ بازی ہوندی
 سی۔ تے تھاں تھاں اُتے پہلوانی دے کھاڑے وی سن۔ قاضی صاحب نے اپنی
 جوانی وِچ پہلوانی وی کیتی تے پتنگ بازی دا شوق وی کیتا جیہڑا کہ اوہناں دے
 اخیر لے ساہ تیکر اوہناں دے نال ٹُردا رہیا۔ قاضی صاحب اپنی پتنگ آپ بنا کے
 اُڈاندے سن تے کُپ بناون وِچ اوہناں دے نالدا استاد پورے شہر لہور وِچ نہیں
 سی۔ ایہناں توں اڈ اوہ دستی چھری بناون دافن وی ڈاڈھا جاندے سن۔ قاضی
 صاحب دی اگلی پیڑھی وِچ پتنگ بازی توں اڈ کوئی وی فن نہ اگانہہ ٹُریا تے
 پتنگ بناون دی جانج وی اوہناں دے پوترے فرخ رشید نے لئی۔ قاضی صاحب
 نے شہر وِچ کئی وڈے کویاں دی کوتا سنی تے شہر وِچ تھاں تھاں تے ہوون والی
 قوالی سنی۔ وحدت الوجود تے عشق محمدی دی اگ تاں پہلاں توں ہی بلدی پئی
 سی۔ پھیر ایہو ای اگ اوہناں دی کوتا وِچ وی دسی۔ قاضی صاحب دی کوتا
 بارے عام لوکاں نوں کوئی جانکاری نہ سی تے اوہناں ایہہ گل اخیر لے ویلے تیکر
 لکو کے رکھی۔ اوہناں جو گُجھ آکھیا اوہ اوہناں دے وڈے پُت نے سنیا تے
 لکھیا۔ آپ اپنا تخلص کشش ورتدے سن۔ قاضی صاحب 17 مارچ 1987ء وِچ
 اپنے رب کول ٹُ گئے۔ اوہناں نوں میانی صاحب لہور وِچ اوہناں دے جدی
 احاطے وِچ دفنایا گیا۔

ہن آسین کچھ اوہناں لوکاں دا ویروا کراں گے جیہناں دا ایس کم وِچ وڈا ہتھ رہیا۔ سبھ توں پہلاں نجم حسین سید ہوراں دا ہے۔ ایہہ سارا کم رب مگروں سبھ اوہناں دی دیون ہے۔ مولوی سراج دین ہوراں دی مہربانی کہ اوہناں اپنی بریک نظر نال سارے کم نوں سوڈھیا۔ اتھھے قاضی ہوراں دے وڈے پُت چودھری عبدالرشید دا ویروا وی بہت ضروری ہے جیہناں اپنے ابا جی دی حیاتی وِچ اوہناں دا آکھیا ہويا اک اک اکھر سانجھ کے رکھیا تے اوہناں دے ٹر جاوان مگروں سارے کم نوں کٹھیاں کر کے اک تھان تے سانجھیا۔ اوہناں دے ایس جتن دے کارن آسین اج ایہہ کم تہاڈی سیوا وِچ لے آون دا آہر کرنے پئے ہاں۔ میں اپنے اُستاد طارق مقبول تے اپنے چاچا جی محمد اعجاز دا وی ابھاری ہاں جیہناں مینوں کسے وی تھادیں اکلا نہ ہوون دتا۔ میں اپنے مٹر شفیق بھٹی، محمد سرفراز (روزنامہ خبریں)، حافظ ارشاد خلجی، محمد علی ہوراں دا وی احسانمند ہاں کہ جیہناں ہر اوکھے سے وِچ میرے موڈھے نال موڈھا جوڑی رکھیا۔ اخیر تے میں مقصود ثاقب ہوراں دا وی ویروا کراں گا جیہناں ہر ویلے میرے سر تے اپنا ہتھ رکھی رکھیا۔

رب کرے ساڈا ایہہ آہر سائیں تے لوکیں دوویں قبول کرن۔

مڈر بشیر

مگھر 2065 بک

نومبر 2008ء

SUCCHET

PUNCHAM.COM

حماں

1

اسیں نمانے راہوں بھلے پتہ نہیں کت جانا
بھلیاں نوں راہ پائیں سائیاں دسی جائیں ٹکانا
رحمت اپنی دتی جائیں سائیاں عیب نہ ویکھیں میرے
حشر دیہاڑے کریں کریمی عیب چھپا جائیں میرے
میں نکارا درداں مارا پھر دا مارا مارا
باجھوں فضل تیرے دے ساڈا ہوندا نہیں گزارا
بحر گناہ وِچ دُبا بیڑا ساڈا بتے لائیں
حشر دیہاڑے نال کرم دے آپے پار لنگھائیں
دفتر گناہ دا وڈا ساڈا ممکن وِچ نہ آوے
دعا کرو میدان حشر دے رب محبوب ملاوے
طفیل نبی دے بخشے جائیے کیا نلے کیا وڈے
رحمت باری نازل ہووے کشش سانوں دوزخ اک نہ لگے
کرو دعائیں حشر دیہاڑے رب محبوب ملاوے
رحمت کشش ساتھی ہووے سانوں دوزخ وِچ نہ چھڈے

رحمت دا دریا الہی ہر دم جاری تیرا
 اک قطرہ جے بخشیش مینوں کم ہو جاوے میرا
 رحمت اپنی دتے جائیں سائیاں عیب نہ لبھیں میرے
 حشر دیہاڑے کریں کریمی عیب چھپا جائیں میرے
 میں نکارہ درداں مارا پھر دا مارا مارا
 باجھوں فضل تیرے دے میرا ہور نہیں کوئی چارا
 حشر دیہاڑے کریں کریمی آپے پار لنگھائیں
 دفتر گناہ دا بہت وڈیرا مگن وچ نہ آوے
 دعا کرو میدان حشر دے رب محبوب ملاوے
 وچ دربار تیرے دے مولا میریاں نت دعائیں
 دُنیا اُتوں وقت مرن دے نال ایمان لے جائیں
 طفیل نبی دے بخشے جائے کیا نلے کیا وڈے
 رحمت رب دی ہووے کشت دوزخی اک نہ لگے
 ہو کے دست بستہ وچ عاجزی دے
 خادم اس طرح عرض گزار دا اے
 تیرے نال وسیلے دے پھٹ جاواں
 بیڑا پار ہووے گناہ گار دا اے
 صدق نال یقین قربان جاواں
 اُچّا مرتبہ عالی سرکار دا اے
 وچ جگ دے کرنی ہدایت ہر دم
 ایہہ کم اوس پاک ذات دا سی

توں رحیم کریم بخشہار مولا میرے جیہا کوئی گنہگار ناہیں
 صدقے پیارے محبوب دے لاج رکھ لیں نظر آوندا کوئی مددگار ناہیں
 پا دے رحمت خزانے چوں خیر مینوں تیری رحمت دا کوئی شمار ناہیں
 قربان جاواں محبوب دی شان اُتوں ایڈا اُمت دا کوئی عنخوار ناہیں
 ایستھوں لہدا اے سودا سچ والا جھوٹا ایستھوں دا کوئی وپہار ناہیں
 وقت ہے خرید لو اج سودا فیر آونا ایس بزار ناہیں
 کوئی روز گزران ہے جگ اُتے سدا باغ تے گل بہار ناہیں
 جے کرنخی دا گزردا دن ایستھے ہوندا رات دا کوئی اعتبار ناہیں
 جے کر جیوندیاں رات لنگھدی اے فیر دن دا کوئی اعتبار ناہیں
 ایستھے میلہ سبھ چلو چلی دا اے ایستھے کملیا پیر پساں ناہیں
 عملاں نال اوستھے پار لنگھانا ایس ہونا کسے نے کسے دا یار ناہیں
 کیہ کرن آیا ایستھے کیہ کرنا ایس وعدے اپنے توں بیلے ہار ناہیں
 اوہدی رحمت اُتے گل مکدی اے سُننی کسے نے تیری پُکار ناہیں
 نقد و نقد سودا اس بزار دا اے ایستھے گھڑی دا کوئی اُدہار ناہیں
 خالی ہتھ آیا خالی ہتھ جانا اک دمڑی دا شاہوکار ناہیں
 مونہوں منگیاں گُش لہدائے خالی ٹوردی میری سرکار ناہیں

نعتاں

1

سیاہی اٹھ جہان دی گئی ساری دُنیا وچ غریباں دا یار آیا
جن بشر تعظیم لئی جھک گئے نیں اج اُمت دا ہے غمخوار آیا
بے آسیاں دی ہوئی آس پوری بے چاریاں لئی قرار آیا
بُھکے پیاسیاں دے سیر کرن خاطر لے کے اُلفت دا جام پیار آیا
مٹھے سخن تے نال زبان شیریں کرن کافراں نوں اپنا یار آیا
بے قدراں نوں آپ دی قدر ہوئی بے قدراں اندر قدردار آیا
قسمت جاگ اُٹھی سبھ آسیاں دی ہے بخشش دی عجب بہار آیا
پردہ غفلت دا پیا راہ بھلیاں نوں راہ راستی تے پاؤن ہار آیا
ابوجہل نے مٹھی وچ روڑ آندے کلمے باجھ نہ ہور پکار آیا
اوہ نُور بن کے شکل بشر اندر دُنیا وچ اوہ رب دا یار آیا
طلب گاراں دا بن مطلوب آیا تے مطلوباں دا بن کے پیار آیا
میرے مولا دی کشش ہے مہربانی شکل بشر تے نُور پیار آیا

لے کے نُور اُس اپنے نُور وچوں بنایا یار سُو جیہدا جواب کوئی نہیں
 جس دے نُور تھیں ہو یا جہان روشن تاب جھلدا سٹس مہتاب کوئی نہیں
 کھڑیا چمنِ محمدیٰ تے بہار ہو گئی چمن بولیا تیرا جواب کوئی نہیں
 مٹھی ابو جہل وچ روڑ پئے پڑھن کلمہ کافر بولدے تیرا جواب کوئی نہیں
 پیماں مسکیناں تے بیوہ دی خبر لینی خبر والیا تیرا جواب کوئی نہیں
 دن حشر کشش دی لاج رکھیں تیرے کرم دا کجھ حساب کوئی نہیں
 پا دے نام محبوب دے خیر سانوں ملے رحمتی خزانے تھیں کجھ نہ کجھ
 کھیتی آس اُمید دی اساں بوئی اگے تیری مرضی بنا دے کجھ نہ کجھ
 تیری رحمت وچوں کجھ گھلدا نہیں مل جائے غریباں نوں کجھ نہ کجھ
 در ایس دا سوالی کدی گیا نہیں خالی لہہ جاوندا اے اوہنوں کجھ نہ کجھ
 گنہگاراں نوں ہووے دیدار تیرا امیدواراں نوں مل جائے کجھ نہ کجھ
 دامن تیرے حبیب دا ہووے نصیب مینوں جیلہ بخشش دا بن جائے کجھ نہ کجھ

ایہہ سمندر فراق بے قرار دا ایہہ کنڈھا نہیں دسدا پار دا
 آقا تیرا وچھوڑا سانوں مار دا میری بچر وچ عمر ناکاری گئی
 تئیں نبیاں دے سردار ہو عالی تیرے دردا سوالی کدی مڑیا نہیں خالی
 تیری شان ہے آقا جی دو جگ والی تیری کھیلی توں آقا میں واری گئی
 ہويا جگ وچ ظہور حضور دا مان ٹٹ گیا کافر نمرد دا
 کلمہ پڑھ لیا کافراں حضور دا ہوندى ہر پاسے رحمت واری گئی
 خوف ساریاں توں حشر میدان دا راز کھلا جدوں رب دی شان دا
 دامن پھڑلاں گے عربی مچان دا کوئی کہوے گانہ کشش اوگنہاری گئی

تیرے صدقے واری گئی

میری بچر وچ عمر ناکاری گئی

معجزہ حضورؐ دا

پتھر دل سُن کے کیوں نہ موم ہوں
شریں سُن جو آپؐ دی بات دا سی
اک دن واعظ حضورؐ فرماوندے سن
دختر اک کافر سُندی آوندی اے
اوہنوں سُندیاں ای فوراً اثر ہویا
صدق نال ایمان لباوندی اے
ڈاڈھا ظلم کیتا ڈھئی کفر اندر
ایس گل ولوں شرماوندی اے
چھڈ شرک تے بدعتاں ساریاں نوں
ادب نال اوہ سیس نوآوندی اے
کیتی نظر حضورؐ جاں اوس اُتے
جیہڑی کفر وچوں باہر آوندی اے
سینہ نال ایمان دے صاف کر کے
زندگی اوس دی خوب سنوار دتی

دیکھو نال تقدیر دے باپ اوس دا
 انھا اکھیاں مستیں ہو جاوند اے
 سدّ کے گل طیبیاں نوں پاس اپنے
 کیتا حکم اوس کرو علاج میرا
 ایس دکھ توں دل گھبراوندا اے
 طیبیب واہ اپنی سبھ لا تھکے
 فیدہ مول ناہیں نظر آوندا اے
 دتا صاف جواب علاجیاں نے
 ساڈی کوئی وی پیش نہ جاوندی اے
 خدمت باپ دی وچ اوہ ہو حاضر
 بیٹی اس طرح عرض سناوندی اے
 فیض حضور دا ہے سارے جگ اُتے
 لوگ دیس بدیس توں آوندے نیں
 اپنی شفا ہے آپ دے ہتھ اندر
 سبھ مرض والے فیض پاوندے نیں
 ہوندی جیہنوں شفا ہے پہنچ جلدی
 اک دوسرے نوں دس پاوندے نیں
 جاگے واہ نصیب سبحان اللہ
 دکھی آوندے تے سکھی جاوندے نیں
 لڑکی اٹھ کے جاوندی ادب سیتی

خاک نبی دے پیر دی لیاوندی اے
 پڑھ کے بسم اللہ نال یقینِ کامل
 اکھاں وِچ اوہ باپ دے پاوندی اے
 ہنیرا اٹھ گیا آیا نُور فوراً
 اکھاں وِچ بھریا نُور ہویا
 نال مٹھی دے سارا سرور ہویا
 باپ پچھدا دوا توں کیہ آوندی
 جسدے پاوندیاں ای دُکھ دور ہویا
 لڑکی کھول کے حال چا دسیا اے
 باپ سُنڈیاں تپ تنور ہویا
 میرا نال سی اُنھاں دے ویر مُڈھوں
 توں ایہہ کیہ ظلم کمایا اے
 اٹھ جوش اندر خنجر پکڑ ہتھیں
 اکھاں وِچ چا اوس چلایا اے
 رحمت رب دی آ گئی جوش اندر
 مول عجب حساب بنایا اے
 خنجر لگ دیاں این وِچ اکھیاں دے
 نُور اگے تھیں دون سوایا اے
 خنجر پکڑدا مُر کے فیر ہتھیں
 ہاتھ دے آواز سمجھایا اے

پائی خاک محبوب دے پیر دی اے
 تینوں گجھ خیال نہ آیا اے
 روز حشر شان تیرا ایسے پیارے ہونا اے
 گیا وقت نہ آوسی ہتھ تیرے
 مار ٹکراں فیر توں رونا ایں
 ڈاڈھا غم اندر پریشان ہویا
 کہیا لڑکی توں کول بٹھا کے تے
 رسہ جلد لیا توں اٹھ فوراً
 کچھ گل میرے وچ پا کے تے
 شاید میرا قصور معاف ہووے
 لڑکی اٹھ کے جاوندی ادب سیتی
 خاک نبی دے پیر دی لیاوندی اے
 پڑھ کے بسم اللہ نال یقین کامل
 اکھاں وچ اوہ باپ دے پاوندی اے
 ہنیرا اٹھ گیا آیا تُو فوراً
 اکھاں وچ بھریا تُو رو تُو ہویا
 دکھ گیا تے سکھ نصیب ہویا
 نال نشتی دے سارا سرور ہویا
 باپ پچھدا دوا توں کیہ آوندی
 جسدے پاوندیاں ای دکھ دور ہویا

لڑکی کھول کے حال چا دسیا اے
 باپ سُنڈیاں تپ سنوور ہويا
 میرا نال سی اُنھاں دے ویر مُڈھوں
 تُوں ایہہ کیہ ظلم کمایا اے
 اُٹھ جوش اندر نخر پکڑ ہتھیں
 اکھاں وِچ چا اوس چلایا اے
 سرکار بخش دیون رحم کھا کے تے
 لڑکی اُٹھ کے فوراً تعمیل کیتی
 رتہ کھچ لیا گل وِچ پا کے تے
 رتہ پکڑ لیا ونڈی ول مسجد تے
 ہو کے وانگ غلاماں دے آیا اے
 اوہدی عاجزی دے دلوں ویکھ کے تے
 ترس رب دی ذات نوں آیا اے
 جبرائیل امین نوں سدّ کے تے
 اللہ پاک نے ایہہ ارشاد فرمایا اے
 خدمت وِچ محبوبّ دی کہو جا کے
 اللہ پاک نے تُوں نوں یاد کیتا
 بندہ اک میرا نیکوکار آیا
 خانہ اوس دا اساں آباد کیتا
 گناہ تیری طفیل چا بخشیا اے

روزِ حشر دا جد اوس یاد کیتا
 سُن کے حکم پروردگار والا
 حضرت مسجد وچوں باہر آوندے نیں
 وچ خشّی دے پکڑ کے اوس تائیں
 نال شوق دے گلے لگاوندے نیں
 ہوئی کرم دی گھڑیاں اوس اُتے
 نعرہ اللہ اکبر دا لاوندا اے
 کلمہ طیب پڑھ کے ادب سیتی
 صدق نال ایمان لیاوندا اے
 کُفر دل وچوں گیا اُٹھ سارا
 نال ادب دے سیس نواوندا اے
 واہ واہ مولا نے کرم کیتا
 چہرہ خشّی بھریا نظر آوندا اے
 روز حشر دے مولا توں لاج رکھیں
 کش کجھ نہ عمل کمایا اے
 دامن اوس دا ہووے نصیب یارو
 لکھ معجزہ جسدا سنایا اے

نبی دیاں گلاں

میں گنہگار کیہ تری صفت لکھاں اللہ پاک نے تینوں وڈیا اے
دِتا نو حصے صبر ایوبؑ تائیں اک دُنیا دے وِچ ورتایا اے
حُسن یوسفؑ نوں دِتا سُو نو حصے دُنیا وِچ چا اک ورتایا اے
عقل ودھ ادریس دی کہے کشش حصہ دُنیا وِچ کجھ ورتایا اے
جو کجھ دِتا سبھ نبیاں نوں اوہ تیرے حصے آیا
واہ محبوبا پاک رب نے تیرا شان بنایا
آیا حکم پیاریا کرو ہجرت پائیاں ظالماں بہت اندھیریاں نی
مکّے وچوں مدینے نوں کرو ہجرت شاناں اُچیاں سوزنیاں تیریاں نی
مدینے والیا دے سینے کرو روشن ہوون رحمتاں سوزنیاں میریاں نی
تیرے درس نوں طیبہ دے لوک سہکن خیراں منگھدے سوزنیاں تیریاں نی
مدینے والیا لوکاں نوں خبر ہوئی اج نبیؐ خدا دا آوندا اے
انجوڑیاں نوں جیہڑا جوڑدا اے اتے وچھڑ آپ ملاوندا اے
سارے یار اصحابیاں نوں کر کٹھیاں یار رب دا ایہہ فرماوندا اے
تُسیں دسو تہاڈا خیال کیہ اے اللہ پاک پیا فرماوندا اے

اصحابیاں آکھیا سبھ منظور سانوں جو کجھ رب سچا فرماوندا اے
 جیہڑی تیری رضا اوہ ہے ساڈی ہر اک نبی نوں آکھ سناوندا اے
 چھیتی قافلہ تیار تِیا عجب رنگ پیا رب دکھاوندا اے
 مدینے پہنچ کے تے نبی رب دا یارو ایہہ فرمان سناوندا اے
 مدینے جا کے کہیا حبیب رب دے گلاں سُن لو سناں میریاں نی
 کجھ دے لوؤ کجھ لے لوؤ مَن لو نصیحتاں میریاں نی
 اوہناں اوسے ویلے سُن کے ونڈ کیتی گلاں سُنیاں سوہنیاں تیریاں نی
 اک اصحابی دیاں دو بیویاں سن اک ویکھدا قدرتاں تیریاں نی
 واہ سناں اللہ سوہنے ونڈ کر کے دوہاں اصحاباں نوں ونڈیاں مہریاں نی
 کشش کیوں نہ اوہناں دی شان اُچی جتھے رحمتاں رب بکھیریاں نی

نیکی جاندا نہیں بدی نہیں کردا اوہدا نہیں ثواب عذاب کاہدا
 جتھے جاونا نہیں اوہدا پچھدا نہیں سوال کرے نہ اوہدا جواب کاہدا
 پروانہ شمع اُتے سرُتاں جاندا اے جلوہ یار دے تے بے تاب کاہدا
 ملے یار نوں یار گلاب بلبل ہووے خار نہ نال گلاب کاہدا
 کیتی بند پنجرے وِچ ولیاء بلبل باجھوں گُلاں دے بہت حیران ہوئی
 لگا خار فراق دا وِچ سینے کسے گھڑی دی جان مہمان ہوئی
 ساری لہدی نہیں ادھی نہیں لیددا پھیر کس طرح کہے خطا کاہدی
 ادھی لے تے ساری نوں لہہ مورکھ کس گل تے بھلوں ایہہ ادا کاہدی
 جس دل اندر درو دل ناہیں اوس دل دی دس دوا کاہدی

نماز فرض ہے مومنوں ساریاں اُتے جس عتیقی نہیں اوہدی قضا کاہدی
 اسان نہیں عتیقی نہ قضا کیتی اسیں ہاں محرم تے کریم ہیں توں
 توں ستار غفار کریم مولا گنہگار نوں بخش رحیم ہیں توں
 اک کنعان وچوں ٹر یا وکنے نوں اک مصر اندر خریدار وِسدا
 اک نمود تے چاہڑیا پچھ اُتے اوہ اگ ہے گل گلزار وِسدا
 اک غلام بٹھا کے اونٹنی تے آقا اوسدی پھڑی مہار وِسدا
 اک اک نوں ڈوب کے ندی اندر ساتھی بالدے کے پار وِسدا
 اک غار اندر ساتھی یار دا اے اک اک پچھے بتی ٹوردا اے
 عاشق سبھ نہیں نُور محمدی دے پروانہ شمع توں مونہہ نہ موڑدا اے

کارِیگر مصور دے جاں صدقے کیڈی سوئی بنائی تصویر تیری
 اپنے نُور نوں ٹکڑا نُور لے کے بے نظیر بنائی تصویر تیری
 دے کے مرتبہ نُور دے شان والا دو جگ تابع سبھ جاگیر تیری
 اُٹھ گیا ظلمات کفار جگ چوں پھری وحدتی جدوں شمشیر تیری
 چن سورج شرما گئے ویکھ کے تے صورت نُور ہے بدر منیر تیری
 جاواں اُنھاں اُتوں لکھ وار صدقے جیہڑے ہو گئے بنگلیر تیری
 جبرائیل ہویا فوراً حاضر ویکھی جدوں دلیر تصویر تیری
 گھمن گھیر گناہ دے وِچ کشش رحمت ہو جائے بے نظیر تیری

شبِ معراج بُلا کے حبیب تائیں لیا سینے نال سینے نوں جوڑ سوہنے
 دتا رحمت دے کھول خزانیاں نوں چھڈی کسے نہ گل دی تھوڑ سوہنے

تیرے لب مبارک توں جاں صدقے جس نوں لا دیو جاوے کوڑھ سوہنے
 تیرے اُنکلی دے پاک اشاریاں نے دتا چن ٹوں توڑ کے جوڑ سوہنے
 جن بشر کیہ حجرو شجر سارے کلمہ پڑھن پتھر کنکر روڑ سوہنے
 درتے آیا سوالی نہ جائے خالی ہوندی کدے نہ کسے نوں موڑ سوہنے
 پتیاں اتے مسکیناں نوں گل لاوے دتی کسے نہ گل دی تھوڑ سوہنے
 روز حشر دے کشش دی لاج رکھ لیں تیری نظرتے کرم دی لوڑ سوہنے

ٹکڑا ٹور دا ہے ٹور وچوں بے مثل بنایا خدائی دے وچ
 وڈا دے مرتبہ شان بخشش گل انبیاء دی اشنائی دے وچ
 کیتا حکم فرشتیو صفاں بھو آج آونا مہمان نوئی دے وچ
 ساڈے بچاں نوں آج ویکھ لینا کیوں یار ملدے یاری لائی دے وچ
 شبِ معراج بلا کے یار تائیں ہر اک چیز کیتی حق نمائی دے وچ
 دتا رحمتی کھول خزانیاں نوں جلوہ گر کیتا چا خدائی دے وچ
 شمع ویکھ پروانیاں عمید ہوئی ٹھرمٹ پا لیا یار آشنائی دے وچ
 روز حشر توں کشش دی لاج رکھ لیں ایہدا نام ہے بڑے گنائی دے وچ

شان ابو بکر صدیقؓ دی

دے کے جان پروانے نے آکھیا اے رکھیں یاد توں جاشار دا مونہہ
 لے کے جان تے نہیں پرواہ کر دے بھل جاوندے نیں وفادار دا مونہہ
 سُن کے شمع نے ایہہ جواب دتا جانی بھل دے نیں اپنے یار دا مونہہ
 کیتا قول صدیقؓ نہ بھلیا اے ویہندے رہن او سدا سرکار دا مونہہ
 سرتوں لاه دستار تے پاڑ لیراں اُس نے بند کیتا ہر اک مار دا مونہہ
 کر کے غار توں صاف محبوب آندا نورو نور ہويا اوس غار دا مونہہ
 دھر پٹ سرہانے تے سر انور ویکھے پیا سوہنا اپنے یار دا مونہہ
 سارے بند سوراخ تے اک گھلا اڈی بند کیتا درمی ہار دا مونہہ
 اُس غار اندر سی سب رہندا عاشق نبیؐ دا بڑے پیار دا مونہہ
 اوس ڈنگیا یار صدیقؓ تائیں ہنجوں ڈلھیاں ویکھیا یار دا مونہہ
 قطرہ پیا تریندا پھل اُتے کھلی اکھ تے ویکھیا یار دا مونہہ
 لیا جان سرکار لعاب لانشی وچ آیا یار غار دا مونہہ
 اوہ مونہہ سوہنا جیہوں ویہندیاں ای بخشیا گیا کہیں بے شمار دا مونہہ
 قسم رب دی بخشیا جائے کیوں نہ چنے ویکھیا میری سرکار دا مونہہ

ویروا ولیاں دا

مولا بھاگ جگاوے جسم عجب سبب بناوے
دیون ہارا آپ خداوند زمے ہوراں دے لاوے
نیکاں دی جے مجلس ہیئے چنگے نیک کہایے
جے بُریاں دی مجلس ہیئے چنگے بُرے سدايے
جیہناں دے کول فیض الہی کردے فیض تھیرے
جیہڑے خالی آخر خالی، خالی کردے جھیرے
غوث اعظمؒ پیر جیلانی ہے محبوب حقانی
دُبا بیڑا تار دکھایا پیر پیارے جانی
ہور کنیں جگ اندر کیئے فیض ہزاراں بھاوے
ہور کرامتاں کنیں ہزاراں ظاہر نیں جگ سارے
مشکل سُشا حل کردے مشکل ہر مشکل کم آون
دُبیاں نوں چا پار لگاؤن روگیاں روگ گواون
چوری چور کرن نوں آیا اوہناں قطب بنایا
سینہ کر وانگ آئینے نُور اوہدے وِچ پایا

داتا گنج بخشؒ پیارے کیڈا کرم کمایا
 راہوں بھلیاں تائیں سدھا راہ دکھایا
 دیس بے دیسوں لوگ جو آون آکر فیض اوہ پاون
 خالی آون لے کر جاون سبھ مُراداں پاون
 فیض اوہناں دا دُنیا اندر ہر دم رہندا جاری
 در اُنھاں دے آوندی جاوندی رہندی خلقت ساری
 میں قربان ولیاں اُتوں شکر گنجؒ پیارا
 کھلا ہر دم رہے ہمیشہ اُسدا فیض دوارا
 دُکھاں درداں والے آون دل دا روگ گواون
 مقصد سبھ دا پورا ہوندا نئشیاں لے کر جاون
 وسیلا ولیاں پاکاں والا تے حبیب پیارے
 رحیم کریں جیہاں بخشیش کشش اوگن ہارے

غوث پاک دی کرامت

اک دن غوث اعظمؒ جانڈے ندی کنڈے عجب ماملہ پیش حضور ہویا
ندی کنڈے اک بڈھڑی روندی سی اوہدا نال دکھاں سینہ پُور ہویا
حضرت پُچھیا مائی کیوں روونی ایں تیتھوں کیہہ ہے ایڈا قصور ہویا
پُتر گھلیا پار وہاوانے نوں جیہڑا شوہ دے وِچ مرگور ہویا
سُن کے ایہہ سوال اُس بڈھڑی دا حضرت حاضر جا وِچ حضور ہویا
حضرت ہتھ اٹھا دعا کیتی بیڑا شوہ تھیں جھب حضور ہویا
ایہہ لے پکڑ مائی پُتر سنے ووہٹی تیری مدد ہے رب غفور ہویا
دُکھ گیا تے سَکھ نصیب ہویا سارا مائی سندا دُکھ دُور ہویا
خزاں گئی تے فیر بہار آئی چمن اوس دا سبھ بھرپور ہویا
مائی صبر کیتا اوہنوں اجر ملیا بے صبر نہ کدی منظور ہویا
در توں سی لبھ پیاریاں دا راضی جیہناں تے رب غفور ہویا
غوث پاکؒ دی کیہ تعریف دساں کشش نام جس دا مشہور ہویا

داتا صاحب دی کرامت

بھائی دروازیوں باہر لہور اندر ہے دربار داتا سرکار دا اے
میں قربان جاواں داتا ولی اللہ وڈا مرتبہ تیرے دربار دا اے
وڈا مرتبہ تے وڈی شان تیری کوئی حساب نہ تیرے پیار دا اے
ایتھے دیس بدیس توں لوگ آون ہر کوئی اسطرح آن پکار دا اے
گنج بخش فیض عالم مظہر نور خدا ناقصاں راہ پیر کامل کاملاں دا راہنما
ایہہ گل مشہور ہے جگ اندر راجو نام جوگی ایتھے آوندا سی
لوکیں دُدھ لیاوندے کول جوگی پیندا آپ تے چیلے رجاوندا سی
دُدھ دین توں جو انکار کردا دُدھ مجھیں دا خون ہو جاوندا سی
اک گل سی ہور مشہور اُس دی اُتانہہ اُدھ کے آ وکھاوندا سی
داتا لیائے تشریف لہور جس دم بیڑا راوی کنارے تے لا داتا
اوہوں سوہنا بزار بنا کے تے رنگ مولا دے نال سجا داتا
گجر دُدھ لے کے آئے ول جوگی داتا کہیا اج سانوں دیونا ایں
اوہنا کہیا سرکار جے دُدھ دیئے ساڈا کم سارا وگڑ جاوندا اے
داتا کہیا تسیں رب دی شان ویکھو پپوے آپ تے سانوں پیاوندا اے
اوہنے آونا چل کے آپ ایتھے اساں سبھ نوں دُدھ ورتاونا ایں

ڈنکا حق دا رب دے نام اُتے داتا صاحب نے اوتھے وجا دتا
 ڈیرا رب دے نام تے یار کشش داتا صاحب نے آپ جما دتا
 تھوڑی دیر اڈیک کے اوس جوگی چیلا اک داتا ول گھلیا اے
 کجھ ہور اڈیک کے جوگیاں نے چیلا مگر اک اوس دے گھلیا اے
 جیہڑا آوندائے ایتھے بیٹھ جاندا دل جوگی دا ڈولیا ہلیا اے
 آخر کار اڈیک کے چیلیاں نوں داتا صاحب ولے آپ چلیا اے
 داتا صاحب تائیں جوگی کہن لگا میری روزی اندر ہتھ پایا اے
 داتا صاحب نے آکھیا حوصلے تھیں تہیں لوکاں تے ظلم کمایا اے
 ایہہ گل سُن کے جوگی کہن لگا آؤ وکھ لئو کون اج ہاردا اے
 ایہہ گل کیہ کے اڈناں شروع کیتا اُتے جا کے ڈاکراں ماردا اے
 داتا ویکھیا نظر اٹھا کے تے ظالم داتا نوں پیا ونگاردا اے
 داتا صاحب کھڑاواں نوں حکم کیتا ٹھاہ ٹھاہ اوہدے سر تے ماردا اے
 داتا گھل کھڑاواں نوں مگر دتا اک آوندی تے اک وجدی اے
 اک اتانہہ جاندی مُڑ آوندی اے سر تے وجدی مول نہ رجدی اے
 مار مار کے تے پٹھاں لے آندا ڈاڈھا دل دے وچ حیران ہویا
 قدماں وچ داتا دے آن ڈگا کلمہ پڑھ کے تے مسلمان ہویا
 داتا صاحب توں مُشکلاں حل ہوئیاں نال نُور دے روشن ایمان ہویا
 دین نبی دا ہویا نصیب اُس نوں کفر چھڈ کے تے مسلمان ہویا
 ویکھو اوس کافر جادوگر اُتے کیڈا رب نے کرم کمایا اے
 قدماں داتا وچ اے یار کشش ڈیرہ جوگی نے آن کے لایا اے

پیر بوستانی دی کرامت

اَوّل حمد ہزار الہی جس دا ہے جگ سارا
فیر درود نبیؐ سرور تے جس دا شان نیارا
چارے یار نبیؐ سرور دے جیوں کر چند ستارے
فضلوں عالی درجہ پایا چارے یار پیارے
اُچے درجے مولا کیپتے شان اُچیری جانی
فضل کرم تھیں مولا دتا چوہاں نوں رحمانی
اولیاء اللہ جتنے ہوئے سارے یار پیارے
کرامتاں نال اُنھاں دے کیپتے مولا شان نیارے
اولیاء اللہ سی اک رب دا پیارا سی بوستانی
ولی اللہ دا اوس زمانے مولا دا دل جانی
فیض اُنھاں دا فضل کرم تھیں رہندا سی نت جاری
در اُنھاں دے ٹلڈی رہندی خلقت بے شماری
جدوں ارادہ سفر کریندے حضرت کدھرے جانا
فیض کریندیاں جانا حضرت فیض کریندیاں آنا

سفروں آ مُڑے جد حضرت راہی نظریں آئے
 ادب آداب اُنہاں نے کیتا آن سلام سنائے
 پَر بوستانی پُچھیا کیتی تُساں کتھائیں جانا
 اوہناں کہیا حضرت بوستانی اُس دے ڈیرے جانا
 سُن اوہناں تھیں آکھیا حضرت میں دی اوتھے جانا
 انشاء اللہ نال تساڈے خیریں تُساں پُچاواں
 اوہناں گُجھ پتہ نہ پایا پَر ایہو بوستانی
 اوہناں چوہاں آکھیا یارا شکریہ تے مہربانی
 اوہناں سمجھ مسافر کوئی اک نے بھار چکایا
 تھوڑی دور گئے جس ویلے دوجے چا پکڑایا
 ایسے طرحاں اوہ وارو واری اپنا بھار چکایا
 نال نُشئی دے حضرت صاحب آپے بھار اُٹھاون
 اک اوہناں دے وچوں آہا وڈا سور سیانا
 اوس کہیا ہُن بھار کسے دا تُساں نہیں مول اُٹھانا
 اوہناں نے جد ایہہ گل سن لئی پُچپ ہوئے اک واری
 اُس نوں بھار چکاون والی رہ گئی میری واری
 راہ جانڈیاں اک اُنہاں نوں بندہ نظریں آیا
 تھوڑی دیر پکھوں اوس بندے آ سلام سنایا
 اوس بندے نے ایہہ گل آکھی میری سُنو کہانی
 مینوں اک غلام جے مل جائے ہووے دُور حیرانی
 اوس بندے نے ایہہ گل سن لئی بہت نُشئی وچ آیا

بانہوں پھڑ کے بوستانی تائیں اُس دے اگے لایا
 بوستانی نوں وِچ دِتا اوس دل دے مقصد پائے
 لے کے پیسے اوس بندے نے اپنے کھیسے پائے
 اوہ مالک بوستانی تائیں غمگین نظریں آیا
 اوہناں کولوں پچھن لگے کیوں غم اتنا آیا
 میرے مالک میرے تائیں اپنا حال سناؤ
 اللہ دُور کرے حیرانی دل دے مقصد پاؤ
 سُن کے سُنن پیارا اوہناں سارا حال سنایا
 میرا اک فرزند پیارا بیماری وِچ آیا
 دُنیا وِچ میں بہت پھریا ڈٹھا چار چوہیرا
 کتھوں وی نہیں ہویا سبنا مقصد پورا میرا
 پپر کہیا سبھ دُور ہو جا سی دُکھ درد جو تیرا
 اللہ سائیں فضل کرم تھیں دُور کرے غم تیرا
 پپر دُعا کیتی جس ویلے مَنی گئی دربارے
 مولا کرم کیتا جس ویلے دُور ہوئے غم سارے
 خبر ہوئی جد مالک تائیں ہوئی دُور ہماری
 سبھ دُکھ درد ہون اُس ویلے کرم کرے رب باری
 خیرات ونڈی وِچ لوکاں مالک گھر گھر نِشیاں ہویاں
 ہوئی صحت ہماراں تائیں آساں پوریاں ہویاں
 گجھ نذر دیکے مالک ہو عاجز ہتھ جوڑے
 دے آزادی اپنی ہتھیں نال نِشی دے ٹورے

اوہ وہ چارے پُچھدے پُچھدے پنڈ پیر دے آئے
 ڈیرے آکے اوہناں بندیاں مسجد دے وِچ لائے
 دو دن ٹھہرے مسجد اندر پھر دے ڈیرے ول جاندے
 لوکاں کولوں پتہ پُچھدے آپنا حال ساندے
 لوکاں آکھیا کجھ دن ٹھہرو اوہ جلدی آ جاوَن
 انشاء اللہ دیر نہیں کردے چھیتی پھیرا پاوَن
 کجھ دن پا کے آئے حضرت پیر صاحب بوستانی
 گھر گھر نشی ہوئی آٹھے آ کر ہوئے سلامی
 اوہناں چونہاں جد سُنیا ہو اٹھے آندے
 نال نشی دے ڈیرے آکے پاک زیارت پاندے
 تھوڑی دیر چچھو بوستانی مہماناں ول آئے
 وارو وار چونہاں پھڑ کے نال گلے دے لاوے
 ایہہ تے اوہ بزرگ اللہ دے نال آساڈے آئے
 بہت ہوئی گستاخی ساتھوں اسنوں بھار چکائے
 قدماں دے وِچ ڈگ اٹھاں نے ادب سِیس نوائے
 پیرا لاج لئیں رکھ ساڈی اساں وڈے ظلم کمائے
 بیعت تیری دی خواہش اساں نوں جے ہووے منظوری
 ساڈیاں معاف خطاواں ہووَن دور کرو سبھ دوری
 خواہش اُنہاندی پوری ہوئی ہوئیاں دور بلایاں
 سینہ دھوتا نُور دل کشش منگیاں دولتیاں پایاں

ڈاچی

ڈاچی والیا موڑ مہار وے قربان جاواں میں سو سو وار وے
 تیری ڈاچی دے گل وچ ٹلیاں اساں راہاں تیریاں ملیاں
 چھم چھم کردی آوے ڈاچی یار وے اتے بیٹھا ہووے شاہ سوار وے
 ڈاچی والیا موڑ مہار وے
 اگلی بیٹھی تیرے راہواں وچ رونی آن پُن پُن ہنچواں دے ہار پرونی آن
 ڈاچی والیا موڑ مہار وے
 دن رات رہا سوچاں میں وچار دی ویکھاں شہر مدینہ جالی پُچھاں دربار دی
 کوئی گھڑی آوے ساناں پیار دی بیٹھی رہاں میں وچ دربار وے
 ڈاچی والیا موڑ مہار وے
 کوئی سہیلی ایسی نظر نہیں آوندی نال پیار مینوں کول نہیں بٹھاوندی
 میری جان ٹھکوریان تے آوندی چھڈ گئیاں سیاں ڈاڈھی گنہگار وے
 ڈاچی والیا موڑ مہار وے
 مدینے پاک وچ عالی دربار ہے تیرے در دا سوالی گنہگار وے
 دیوہ کشش ٹوں کر باکردار وے ویکھا روئے تے جالی پُچھاں سو سو وار وے
 ڈاچی والیا موڑ مہار وے

1- ڈاچی اک پرانی صنف سی۔ جس دی بحر اُتے ہر کوئی اپنا کلام آکھدا سی۔

چومصرعے

1

تیری صفت توں میں قربان مولا تیری ذات دی صفت قدیم دی اے
وڈا مرتبہ دے کے یار تائیں اُچی شان رسول کریم دی اے
تدوں حواتے آدم دا جوڑ نہیں سی جوڑی بنی جدوں الف میم دی اے
اساں عاجزاں دے کشش بختے نوں پیاری ذات غفور الرحیم دی اے

2

لالی لعلوں دی پردیسی کیہ جانے جس نے یار دے لبوں دی لالی دیکھی
کسے گل دی کیہ اے تھوڑا اُس نوں کملی والے دی جس نے کملی کالی دیکھی
اک لکھ تے چڑی ہزار پیغمبراں توں اُچی شان پیارے دی نرالی دیکھی
پردیسی یار اُس نوں اوس دی سار کیہ اے جس روضہ نہ روضے دی جالی دیکھی

3

کالی کملی اتے ویل زلفاں پیارا پتہ توحید دا دس گیا
یسین پیارے دی شان سونی چہرہ نُور دا اپنا دس گیا
کلمہ لا اِلَهَ اِلَّا اللهُ حیلہ بخششاں دا سانوں دس گیا
رکھی آس وصال دی یار کشش پتہ الف تے میم دا دس گیا

کس طرح نجات دی آس رکھاں شرم سر ہوندا گتہگار دا مونہہ
 روز حشر سائیاں میری لاج رکھیں شرمسار تیرے اوگنہار دا مونہہ
 دامن ہووے نصیب حضور سُندا بجیا جائے تیرے خاکسار دا مونہہ
 تیری بخشش دی لوڑ ہے عاجزاں نوں کشش بھل گیا بھلہار دا مونہہ

5¹

یاں جان آکھاں یاں جہاں آکھاں یا قدرت دا اک نشان آکھاں
 یسں منزل دی شان آکھاں چہرہ نُور دا زہ قرآن آکھاں
 زلف کہاں ولیل دی رات کالی بخشش آسیاں لئی سامان آکھاں
 جو کجھ آکھاں کشش سچ آکھاں کیوں نہ رب دی شان بیان آکھاں

6

نامہ ویکھ اعمال دا روون لگوں ایہہ تیریاں نافرمانیاں نیں
 کتے ہو نوبکلا بیٹھ گوشے ایہہ اچھیاں نہیں نادانیاں نیں
 بیجے خارتے گلاں دی آس رکھنا ایں ایہہ جھوٹیاں سبھ کہانیاں نیں
 صدقہ پیارے محبوب دا بخش دیوے کشش اوس دیاں مہربانیاں نیں

7

اج حشر شرمندگی آوندی نہ رہندوں وچ انصاف نہ ڈولدوں توں
 رکھدی شیریں زبان تے سخن پورا نال سبھ دے مٹھا بولدوں توں
 نامہ نال گناہ سیاہ ہويا بخشش واسطے راستہ ٹولدوں توں
 دیندوں جان توں نبی دے عشق اندر کدی صدق ایمان نہ ڈولدوں توں

سبھ تھیں پہلے مولانا اپنا ظہور کیتا پھیر اپنے یاروں نُور پر نُور کیتا پھیر اوہ نُور دُنیا اندر آ گیا
 پھیر شفا ہوئی کوڑھیاں نوں شرف ملیا پتھراں روڑیاں نوں شجر و ہجر اندر رنگ لا گیا
 آئیاں جگ اندر بہاراں کھڑے چمن تے ہویاں گلزاراں پتے پتے ڈالیاں اندر سما گیا
 ہیرا اُٹھ گیا کفر ظلمات دا ڈنکا وجیا ذات صفات دا کشش نُور محمدی جگ اندر چھا گیا

ستارا چمکدا ویکھیا باپ آدم ستر بار اوہنوں نظر آیا سی
 دے کے واسطہ اوس دا صفی اللہ فعل اپنا معاف کرایا سی
 رحمت نال مولا چالی سال پچھوں آدم حوا دا میل کرایا سی
 گنہگاراں نوں ہو نصیب دامن جدا واسطہ کشش پایا سی

کھوٹے درہم پلے بنھ مسافری اُٹھ ٹریوں اگے صرافاں نے لینے نہ تول
 کھیتی عملاں دی میاں سنبھال اپنی اگلیاں سارے کھول دینے نی پول
 اوتھے رحمت دی لوڑ اے مورکھا اوئے پورے کرنے پئے نہ تول
 کشش یار عملاں نے کم آونا ایں چھان بوریوں سانویں کنے لینے نی تول

عزرائیل منگھے جدوں جان میری میرے مولا کجھ کول سامان ہووے
 تیری رحمت دے نال میں کہاں کلمہ کہن والڑی میری زبان ہووے
 سایہ ہووے محبوب دے نُور والا صدقہ یار دا نُور ایمان ہووے
 دامن ہووے محبوب نصیب کشش بخشہار مولا مہربان ہووے

12

کوئی جگہ ایسی نظر آوندی نہیں جتھے نہیں ہے نُور ظہور تیرا
ہر پتے ہر ہر ڈالی نظر آوندا نُور ظہور تیرا
اوہ دل کس کم جس دل اندر نہیں وسدا نُور ظہور تیرا
کشش یار دا دل نُور و نُور کر دے ایہہ غلام مجبور حضور تیرا

13

تیری ذات دے میں قربان جاواں جلوہ تیرا اے وِج جہان دِسا
ہر اک دا روزی رساں ہیں توں تیرا مگلتا جہان دِسا
ہر کوئی محتاج ای دِسا اے کوئی بڈھا ہے یاں جوان تیرا
خالی تیرے دروازیوں جاوندے نہیں کشش ہر اک دا مہربان دِسا

14

ایس جگہ خالی اُتے آکے تے چار دن اتھے ڈیرہ لا گیا
کوئی چار دن دا حکمران ہويا کوئی اک گھڑی پھیرا پا گیا
اک آیا جہان تے کیہ آیا نہ کجھ اپنا آپ بنا گیا
کشش یار وساہ کیہ دماں دا اے کوئی چلا گیا کوئی آ گیا

15

پا دے رحمت خزانوں خیر سانوں اساں مگلتیاں جھولیاں اڈیاں نیں
در تیرے کھلوتیاں سوہنیا اوئے رُل چلیاں سوہنیاں ہڈیاں نیں
اکو در تیرا اساں ملیا اے ہور سبھ آساں اساں چھڈیاں نیں
نُوری رنگ دے نال توں رنگ سائیاں کشش چھوٹیاں ہون یاں وڈیاں نیں

تا نگھ جیہناں دی اساں نماںیاں نوں چھڈ راہ گراہ توں لنگھدے نیں
 بوٹا لا محبتی وچ سینے پھیر ملن ولوں کیوں سنگدے نیں
 پیسے جوڈ کے نیناں نوں نال نیناں پھیر نال نیناں کاہنوں ڈنگدے نیں
 متاں ویکھ کے رنگ بدرنگ ہوویں کشش رنگ سبھ رب دے رنگ دے نیں

یا رُمن توبہ مہربان توبہ یاستار توبہ یا غفار توبہ
 یارجم توبہ یا کریم توبہ یا حلیم توبہ بخشہار توبہ
 توں سبھ دا ہیں نگہبان توبہ توں سبھ دا ہیں بخشہار توبہ
 توبہ کرو قبول طفیل پیارے کشش بہت کردا اوگن ہار توبہ

بے سمجھ مورکھ توں جاندا نہیں راضی ہوونا ایں ہر اک فن دے وچ
 متاں اوہلا تیرا سارا گھل جاوے چور لگا ہو یا تینوں سن دے وچ
 ملے حُسن خزانوں جھات نوری جھاتی سدا رہندی تیرے چن دے وچ
 کشش یار چھڈ ایڈیاں توڑیاں نوں گل مکدی اے کُن سُن دے وچ

قاصد جا آکھیں اُس شوخ تائیں اچھا تیرا نہیں کدی ہمار ڈٹھا
 بدلے وصل دے پیار یا کریں سختی انوکھا جگ تھیں تیرا پیار ڈٹھا
 چالبازیاں کرے توں نال ساڈے پورا تیرا نہ کوئی اقرار ڈٹھا
 ڈاڈھا تنگ ہو یا کشش لاریاں تھیں ڈٹھا جُمعہ نہ تیرا اتوار ڈٹھا

20

دیکھے عشق نہ چوڑ پُچھار کوئی سُنیار لُہار نہ دیکھدا اے
عشق دیکھدا نہیں رانجھا ہیر کوئی چیلّا پپر کمہار نہ دیکھدا اے
یوسف اتے زلیخاں نہ دیکھدا اے مجنوں لیلیٰ دا بھار نہ دیکھدا اے
دیکھے عشق نہ شیریں فرہاد تائیں کشش سوئی دے ہار نہ دیکھدا اے

21

عاشق جان دی نہیں پرواہ کردے کردے فکر نہیں جگ دے طعنیاں دا
در یار دے تے مر جاوندے نیں جیویں شمع تے کم پروانیاں دا
اک پل نہ کرے آرام عاشق جیہڑا پھٹیا تیرے نشانیاں دا
پہلے قتل کر کے ظالم پُچھدا اے کیہ حال ہے کشش دیوانیاں دا

22

اوہ وعدہ خلاف خلاف ہویاں کرنا پیا سانوں انتظار کل دا
اوہ کل کیہڑا جیہڑا آدنا ایں کدوں ہووے گا ہوا اقرار کل دا
اوہ نہ ہووے ایس کل اندر رخصت ہو جاوے تیرا ہمار کل دا
کشش یار ایہتوں کیہ لہہنا ایں کل نقد تے اج اُدھار کل دا

23

کر کے دوستی توڑ نبھاوئی نہ ایہہ انکار ہے یاں اقرار تیرا
لے کے دل تے اکھاں پھیرنا ایں ایہہ اقرار ہے یا جھوٹا اعتبار تیرا
کوئی پُچھدا نہیں درداں ماریاں نوں ایہہ پیار یاں جھوٹا دبہار تیرا
کدی آ کے خبر لے بھکھیاں دی کشش راضی ہو جاوے وفادار تیرا

24

خزاں آن وڈھی جدوں چمن اندر بُلبُل نظر آندا نہیں آستانہ تیرا
پتے جھڑے تے ڈالیاں نَشک ہوئیاں چمن ہو گیا ویران تیرا
اُداسی آن وڈھی پریشان ہويا بوٹا بوٹا ہو گیا بیگانہ تیرا
ڈیرا چُک لیا مالیاں چمن چوں کشش دِسا دیس ویرانہ تیرا

25

دو خُوبیاں ملیاں حُسن والیاں نوں یاں جفا کرنا تے یاں وفا کرنا
دو خُوبیاں عِشق دے ماریاں نوں صبر کرنا تے پھیر حیا کرنا
دو خُوبیاں اللہ والیاں نوں رحم کرنا تے خوف خدا کرنا
دو خُوبیاں کشش عِشق دیاں نیں وفا کرنا تے بس وفا کرنا

26

پیا ہجر اندر ہر دم تڑپنا ہاں گیا یار جدو کنا غم آیا
ملیا یار میرا اَجے تیک ناہیں میرا آخری لباں تے دم آیا
آوے یار میرا آوے چمن دل نوں لیا سمجھ مسیح دا دم آیا
کشش یار آیا جے کر چیوندی تے بے نہ آیا تے کسے نہ کم آیا

27

جان دُکھاں دے نال ویران ہو گئی جانی جان آیا تے اوہ کیہ آیا
جان لباں تے ہووے دُکھیا ریاں دی کوثر جام نہ آیا تے کیہ آیا
رُخصت جدوں غریباں دی جان ہو گئی مہربان آیا تے اوہ کیہ آیا
چیوندی جان رہیا اوہ پائمال کردا بعد مرن دے آیا تے کیہ آیا

جیوندی جان جیہڑا کردا رہیا پائمال مینوں بعد مرن دے آیا تے کیہ آیا
 ہڈیاں رُل کے خاک در خاک ہوئیاں مٹ گیا نام نشان تے کیہ آیا
 زندگی وِچ جس نے کدی پُچھیا نہیں اوہ اج بن کے مہربان آیا تے کیہ آیا
 کشش یار مزار غریب اُتے پھل لے کے آیا تے کیہ آیا

اوہ نادان مورکھ نہ سمجھ بھولا بیٹھا ہويا جیہڑا بھولے پن دے وِچ
 بھولے پن وِچ بھولیا جائیں ڈنگیا بھری زہر ہوئی ایہدی پھن دے وِچ
 بچ جا ایہناں رُلّفاں ناگاناں توں آجائیں متاں ایدی پھن دے وِچ
 ایہتھوں کن لپیٹ رُ جا کشش دشمن لُک بیٹھا تیرے من دے وِچ

کتھوں لھیے یار پیاریاں نوں تانگھ رہندی اے ساڈے من دے وِچ
 اگ فراق والی سینہ ساڈی اے دُھکھدی رہندی اے ساڈے من دے وِچ
 ڈونگھے زخم جدائی دے وِچ سینے پئے بلدے سارے بدن دے وِچ
 کشش پیاریا آ مل دُکھیاں توں تیری چاہ پیا میرے من دے وِچ

شع وکھ پروانے نے جان واری جلوہ یار دا نظر وِچ آوندا اے
 مہینوال نے چیریا پٹ ہتھیں رانجھا کن وِچ مُندراں پاوندا اے
 پہاڑ چیر فرہاد نے نہر کڈھی مجنوں تن دا خون سُکاوندا اے
 کاندھے چا کے ڈول فراق کشش جام وصل دالبھناں جاوندا اے

32

دردِ دلِ نونِ دردِ دعا لہجے عُمَر گزر گئی دُکھاں غماں دے وِج
پروانے کیوں نہ جانثار ہوون جلوے وکھ رخسار دے شمع دے وِج
کراں جانِ قربان دیوانیاں توں لکھیا جیہناں غلاماں کے جمع دے وِج
نظرِ کرم ہووے کشش یار اُتے کیہ وساہ ایہناں بھیڑے دماں دے وِج

33

قدر یارِ دی یارِ پچھان دے نیں جیہڑے آوندے کم میداناں دے وِج
بھیڑاں پیندیاں یارِ ونڈالین دے قوت ہوندی اے لاج جواناں دے وِج
ہوشمند ہوندے پر بے ہوش دس ہمدرد نیں یارِ ناداناں دے وِج
نظر آوندے وانگ دیوانیاں دے کشش نظر آون مہرباناں دے وِج

34

دن رات لہجھدیاں سبھاں نون رہی جان وجود نال جاں دے وِج
اگے نظر نہ آوندا یارِ کدھرے ہن میں پھس گیا امتحان دے وِج
تیر کس کے ماریا یارِ پیارے جد میں آ گیا اوہدی کمان دے وِج
کشش یارِ نونِ بیتکِ ذبح کرے فرق آوے ناہیں تیری شان دے وِج

35

میرے پیاریا کیویں میں بھل جاواں سُن تیرے جو یارِ پیار دے سن
جدوں ہس کے تے کتے بولدے سہو پہلے آوندے پھل گلزار دے سن
گلاں ٹیکیاں بھل گلاب وانگوں ہونٹ سُرخ یا قوتِ دلدار دے سن
تکھے تیر کشش گویا نظر آوندے راکھے رہن جو میری سرکار دے سن

گل پیا تُوں ڈھول و جا مورکھ ایویں کسے تُوں نال بیڑناں کیوں
 جے کر ملدیاں نہیں تُوں ویکھ سکدا ہیر پھیر کر کے پھیر نکھیڑنا ایں کیوں
 ہر رنگ اندر دُنیا وسدی اے کھکھر ڈیہواں دی ظالم چھیڑنا ایں کیوں
 کشش یار اک چُپ سو سکھ ہوندے بُرے کسے وِچ آپ بیڑنا کیوں

مینوں صبح اڈیک سی شام ہوگئی آیا جدوں پیغام تے شام کوئی نہ
 ہونیاں مدتاں سکدیاں وصل کارن ساقی نظر آیا ملیا جام کوئی نہ
 ظالم رات فراق دی بہت لمی نظر آوندا ایدا مقام کوئی نہ
 راہوں بھلیاں تُوں کشش ملی سواری پلے ویکھیا نکلیا دام کوئی نہ

عجب ایہہ زمانہ آ گیا اے نظر آوندا جیہدا نظام کوئی نہ
 تُوں پہلاں وی سوچ مورکھا اوئے جس دا لبھدا اے انجام کوئی نہ
 چودھر جگ دی تے نمبر دا واہ واہ بے مُکلیا تیرا مقام کوئی نہ
 پنا مُرشد توں تے لوکاں ساریاں دا کشش آپنا رب تے رام کوئی نہ

اکو وِچ نگاہ دے موہ لیندے شکلاں رکھ دے جلوہ نمایاں دیاں
 نین زنگ سی زنگ مولڑے دے بھولیاں صورتاں بے پروائیاں دیاں
 تریجھے نیناں تُوں موڑ کے رکھ بچاں تیز چُھریاں ایہہ ودھ قصائیاں دیاں
 کشش یار تُوں توڑ بچا دیویں شرماں رکھ لئیں اکھیاں لائیاں دیاں

دِن رہن اڈیک پیاریاں دی تیرے راہواں تے یار کھلو رہی آں
 پانی وصل دا کیویں نصیب ہووے بُوٹا آس اُمید دا بو رہی آں
 ایہہ خشک کھیتی بھیڑی ہری ہووے دو نیناں دی جوگ نُوں جو رہی آں
 کشش ورد تیرا مالا کراں پوری چُن چُن ہنجواں ہار پرو رہی آں

گھٹا سون دیاں رب بہار لائی بوندناں موتیاں وانگ برس رہیاں
 وگے ہوا پریم دی ٹھنڈی اے بنا یار دے اکھیاں ترس رہیاں
 ملیا آب وصال نہ پیاسیاں نُوں بھیڑیاں سُنک دیاں کنیں ترس رہیاں
 اِکناں ملیا یار تے ہوئیاں واصل اِک پیار دے درس نُوں ترس رہیاں

بنا چھری دے یار پیا ذبح کرنا ایں ایہہ ادا سمجھاں کہ قضا سمجھاں
 بنا تیراں دے مارنا ایں مکیاں نُوں ایہہ رضا سمجھاں یاں جفا سمجھاں
 ایہناں اُجڑیاں دلاں نُوں خیر پائیں تیری شرم سمجھاں کہ وفا سمجھاں
 کشش جام وصال پیاسیاں نُوں ایہہ رضا سمجھاں کہ خوفِ خدا سمجھاں

اِک جان تے دُکھ ہزار دِن ایویں لاناں لاناں کیہڑی کیہڑی تھاں
 دل اِک تے زخم کنیں نظر آون محرم پیار دی لاواں تے لاواں کیہڑی کیہڑی تھاں
 ظالم اگ فراق دی لاناں ایں اشکال نال بجھاواں تے بجھاواں کیہڑی کیہڑی تھاں
 کشش یار کدوں مل سی رب بچاں نُوں کھلوتی راہواں دل تِکاں تے کیہڑی کیہڑی تھاں

اک پل نہ آوندا صبر سنیو اکی بیٹھ نویکی رونی آں میں
 مالا گندھی نام دے پیار والی چُن چُن ہنجاں ہار پرونی آں میں
 ظالم داغ وچھوڑے دا جائے ناہیں نال آنسواں دے پئی دھونی آں میں
 مالی چمن دے آ کے لا پانی بوٹا کشش اُمید دا بونی آں میں

ایہہ نین بے چین نہ چین آوے ایہناں ہنجاں لڑی پریتاں تُوں
 ملے جام وصال نہ ہوش آوے نشے وچ پریم دے گیتاں تُوں
 چھڈ غفلت حجاب دا لاه پردا مار نفر شیطان دے کتیاں تُوں
 جدوں جاگدے بخت نیں آن کشش رب دیندا برات ہے ستیاں تُوں

مولا میل پیاریاں بجاں تُوں دُور کرو میری پریشانیاں تُوں
 تیرے در دی آس ہے منگتیاں تُوں پا دے خیر اسماں سوالیاں تُوں
 خیر تیرے دروازیوں ملدی اے ہر کوئی جاندا اے مہربانیاں تُوں
 جلوہ یار دا اسماں نصیب ہووے کشش بھل جاواں پریشانیاں تُوں

رہندی نت اڈیک ہے بجاں دی چکھدی پھراں میں جاندیاں راہیاں تُوں
 تئیں دسو کتے جے دیکھیا جے دردمنداں دے چھیل سپاہیاں تُوں
 ڈاڈھے آن وچھوڑے نے تنگ کیتا کیویں بھل جاواں سر دے سائیاں تُوں
 اک وار پیاریا لا سینے کشش چھڈ دے بے پروائیاں تُوں

سنگ دلا تینوں کیوں بھل جاواں تیرے رڑکن جدائی دے بول مینوں
 دے شمع دی جھلک پروانیاں تُوں یارا ٹھگیا سمجھ انمول مینوں
 ایہہ شوخ ظالم ایہہ قانون کیہ اے ذرا دن ہاں بچناں کھول مینوں
 کشش ایہر وصال انکار اودھر دِن دور سہاوندے ڈھول مینوں

کس تُوں کھول کے دل دا حال دساں کوئی نہیں بہن دیندی نزدیک مینوں
 تیرے یار وچھوڑے تُوں گل لایا چھڈ دیواں تے لگدی لیک مینوں
 غم دے ماریاں دی کوئی نہیں سار لیندا طعنے دیندیاں سبھ شریک جیہوں
 ہمدرد سنیاں کشش چھڈ گیاں تیری بچناں رہی اڈیک مینوں

سر دھڑ دی بازی لگا دیندے مرد نسدے نہیں میدان وچوں
 اوہ کس طرح قابو آوندے نیں تیر نکلے جیہڑے کمان وچوں
 واہ سبحان اللہ کیہ کجھ نظر آوندا اے ویکھ رب غفار دی شان وچوں
 کشش یار کدی رُک سکدی نہیں غازی کڈھے تلوار میان وچوں

جس دا یار پردیس جا لگیا اے کوئی گھڑی آرام دی آوندی نہیں
 رہندی نت اڈیک ہے بچناں دی بھیڑی نیند کسے ویلے آوندی نہیں
 دے گئے جام جدائی دا یار سانوں چیز کوئی وی دے تُوں بھاندی نہیں
 کشش یار باجھوں کس تُوں حال دساں محرم کوئی وی کول بٹھاندی نہیں

جیہدا نیوں لگا نال سچاں دے اُس دن دی نیند نہ آوندی اے
 اساں دردمنداں دیاں ماریاں تُوں سہیلی کوئی نہ کول بٹھاوندی اے
 اُلٹے دے طعنے دل ساڑیا نیں کوئی ہس نہ آن بلاوندی اے
 متھے وٹ پا کے لنگھ جان کولوں کوئی آن نہ درد وٹاوندی اے

ظالم رات فراق دی بہت لمی کوئی نیند تے چھین وی آوندی نہیں
 اکھاں بحر اُمید وچ دُب رہیاں دِلوں تانگھ محبوب دی جاوندی نہیں
 ہمدرد سنیاں اوہ وی چھڈ گئیاں روگی وکھ کوئی نیڑے آوندی نہیں
 مینوں مرض اولڑی آن لگی کشش جاوندی نہیں موت آوندی نہیں

عاشق دے کے دل پیاریاں تُوں پھیر دل تُوں کدے وی موڑ دے نہیں
 لا کے دل تے دل تُوں جوڑ دے ہن پھیر کدے وی دل تُوں توڑ دے نہیں
 کر کے قول تے قول نبھاوندے نیں کیجے قول دِلوں مونہہ موڑ دے نہیں
 دُکھ درد فراق وچ سڑدے نیں کشش لگی پریت تُوں توڑ دے نہیں

دے چھین نہ رات تُوں نیند آوے بے چھین اکھاں چھین لیندیاں نہیں
 پییاں ترسدیاں نیں تیرے درس تائیں بنا درس تیرے ماہی رہندیاں نہیں
 نت ڈبیاں رہن فراق اندر دساں تیریاں کہتے وی پیندیاں نہیں
 کشش یار پیاریا لا سینے سدا جوڑیاں ملیاں رہندیاں نہیں

دُنیا سراًں مسافراں دی سدا کسے دیاں بنیاں رهندیاں نہیں
 سدا موج دریاواں وِچ لہر ناہیں سدا یار تے اُلقتاں رهندیاں نہیں
 سدا حُسن جوانی دا مان کتھے راتاں چٹیاں چاننی رهندیاں نہیں
 کشش یار نہ سدا نہیں شان شوکت سدا گلاں پیار دیاں رهندیاں نہیں

جدے ول ویکھاں دشمن نظر آوے سجن کوئی وی نظر وِچ آوندا نہیں
 دوروں ویکھ کے نظر پُرا لیندے ماڑے بندے تُوں کوئی گل لاوندا نہیں
 جے کوئی بھل بھلا ویڑھے آ جاوے ہیر پھیر دلوں باز آوندے نہیں
 بدھی گنڈھ اوہ کسے دی کھول لیندا پلا اپنا کشش پھڑاوندے نہیں

تُوں کسے تُوں ویکھ کے سوچ مورکھ کیوں اپنا آپ سنواردا نہیں
 در یار دے بنا نہ ملے سودا پورے طور دا ایس ویہار دا نہیں
 یاری لا کے تے تچکھاں ہٹ جانا ہوندا کم ایہہ یار پیار دا نہیں
 کجھ لے کشش در یار دے تُوں اتھے کھوٹا کوئی کم ویہار دا نہیں

ایہہ عجب زمانہ آ گیا اے کوئی کسے احسان تُوں جاندا نہیں
 پگ لہہ سرتوں اوہدی کھچ لیندے چل تُوں تے ساڈی شان دا نہیں
 ایٹھوں گن لپیٹ کے نس جاویں کوئی کم تیرا رولا پان دا نہیں
 ستیں وینہہ ہوندا سوگٹریاں دا کشش تُوں اِس گل تُوں جاندا نہیں

مٹھا بول ہووے پورا تول ہووے پھیر کیوں کر ہووے سودا بندا نہیں
 خریدار ہووے تے بیدار ہووے چور سَنھ اُتے پتہ سَنھ دا نہیں
 کسے کہیا گئے تیرا کن لیا فکر گئے دا تے پتہ کن دا نہیں
 کشش ایہہ دل دل نہیں سچاں دا کسے گل اُتے ظالم مندا نہیں

تیل پا تماشدا ویکھ لینا کوئی کسے دی گل نیڑا نہیں
 کھچ کھچ کے مناں تے لے جانا سودا ہووے بھائیں اک سیرا نہیں
 ہر گل غریب تُوں کوہ لینا چھڈیا کوئی سودا ہیر پھیر دا نہیں
 کشش ہر کوئی گلہ تے رکھ دا اے اپنی پیٹھ منجی سوٹا پھیرا نہیں

تیرے ہجر دے تیراں نے سینہ ساڈا کر دتا چھانو چھانی ایں
 سدا حُسن دا ٹھگ بزار نا ایں سدا رہندی نہ چن دی چانی ایں
 سدا جوڑیاں یاراں دیاں ملدیاں نہیں سدا رہے نہ روپ جوانی ایں
 یوٹا لا اُمید دا ایں ویلے کشش ہوراں نے چھاں مانی ایں

کسے نال تے گل بنا کے رکھ ہر کسے دے نال گوائیے نہ
 بھلا کسے دا نہیں جے کر سکدا بُرے کسے دے وچ دی آئیے نہ
 گلوں لتھی بلا تُوں رہن دے تُوں ایویں چھیڑ کے گل پوائیے نہ
 کشش سْتے تُوں رہن دے تُوں سْتا ہووے جاگدا کدی بلائیے نہ

ڈاڈھی جان غماں وِج پھس گئی اے تے دے کوئی سبب بچا دا نہ
 نیویں نظر کر کے ماہی آیا خوف اُس ذرا خدا دا نہ
 دے گیا جام جدائی دا پیاسیاں نوں دل ڈولیا بے پرواہ دا نہ
 شاید آوندا خوف وفا کولوں کشش اوس نوں خوف جفا دا نہ

کدھرے جوڑنا ایں کدھرے توڑنا ایں بھید آوندا تیری ردا دا نہ
 کوئی خُشی اندر کوئی غمی اندر پتہ لگدا تیری قضا دا نہ
 کدھرے رنج دینا ایں کدھرے بھکھھ دینا ایں پتہ لگدا تیری غذا دا نہ
 کوئی رنج سوندا کوئی جاگدا اے پتہ کشش نوں تیری ادا دا نہ

سدا حُسن جوانی نہیں رہندے تے سدا چکدا روپ شباب دا نہ
 سدا ساقی نہ یاراں دیاں جوڑیاں نیں سدا آوندا مزا شراب دا نہ
 سدا چمن تے رہن گلزار ناہیں رنگ سدا ای سُرخ گلاب دا نہ
 چند دن گزار کے رُ جانا کشش وقت سوال جواب دا نہ

خاطر ہیر دے اک دیدار بدلے رانجھا چھڈ ہزارے نوں آیا سی
 پاواں کیویں میں بچناں پیاریاں نوں ڈیرہ جوگی دے درتے لایا سی
 کن چیر کے مُندراں پالیاں وانگ جوگیاں بھیس وٹایا سی
 کیتے کنہیں حیلے کشش عاشقاں نے پھیر درس محبوب دا پایا سی

آکھو جلوہ وکھ کے یار دے حُسن والا گیا دل تے رہیا ایمان نہیں سی
 دُکھ درد گئے پیارے یار میرے باقی رہیا کوئی ارمان نہیں سی
 تریجھے نین محبوب کر گئے زخمی اے پر حاکم اے حکمران نہیں سی
 کشش یار عاشق خدمتگار ہے سی اتے یار جانی مہربان نہیں سی

جیہناں دلاں اندر سجن وسدے نیں اوہناں فکر ناہیں نیڑے دور دی اے
 در یار دے تے جیہنوں جاہ لہھے اوہنوں لوڑ کیه فرش صبور دی اے
 سینے وچ جس دے جلوہ یار ہوئے اوہنوں لوڑ کیه جھات کوہ طُور دی اے
 جس دے در غلام جبرائیل ہووے ناہیں غلمان تے حور دی اے

چمن سدا آباد پئے نظر آوندے موسم نال بہار ہے کدی کدی
 سدا یار نہیں یاراں دے نال بہندے اتے عیش بہار ہے کدی کدی
 سدا حُسن جوازئی نہیں رہندی چمن وچ گلزار ہے کدی کدی
 کشش یار جگ خالی نظر آوے یار یاراں دے نال ہے کدی کدی

دن اج دا کھرا ہے مورکھا ادئے گل گل تے گل گل گئی
 مٹھی چھری غریب توں کوہ لینا بل چل ایہہ پئی تے گل گل گئی
 ہیر پھیر والا اک چور رلیا جوڑی دوواں دی رلی تے گل گل گئی
 کشش یار کھائی نہ گل ساری گل گل تے گل گل گئی

وانگ گئے دے پیڑ کے رس چوسی جان دکھاں جوگی بے سستی رہ گئی
 کر کے چاہ تے چاہ تھیں چاہ پایا کیوں الفت دی پھوکلے قافیہ رہ گئی
 چھج چاننی گھت کے چھٹیا ماری قسمت دی رہت تتی رہ گئی
 ہو گل چراغ امبر کشش تیل یار باجھوں دُھندی بتی رہ گئی

اک گھڑی نہیں آوندا چین سبھ رگاں خشک تے بن کلام ہو گئی
 اک زرد گل چالوں بے چال ہوئی باجھوں جٹ پیارے بازی خام ہو گئی
 بے رنگ ٹوں ملے رنگ ناہیں ہو بد رنگ تے رنگ توں خام ہو گئی
 لُٹیا شام پریم دا ظالماں نے بنا شام پیارے کشش شام ہو گئی

ہویا کدی سکھ نصیب یارو نگاہ یار دی بن شمشیر پھر گئی
 رکھی اُمید سی یار دے وصل والی واہ نصیب میری اُلٹی تقدیر پھر گئی
 بلبل کس طرح بچے دام صیاد وچوں زلف یار دی بن کے زنجیر پھر گئی
 کشش یار پیارے دیکھ صورت بن کے پتلی بدر منیر پھر گئی

میوں صبح اُدیک سی شام ہوئی آیا شام ناہیں تے سویر ہو گئی
 مشکل ہويا بحر فراق تھیں پار ہونا اُلٹی جان اندر گھمن گھیر ہو گئی
 مشکل ہو گیا ملنا بچناں دا دشمن دُنیا جو چار چوفیر ہو گئی
 کشش یار کسے تے گلہ کیہ اے قسمت اپنی زبر توں زیر ہو گئی

اک ترسدے یار دی دید ہووے اکنائ وِچ حضوری دے رات لنگھ گئی
 اک پیٹ بھر غفلت دی نیند سٹا اکنائ پانی کھجوراں تے رات لنگھ گئی
 اک لا بیٹھا بستر خاک اُتے اکنائ فرش صبور اُتے رات لنگھ گئی
 اک مان دے سیج نیں تخت اُتے اکنائ کشش تندو رتے رات لنگھ گئی

اک رنگیاں گئیاں پیار دے رنگ اندر اک پنا رنگ دے ہو بدرنگ گئی
 اک نال وصال نہال ہوئیاں اکنائ نکمری لنگھ گئی
 اک وِچ دربار منظور ہوئی خود رنگی گئی تے کنیاں ئوں رنگ گئی
 کشش یار نگاہ محبوب جیہڑی مولا دے رنگ وِچ رنگ گئی

ہووے سکھ نہ گھڑی نصیب مینوں ہر دم دُکھاں اندر رہندی جان میری
 ڈاڈھی بحر فراق وِچ آن پھاٹی کیتی غوطیاں جان ویران میری
 گھمن گھیر چو فیروں آن چمبڑے کوئی خبر نہ لئے مہرباں میری
 ہمدرد سہیلیاں چھڈ گئیاں ہن ہتھ تیرے کشش جان میری

مہربان ہوویں قربان جاواں ہے ادا تیری تے قضا میری
 ملے حُسن خزانیاں انعام مولا فقط آرزو اے دلربا میری
 دُونگھے زخم جدائی دے وِچ سینے وصل تیرا اوہ پار شفا میری
 ایہہ عشق نماز انوکھڑی اے کشش ادا تیری تے قضا میری

ظالم سمندر فراق دا بہت وڈا کنڈھا لہدیاں جان پریشان ہو گئی
 لہر اٹھی جدائی دی رُکدی نہیں نال غوطیاں جان حیران ہو گئی
 وگی ہوا خزاں دی پتے آن ڈگے بہار چمن دی ساری ویران ہو گئی
 دُکھ چار چوفیریوں آن چمبڑے غماں وچ کشش عمر رائیگاں ہو گئی

بنا رب دی یاد تُوں غافلا اوئے تیری عمر سبھ برباد نکلی
 میری بگڑی دے بنا سائیاں توبہ میری استغفار نکلی
 دامن یار دا کریں نصیب مینوں ایہہ آواز میری بے قرار نکلی
 صدقے پیارے محبوب دے لاج رکھ لئیں کشش جان میری گنہگار نکلی

اک گل کردا پر نہیں گل کردا اک گل نوں گل بنا لیندا
 اک ول ہے پر نہ ول ہووے اک ول نوں ول بنا لیندا
 اک سلن ہے اک نہ سلن ہووے اک نہ سلن نوں سلن بنا لیندا
 اک یار اے اک نہ یار ہووے اک نہ یار نوں ول بنا لیندا

اج ویکھ پاندھیاں نال پاکے دُکھ گھٹ دے نہیں مصیبتاں میریاں نی
 وچھوڑے جہناں دے ڈاڈھا تنگ کیتا اکھاں ساڈے ولوں کیویں پھیریاں نی
 مُدتاں ہو گئیاں سینہوڑے گھلدی تُوں فریاداں کسے نہ سُنیاں میریاں نی
 اک تیرے وچھوڑے نے تنگ کیتا کشش چھڈ گئیاں سُنیاں ساریاں نی

سُخُن دشمنان دے بن کے تیر پیارے سینہ وُھدے تے جاندے گھبدے نی
 بدلے گلاں دے پُھٹ کے خار ہوئی کنڈے درد فراق دے چُجھدے نی
 بھبور وِچ کشتی پئی ڈولدی اے بحر ہنجواں وِچ نین ڈُبدے نی
 مرہم وِصل باجھوں کیویں ملن کشش پھٹ وِچ سینے تیری حُب دے نی

جے میں جاندی غماں نے گھیر لینا تیری گلی نہ پاوندی پھیریاں نی
 گھڑی چین والی صبح آوندی نہیں راتاں ہو گئیاں بہت وڈیریاں نی
 کوئی سہیلی وی نظر نہ آوندی اے جیہڑی ونڈے مصیبتاں میریاں نی
 جان کنڈل تے وکھ دکھیاریاں نُوں سیاں چھڈ گئیاں کشش ساریاں نی

پَٹ چیر کے چا کباب کیتا راتاں کنڈے تے بیٹھ گزاریاں نی
 مہینوال تائیں جدوں پتہ لگا ہويا دُکھ ڈاڈھا آہاں ماریاں نی
 مولا لاج رکھیں وِچ عاشقاں دے بنیاں آن مصیبتاں بھاریاں نی
 ڈُڈھ ول وکھ سوئی سینے نال لایا کشش مصیبتاں ساریاں نی

نیڑے سجاں دا ملنا بند ہويا کدی دور وی نظر نہ آوندے نی
 کدی بھل کے جے نیڑے آجاون پھیر اکھاں توں اکھاں چُراندے نی
 کدی ہسدیاں ساڈے ول نظر ہووے اوسے وقت متھے وٹ چاوندے نی
 کشش یار کجھ سمجھ آوندا نہیں رہن دُور یاں کے گل لاوندے نی

دُکھ درد مصیبتاں غم سارے یاراں واسطے جان تے جھلدے نیں
 بھیڑیاں بن دیاں یار کم آوندے نیں کدوں کم آون اج کلدے نیں
 سرے بندی اے جدوں دکھیاریاں تُوں یار دشمنان دے نال رلدے نیں
 دیندے ساتھ نیں اوہناں دا یار کشش ول چھل اندر ول چھلدے نیں

کچھ اپنا آپ سنوار گڑیئے اگے نیندراں لئیاں جتھیریاں نی
 کیہ دسیں گی گھر سوہریاں دے اکھاں نیویاں ہونیاں تیریاں نی
 ڈھا چر خاتے داج بنا اپنا گلاں من لے کملیئے میریاں نی
 اوتھے رات فراق دی بہت لمی کوئی سُنے گا نہ کشش تیریاں نی

آوے وصل دی گھڑی کد عاشقاں تے اساں آساں چڑوکیاں رکھیاں نی
 آوے گھڑی نہ چین نمائیاں تے وچ ہجر دے ڈبیاں اکھاں نی
 حال سُنے نہ کوئی دکھیاریاں دا گتیاں چھڈ پیاریاں سکھیاں نی
 کشش آسرا رب دی ذات والا شرماں سبھ دیاں جیہنے رکھیاں نی

مولا محفوظ رکھیں لوکاں بھولیاں توں چُپ رہن اتے لبان سبتیاں نی
 قصے کھول کہانیاں بیٹھ جانڈے گلاں کہن پرانیاں بیتیاں نی
 چُپ رہن زبان توں ناگ کالے خالی جان نہ انھاں دیاں کیتیاں نی
 انھاں بھولیاں دے کولوں بچ کشش پچھ اُنھاں تُوں جیہناں تے بیتیاں نی

سدا حُسنِ جوانی دی موجِ ناپیں چار دن دیاں کھیڈاں کھیڈیاں نی
 اج اُنھاں وچوں کوئی نہیں نظر آدندا میرے ہان دی تے اکو جیڈیاں نی
 سر وچ خاکِ فراق دی ہر ویلے کھلے وال تے میریاں میندیاں نی
 سبھ نے اکِ دنِ خاکِ درخاک ہونا گوڑھے نین کشش زُلغاں ٹیڈیاں نی

تُوں ایہہ دس مینوں میرے سبھاں وے جد دا دل تیرے نال لا بیٹھی
 اُس دن دیاں سیاں چھڈ گئیاں بھیڑا روگ میں جان تُوں لا بیٹھی
 کیتی اپنی ایہہ میرے پیش آئی لکھیا لیکھ میں جھوڑی پا بیٹھی
 میرے بخت بھیڑے ایہو لکھیا سی کشش دُکھاں وچ جان گوا بیٹھی

چمن خزاں نے آن برباد کیتا پھیر آئی بہار تے کیہ آئی
 شفقت نال شاہِ خوباں سیر کارن وچ گلزار دے آئی تے کیہ آئی
 گزر گئے جوانی دے دن بے کر بے قراراں تُوں قرار آئی تے کیہ آئی
 سپردِ خاک کر کے کشش یار چھڈ گئے چادر پھلاں دی آئی تے کیہ آئی

اشرف آکھ کے سبھ مخلوق وچوں تینوں مورکھا رب وڈیا اے
 کس واسطے گھلیا رب تینوں تے تُوں کیہ سنوار بنایا اے
 بندہ تہدہ تُوں گھلیا بندگی لئی تے تُوں مکر فریب بنایا اے
 تیرے کولوں اوہ کشش روڑ چنگے کلمہ بول کے جیہناں سُنایا اے

گُوڑے حُسن اُتے یار مان کاہدا تیرا حُسن جمال کمال دا اے
 ملے جام وصال پیاسیاں تُوں سودا موڑ ناہیں خستہ حال دا اے
 پاوے حُسن خزانیاں خیر مینوں خالی جائے نہ ساکَل جمال دا اے
 کشش یار تُوں سینے دے نال لالے بھکھا ہے جو یار وصال دا اے

ایہہ دُنیا سِراں مسافراں دی اتھے سدا نہ کسے دا رہن ہووے
 اتھے کنیں آئے کنیں چلے گئے نیں اتھے سدا نہ راج تے بہن ہووے
 ایٹھوں کنیں بستر بٹھ چلے گئے نیں چلے جان نہ جگ تے رہن ہووے
 وارو وار کشش سبھ نے تُر جانا اتھے سدا مکیں نہ رہن ہووے

جس تے رب دی ذات دی مہر ہووے گھاٹا اوس تُوں مول نہ آوندا اے
 اوہ نادان جو رب تُوں چھڈ کے تے کسے ہور پاسے دل لاوندا اے
 ایہہ گل مشہور ہے کسے پاسوں دُکھ دے کے رب آزماوندا اے
 ایہہ مثل مشہور ہے یار کشش دُکھ دے کے رب آزماوندا اے

ایہہ گل مشہور ہے جگ اُتے دل سوچ کے یار لگائیدا اے
 جے کر ناز ہووے تینوں کسے اُتے پھیر کسے تے رُعب پائیدا اے
 فخر حُسن دا اے یاراں سوہنیاں تُوں ایٹھوں اپنا آپ بچائیدا اے
 پہلے دے جان تُوں یار کشش پھیر یار سوہنا گل لائیدا اے

رحمدل کوئی نظر نہ آوندا اے ہر کوئی اپنا حکم چلاوندا اے
 نرمی کوئی وی کسے تے ورتدا نہیں ہر کوئی سخت بندہ نظر آوندا اے
 کوئی کم غریب دا نہیں کردا ہر گل وچ جال وچھاوندا اے
 بُرا کرن توں باز نہ آوندے نیں کشش راہ جاوندا پیر پھساوندا اے

گُوڑے حُسن اُتے دس مان کاہدا سدا چن نہ چن دی چانی ایں
 تیرے تیر فراق نے وُھ سینہ ساڈا کر دتا چھانو چھانی ایں
 ایہہ بھور سدا ناہیں رہن اتھے موج پُھل بہار نہ مانی ایں
 باغ لایا سی یار دے پیار والا خبرے کس کشش چھاں مانی ایں

تیری نگاہ بن کے سیف یار پیارے ساڈے وچ کلیجے دے دھا گئی اے
 دُونکھے زخم کر گئی اک وار اندر بستر ہجر تے اوہ تڑپا گئی اے
 آوے نیند ناہیں درداں ماریاں نُوں سْتے زخماں نُوں پھیر جگا گئی اے
 ملیا یار نہ کشش وصال ہويا بھیڑی جان لباں اُتے آ گئی اے

اک وار تے وکھ سلطان جانی اچھی حالت نہ تیرے ہمار دی اے
 اوہ لا پرواہ محبوب پیارے جاندی جان تیرے شرمسار دی اے
 سوئی کار کیتی بے کار ہوئی آئی کار نہ کم بے کار دی اے
 کشش رکھ اُمید سرکار ولوں شاید چاکری ملے سرکار دی اے

چرخہ کندی پونیاں وڈی رہی چدر اے وصال دی نہ بُنی گئی اے
 کرماں والیاں ماہی دے دیس گنیاں میرے اے فریاد نہ سُنی گئی اے
 اک غلامی وچ نہ منظور ہونیاں اک وچ سرداری دے چُٹی گئی اے
 کشش آسرا رکھ خُدا اُتے اتھے کوجھیاں دی وی سُنی گئی اے

سبھ سوچ کے مونہہ تھیں کڈھ مورکھ گل دانائی دی اچھی لگدی اے
 کوئی دن دا میلہ ہے جگ اُتے دنیا دیکھ تیری کیہ لگدی اے
 ہیر پھیر وچ نت گزران کرنا کوئی کہے تینوں بُری لگدی اے
 کشش سبھ دے مونہہ وچ کوڑھ کرلی ہووے کوڑھا چھڈے لاج لگدی اے

جلوہ یار دا ہر اک چیز اندر ہر ذرے اندر نظر آوندا اے
 دیکھ دیکھ کے میرے محبوب تائیں سورج چن وی پیا شراوند اے
 ایہہ تاثیر ہے سونے دی لب اندر کوڑا کھوہ مٹھا ہو جاوند اے
 کشش یار کوئی ہووے بمار کیسا ہر مرض والا فیض پاوند اے

ایہہ عجب زمانہ تے عجب دنیا ہر رنگ اندر بندہ سددا اے
 کرے کوئی تے بھرے کوئی یارو کرے آپ تے دوسرا سددا اے
 روزی کسے غریب دی کھوہ لیندے ہر کوئی دیکھ کے اوس ٹوں ہسدا اے
 کشش سعد آپے اتے چور آپے چور چور کر کے آپے نسدا اے

دُنیا کھیتی دی ہے مثال یارو جو کوئی بیچدا اے اوہو وڈھدا اے
 کوئی کھوہ کڈھے ڈُگ مرے آپے آپے چاکر چاہ نُوں کڈھدا اے
 کھیتی عملاں دی کم آوندی اے آپے بیچ بُرائی دے کڈھدا اے
 کشش کم سارے بخشہار دے نیں کسے پکڑدا کسے نُوں چھڈدا اے

چھڈ بدی تے خودی نُوں مار مورکھ ایویں بول نہ بول ہنکاردی اے
 در یار دے خودی منظور ناہیں خودی اپنے آپ نُوں ماردی اے
 رانجھا پیر دے چکھے فقیر ہويا کھادی کچی مہینوال کہہار دی اے
 آخر تنگ ہو کے مجنوں گیا جنگل وادی مل بیٹھا جنگل دار دی اے

کوئی تخت اُتے موجاں ماندا اے کسے فکر ہوندا اپنی جان دا اے
 کوئی کسے نُوں کوئی نہ جاندا اے کسے مان ڈاڈھا اپنی شان دا اے
 کدھرے حکم ظالم حکمران دا اے کدھرے حال بھیڑا دربان دا اے
 کوئی رج غفلت دی نیند سُننا کوئی کشش کسے تائیں فکر کھان دا اے

اکھاں تکدیاں سجناں راہ تیرا جان ملن نُوں لباں تے ترسدی اے
 چین آوندا نہیں ایہناں دیدیاں نُوں سسی جان لہھے تیرے درس دی اے
 کدی پُناں آن کے مل مینوں گھڑی دسے برس برس دی اے
 گھٹاں کالیاں کشش نظر آون بدلی رحمت نہ آن کے وسدی اے

102

پُنوں سنیاں جاں سسی دا حال سارا تے اوہ تھلاں دے ول سداوندا اے
وچ تھلاں دے اوس نظر آیا پالی بکریاں اک چراوندا اے
اوس پچھیا کون تے کم کیہ اے عاشق درد آہ چلاوندا اے
سُن کے قبر چوں آئی اے آواز کشش آمل پُناں ایہہ دل چاوند اے

103

کچا وکھ کے گھڑا سونی کہن لگی ساڈے ویریاں ویر کمایا اے
کچا وکھ تینوں کیویں مکھ موڑاں ایہہ عاشقاں نہ فرمایا اے
آخر رکھ اُمید تے ٹھل جاندی چھلاں ڈاڈھیاں آن دبایا اے
موت وکھ کے تے سونی کہن لگی اساں کشش ساتھ نبھایا اے

104

ڈانواڈول پھردی ہیر وچ نیلے مینوں رانجھا نظر نہ آوندا اے
باجھ سچناں دے کیویں حال دساں نہ کوئی سندا تے نہ سناوندا اے
گھر باہر سارے دشمن نظر آون انت ویریاں دا نہ آوندا اے
باجھ سچناں دے کشش یار پیارے کون کسے تائیں گلے لاوندا اے

105

ماڈے بندے نوں دیکھ کے آکھدے نیں ایہدے نالوں اُچیری اے شان میری
ہر گل اندر رُعب رکھدے نیں پرانہہ ہٹ کے دو ہاں جان میری
زمانہ بہت ڈاڈھا ہیر پھیر دا اے کوشش سبھ دی ایہہ شان ہووے شان میری
چور اُچکڑا تے غنڈی رن کشش ایہو جاندے نیں آدمی شان میری

106

اج دا کوئی اعتبار نہیں اے تے پھیر وساہ کرنا کیوں کلد اے
ہونی جد سرتے آن ہوندى اے اوتھے زور نہ کسے دا چلدا اے
ایس حُسن جوانی دا مان کاہدا جدوں وساہ نہ گھڑی پلدا اے
ایہہ جگ کشش مسافراں دا کوئی آوند تے کوئی چلدا اے

107

باد صبا تُوں جا آکھیں سوہنے یار تائیں سوہنے یارنوں واسطہ پا کے تے
کلیاں ہو نویکلا حال دسیں دیون صبر نہ کوئی دیوانیاں تُوں
لوے خبر نہ کوئی دیوانیاں دی اوکھے دُکھ لگے مینوں آ کے تے
کشش یار پیاریا پا پھیرا جے کر بھُل گئی اکھیاں لا کے تے

108

اک پل نہیں لین آرام دیندے جانی درد فراق دے سَل تیرے
ملے آب وصال پیاسیاں تُوں دور جان پیمانے دے چل کے تیرے
گُوڑے حُسن اُتے میاں مان کاہدا ریہنے نہیں سارے ول چھل تیرے
کشش چاننی جگ تے چار دن دی آخر جاوے نیں جو بن ڈھل تیرے

109

اج کل زمانے وِچ مہر ناہیں اک سخن تے کنیں لڑان دا اے
بلدی اگ بچھاوے جے اک پیارا اتے آوندے کنیں بھڑکان والے
دُکھ درد وِچ بنے جے اک ساتھی کنیں ظالم نیں دل دُکھان والے
کشش یار سوہنے کیویں ناز رکھن دلبر اک تے کنیں نچان والے

بجر یار وچ میریاں اکھیاں تھیں بدلے ہنجواں دے قطرے خون نکلے
 انتظار وچ ہو گئے عین پتھر دل تھیں دونیں نین مفظون نکلے
 رشک لیلیٰ ہُن تے بوہڑ جلدی دشت دشت تھیں تیرا مجنوں نکلے
 درد عشق نہ بنا وصال جاوے بھاویں کھر تھیں کشش افلاطون نکلے

اُنھاں ساہاں دا کیہ وساہ کرنا ایں جو مہمان ہر دم گھڑی پل دے نیں
 گھڑی ایس نوں قیمتی جان مورکھ روز اجل دے وقت نہ ٹل دے نیں
 پھیرا جوگیاں وانگ مسافراں دا چھڈ کے وطن پیارے نوں چلدے نیں
 اک پل دا نہیں وساہ کشش دعوے کیوں کرنا ایں اج کل دے نیں

ایس دُنیا دے لوگ نیں بہت بھولے شیریں سخن مٹھے ڈاڈھے بولدے نیں
 اپنا آپ اوہ کسے نوں دس دے نہیں کجیا دوسرے دا سگوں پھولدے نیں
 بے کر مھلا چُکّا کوئی آن پھسے اوہنوں ٹھیک اوہ تولدے پھولدے نیں
 سچ کہواں میں کشش ساریاں نوں دور سوہوندے بول جو ڈھولدے نیں

تانگھ جیہناں دی اساں نماںیاں نوں چھڈ راہ کراہ دا لنگھدے نیں
 بوٹا لا محبت دا دل اندر پھیر ملن ولوں کیوں سنگدے نیں
 پئے نیناں نوں نیناں دے نال جوڑن پھیر نال نیناں نین ڈنگدے نیں
 دیکھ رنگ نوں متاں بدرنگ ہوویں کشش رنگ ایہہ مولا دے رنگدے نیں

114

اوہ رشک مسیح کیوں بھل جاواں تیرے سخن ڈاڈھے بھولے پیار دے نیں
ایہناں دیدیاں تُوں کوئی چین ناہیں ٹھگے ہوئے جو تیرے دیدار دے نیں
مُدت ہوئی اے ولیل دے پیاسیاں تُوں راتاں ہنجواں نال گزار دے نیں
جاوے داغ فراق دا کیوں کشش وڈے دُکھ تیرے انتظار دے نیں

115

شوق جیہناں تُوں یار دے ملن دا اے اوہ غاراں اندر یارا وسدے نیں
ہر دم محبوب دی تانگھ جیہناں اوہ تلواراں اندر یارا وسدے نیں
بھکھے جیہڑے یار دیدار محبوب دے نیں جنگل وچ یارا وسدے نیں
وکیہ پُھلاں تُوں جا کے یار کشش جیہڑے خاراں اندر یارا وسدے نیں

116

زُلفاں کالیاں یار دے مکھڑے تے نظر آون ظالم ناگ کالڑے نیں
ترچھے نین محبوب دے تیر مارن رہندے سلدے زخم آڑے نیں
شیریں سخن زبان تھیں نظر آون ڈاڈھے وسدے بھولڑے بھالڑے نیں
کشش نظر نیویں کتے ویکھدے نیں نہیں شرم رکھدے اوہ شرماں والڑے نیں

117

حُسن لاجواب ہے جانیاں دا سخن بولدے بھولڑے بھالڑے نیں
زُلفاں کالیاں نین گھٹاں سون دیاں موتی برسدے عجب نرالڑے نیں
نین زگسی زگ ممولڑے نیں دل عاشقاں دے موہن والڑے نیں
کشش شمع تُوں وکیہ پروانیاں نے تن من اپنے پھک کے جالڑے نیں

بجن سو جو بھیڑ وچ کم آوے زور سو جو اپنے کول ہووے
 اعتبار سو جس دا پورا تول ہووے زبان سو جس دا مٹھا بول ہووے
 جوان سو میدان وچ کم آوے ہتھیار سو جو اپنے کول ہووے
 حاکم سو جو عدل انصاف رکھے کشش بکڑی دا پورا تول ہووے

بے سمجھ مورا کھ توں جاندا نہیں راضی ہونا ایں ہر اک فن دے وچ
 متاں اولاً تیرا سارا کھل جاوے چور لگا ہو یا تینوں سن دے وچ
 ملے حُسن خزانیاں جھات تُو دی جھاتی سدا رہندی تیرے چن دے وچ
 کشش یار چھڈ ایڈیاں توڑیاں توں گل مگدی گن سن دے وچ

کوئی کسے توں چاہندا نظر آوے کوئی کسے توں گلے لگاؤندا نہ
 کوئی نعمتاں کھاؤندے کنک چول کوئی کسے توں ٹک پھڑاؤندا نہ
 کوئی خوشی تھیں کھیڈ دے گود اندر کوئی کسے توں یار پرچاؤندا نہ
 کوئی ہسدے کھیڈ دے یاراں کوئی کسے تائیں کشش چاؤندا نہ

پنج مصرعے

1

نور مجسم دی صفت ثناء سُن کے قاصد جا پہنچا سوہنے شہر دے وِج
کلمہ پاک پکار فریاد کیتی غوطہ مار کے عقل دے بحر دے وِج
بدلی رحمتی سرے تے کرے سایہ تینوں ویکھ کے ڈھپ دوپہر دے وِج
پچھے کوئی نہ درد دے ماریاں نوں غوطے کھاواں جدائی دی لہر دے وِج
روز حشر گنہگار دی لاج رکھ لیں ہوسی پچھ جاں آخری پہر دے وِج

2

بے مثل نے اپنے نُوں وِچوں بے مثل بنایا جواب کوئی نہ
جس دے نُوں تھیں ہويا جہان روشن تاب لا سکے ماہ مہتاب کوئی نہ
کھڑیا چمن محمدی تے بہار آ گئی چمن بولیا تیرا جواب کوئی نہ
روڑ مٹھی ابو جہل وِج پڑھن کلمہ آوے کافراں نوں اگوں جواب کوئی نہ
پتیمیاں اتے مسکیناں نوں خیر پاویں کملی والیا تیرا جواب کوئی نہ

3

قدر یار دی ہووندی یار تائیں یار جان دیندے جانی یار اُتے
قدر یار دی پچھ منصور کولوں جس نوں یار ملیا چڑھ کے دار اُتے
ملیا یار خلیلؑ نوں چچا اندر ہوئی یار دی نظر جد یار اُتے
ہو دو ٹکڑے زکریئےؑ یار ملیا حسینؑ یار ملیا تلوار دی دھار اُتے
شمسؑ کھل لہا کے یار ملیا کشش یار مشکل سنسار اُتے

4

اج دس ہاں پاندھیا فال پا کے جانی یار کدوں گھر آوندا اے
مشکل ہو گیا ملنا پیاریاں دا چین روزیاں دا گُریا جاوندا اے
اسم لکھدے رہے رب دی یاد والا جیہڑا وچھڑیاں میل کراوندا اے
اسیں جگ اُتے کوئی چین ناہیں روگ ہجر دا ودھدا جاوندا اے
ایہہ سمندر فراق دا بہت ڈونگھا کنڈھا کشش نظر نہ آوندا اے

5

نہ مار فراق دے مکیاں نوں تیر نیناں دے سینے وچ گھبدے نیں
اک پل آرام نہیں لین دیندے وانگ برچھیاں دے دلیں چُھدے نیں
ڈونگھے زخم فراق دے رہن لگدے سینے وچ ماہی تیری حُب دے نیں
بدلے وصل دے یار نہ کر سختی طعنے تیر بن کے بلی گھبدے نیں
اک ہون کنڈے اوہناں چُھنا اے اک ہو کے خار کیوں چُھدے نیں

چھ مصرعے

1

شجر و حجر سارے تیرا پڑھن کلمہ کیڈا پیاریا خُلق زبان دا اے
سورج چن قدمیں وِچ کرن سجدہ عالی مرتبہ نبیؐ دی شان دا اے
کُنجی دے کے رحمت خزانیاں دی سخی رب کیتا دو جہان دا اے
تھہریا آوندا اے خالی جاوندا نہیں سارا کرم ایہہ تیرے احسان دا اے
روز حشر دے سوہنیاں لاج رکھ لئیں ڈر آوندا حشر میدان دا اے
جلوہ سینے دے وِچ قرآن دا اے کشش متھے تے نُور رحمان دا اے

2

فاجر فاسق امانتاں رکھدے سن الفت ویکھ کے خلق امین دی سی
ابوجہل دی مُٹھی وِچ روڑ بولن ایہہ تاثیر زبان امین دی سی
بد رنگ نوں رنگ وِچ رنگ دینا ایہہ عادت پیارے رنگین دی سی
بے کساں یتیمیاں نوں گل لاونا عادت پاک ایہہ نُور امین دی سی
تیرا گھر نُوری تیرا در نُوری در دی چاکری روح الامین دی سی
سینہ خاص بلور دا نُور ربی متھے چمک کشش یسلیں دی سی

اوہ رشکِ مسیح توں وی دس پیارے تیرے عشق دا جو ہمار ہووے
 ملے آب وصال نہ پیا سڑے نوں کیویں بے قرار نوں قرار ہووے
 کھیتی آسی امید دی سک رہی آ چمن اُجڑے پھیر بہار ہووے
 چُماں آپ ہتھیں تے سینے نال لاواں تیرے چمن سندا جیہڑا خار ہووے
 کوئی چُچھدا نہیں درداں ماریاں نوں میرے جیہا نہ کوئی لاچار ہووے
 ایہہ عشق سمندر ہے بہت دُونگا نال کسے نہ کشش پیار ہووے

قسم رب دی ہو جائے اوہ پورا جو کجھ نکلے تیری زبان وچوں
 کدے دُھپ دوپہر وچ پوے ٹرنا سایہ بدلیاں کرن آسمان وچوں
 یسین سہراتے ویل زلفاں پڑھ کے ویکھ لے صاف قرآن وچوں
 جلوہ اوس دے نُور دا نظر آوے ویکھ رب دی شان دی شان وچوں
 نبی مُرسلاں دے سردار احمد بے مثل مثال دی شان وچوں
 جن و بشر کشش سارے ذکر کردے گلاں رب دی خاص زبان وچوں

تیری ذات تے میں قربان جاواں ہويا دُنیا دے وچ ظہور تیرا
 شاہی اُٹھ گئی ظلمات جہان وچوں ہويا جگ اندر روشن نُور تیرا
 کھڑیا چمن محمدی چار شاخاں پھل ونڈیا گیا دُور دُور تیرا
 سبھ پیٹیاں مسکیناں نوں خیر ہو گئی ہر اک شہنشاہ دل رنجور تیرا
 گنہگاراں نوں ہوئی شفاعت تیری راضی ہو گیا رب غفور تیرا
 گنہگار نوں ہووے نصیب دامن بخشیا جائے کشش گنہگار تیرا

وصل دا یار اقرار کر کے ہُن کیوں ڈولنا ایں انکار نہ کر
 ایہہ دل شیشہ رمزاں کجیاں دا توڑ پھوڑ کے ایہوں بے کار نہ کر
 لاکے توڑ نبھاوئی جاندا نہیں اکھاں کسے دے نال توں چار نہ کر
 کوڑے حسن اُتے تینوں مان کاہدا کسے نال فریب مکار نہ کر
 میلہ جگ اُتے چار دن دا اے ایڈا حسن دا گرم بزار نہ کر
 کشش دُنیا مقام مسافری دا ایدے نال توں ایڈا پیار نہ کر

ڈر آوندا حشر میدان کولوں پلے اک نہ بدھڑی دمبڑی اے
 دن رات گناہاں وچ رہاں دُبا سُستی آن وجودنوں چمبڑی اے
 گنہگار ہاں نہیں کوئی عمل پلے ایویں بیت گئی عمر نکمڑی اے
 نیک عملوں نے سوہنیا کم آؤنا مینوں رہی سمجھاوندی امبڑی اے
 بے شک گناہ میرے بہت وڈے اے پر رحمت تیری بڑی لمبڑی اے
 دن حشر دے دامن نصیب ہووے کشش پیت گئی عمر نکمڑی اے

پا دے نام محبوب دے خیر سانوں ہے رحمت خزانوں کجھ نہ کجھ
 تجھتی آس اُمید دی بَد وِتی تیری مرضی بنا دے کجھ نہ کجھ
 تیری رحمت وچوں کجھ گھندا نہیں مل جائے غریباں نوں کجھ نہ کجھ
 گیا ایس در تے خالی نہیں مُردا مل جاوندا اے اوہنوں کجھ نہ کجھ
 گنہگار نوں ہووے دیدار تیرا اُمیدواراں نوں مل جائے کجھ نہ کجھ
 دامن ہووے محبوب نصیب مینوں حیلہ بخشش دا بن جائے کجھ نہ کجھ

اج دس ہاں پاندیا فال پا کے کدوں دسدا اے درس پیاریاں دا
 دلوں تانگھ محبوباں دی نہیں جاندی شوق رہندا اے پاک نظاریاں دا
 چن عید سانوں کدوں نظر آوے کیتا ختم قرآن سپاریاں دا
 پیارا روضہ حضور دا نظر آوے اکھیں ویکھ لاں شہر پیاریاں دا
 سجے کجے عمر صدیق دوویں جلوہ چمکدا یار پیاریاں دا
 عثمان غنی تے حضرت علی پیارے کشش نور سورج چن تاریاں دا

جن و بشر اندر شجرو حجر اندر جلوہ دسدا پاک رحمان دا اے
 جس دے وچ نہیں کوئی شک ذرا پڑھ کے ویکھ لے صفحہ قرآن دا اے
 لیتا اپنے نور چوں نور پیدا جس نوں ہر کوئی بچنا جاندا اے
 کیتا انبیاء دا سردار مولا وڈا مرتبہ اے اچی شان دا اے
 روشن جگ کیتا اوہدے نور چوں ظلمت اٹھ گیا گل جہان دا اے
 سہرا دے کے رحمتی پار کشش مالک کیتا چا زمین آسمان دا اے

رحمت باری نازل ہووے کشش سانوں دوزخ اک نہ لگے
 کرو دعائیں حشر دیھاڑے رب محبوب ملاوے
 رحمت بخشش ساتھی ہووے سانوں دوزخ وچ نہ پائے
 رحمت دا دریا الہی ہر دم جاری تیرا
 اک قطرہ جے بخشیش مینوں کم ہو جاوے میرا
 رحمت اپنی دے جائیں سائیاں عیب نہ لہھیں میرے

فرہاد چیر پہاڑ تے نہر کڈھی جدوں عشق دی آن تاثیر ہوئی
 شیریں پڑھ بسم اللہ ماری چھال اُتوں لے کے عاشق نال سمیر ہوئی
 یوسف کھوہ وچ سٹیا بھانیاں نے لکھی آہی جواب تقدیر ہوئی
 زلیخاں ملی مراد تے ہوئی واصل پاک زندگی آن آخر ہوئی
 کشش شوخیاں چھڈ تے شان پیارے رہنا توں وی نہیں شہر دے وچ
 مینوں نال آرام نہیں رہن دیندے دوری لوگ جانی تیرے شہر دے وچ

جس ویلے سہرے تے آن بندی کوئی نہیں اُس ویلے آپنا یار بندا
 ہمدرد سارے اودوں نس جاندے اوکھے ویلے نہیں کوئی غم خوار بندا
 دُوروں وکھ ظالم مسکراوندے نیں اوس ویلے نہیں کوئی آپنا پیار بندا
 اگے ہو کے کوئی گل داغ دا نہیں اوس ویلے نہیں کوئی دلدار بندا
 پیش اوس دی جاندی نہیں اوس ویلے اوس ویلے کوئی نہیں اپنا یار بندا
 بندی یار جے رب دی ذات کشش اوس ویلے نہیں کوئی راز دار بندا

اک پل آرام نہ آوندا اے اساں غماں اندر جان پالئی اے
 کیہ کرنا اے تیرے وچھوڑیاں نے کریئے اسیں ہن کیہ اسیں وفالئی اے
 طعنے دیندیاں سکھیاں آن مینوں بھل کے نال تیرے یاری لالئی اے
 اک وار پیاریا لا سینے تیر عشق مینوں چاٹ لالئی اے
 بن کے یار طبیب توں پہنچ جلدی ساڈے روگ دی یار دوالئی اے
 اک وار پیاریا لا سینے کشش راہ جانڈری مصیبت لالئی اے

لالے گلے یاں صاف جواب دیدے ایہہ کیہ روز دا بہانہ تیرا
 لے جام پیال پیاسیاں نوں ساتی چلدا رہوے پیمانہ تیرا
 خالی جاونا نہیں در یار اُتوں مل جائے حُسن خزانیاں نذرانہ تیرا
 دُونگھے زخم جدائی دے وِچ سینے اچھا سلوک اے مہرباناں تیرا
 ہن تے رشک لیلیٰ آ بوہڑ جلدی لاعلاج ہويا ایہہ دیوانہ تیرا
 کشش یار جے کر مہربان ہوندا آوندا نظر نہ جگ بیگانہ تیرا

تیری رحمت دی لوڑ ہے عاجزاں نوں بندہ کبھڑا جو نہیں لاچار تیرا
 منگتے سبھ تیرے در نظر آوندے ہر کوئی دِسدا اے طلبگار تیرا
 شفا بخش دے لولیاں کوڑھیاں نوں اچھا ہووے جو ہووے ہمار تیرا
 پا دے خیر اوہ رحمت خزانیاں چوں خالی رہے نہ کوئی اوگن ہار تیرا
 گھانا آوندا نہیں نظر خزانیاں جوں کرم رحمتی بے شمار تیرا
 تیرے کرم دی لوڑ ہے عاصیاں نوں بخشیا جائے کشش گنہگار تیرا

مان کاہدا حُسن جوانڑی دا نہ ایہہ حُسن ہوسی نہ شباب رہنا
 چار دن دی چاننی جگ اُتے آفتاب ہوسی نہ مہتاب رہنا
 کرنے گُوج ڈیرے اک دن مسافراں نے نہ غلام ہوسی ناں نواب رہنا
 وگی ہوا خزاں دی آن اک دن نہ کوئی بلبُل ہوسی نہ گلاب رہنا
 نہ ایہہ مجلساں دور پیمانیاں دے نہ کوئی ساتی ہوسی نہ شراب رہنا
 کشش دُنیا مقام فنا دا ہے نہ غریب ہوسی نہ صاحبِ نصاب رہنا

گنہگار ہاں میں دامن کیوں چھڑاں اوہ وسیلیا میری نجات دیا
 تیرے درس دی بھکھ ہے عاشقان نوں ماہ انوری چودھویں رات دیا
 کردے سیراب پیاسیاں نوں اوہ ساقیا آبِ حیات دیا
 سایہ رحمتی بن کے چھا جاویں پوری محمدیٰ ذات صفات دیا
 کراں کیہ زبان نہیں صفت جوگی ہمراز خدا دی ذات دیا
 تیرا دامن نصیب پیاریا اوہ کشش چلیا میری نجات دیا

باد صبا پتہ دس سجناں دا کس پاسے نوں ساڈا شام گیا
 دے گیا جدائی دیوانیاں نوں جاندی وار نہ کر کلام گیا
 بازی لائی سی اسان پیار والی چالوں نزدکھنچی پاسہ خام گیا
 جیونا جگ تے ہو گیا بہت مشکل آپ ٹر گیا ساڈا آرام گیا
 ہوئی رات فراق دی بہت لمی شاید بھل گیا ساڈا پیغام گیا
 کشش یار اڈیکدی سجناں نوں ہوئی شام جدوکننا شام گیا

تیر نگاہ دے موڑ کے رکھ سجناں کاہنوں رکھنا ایں تیر نشانے دے وچ
 اگوں ہس کے سجناں ایہہ کیا تینوں تکتا ایس بہانے دے وچ
 ذرا پی کے دس ہاں طالبا اوئے کیہ شراب جیہڑے نہیں میخانے دے وچ
 کنیاں پہاڑ کٹے کنیاں پٹ چیرے سولی لئی منصور نذرانے دے وچ
 پروانہ شمع اُتے وی ویکھدا اے لکھیا عشق ہے ایس خزانے دے وچ
 دیکھ جان اُتے کشش جھلدے نیں ملے یار جے ایس بہانے دے وچ

ٹکڑے ہو کے زکریئےؑ یار لبھا تے حسینؑ ملیا تلواری دے وِچ
 ملیا یار خلیلؑ نوں پچا اندر تے صدیقؑ نوں ملیا غاراں دے وِچ
 حضرت عمرؓ خطاب نوں آپ منگیا رلیا یار آ کے سوہنے یاراں دے وِچ
 عثمانؓ غنیؓ تے علیؓ نوں ملیا شہادت پا کے عین بہاراں دے وِچ
 شمسؓ کھل لہوا کے یار پایا تے بلالؓ نے ریت انگاراں دے وِچ
 لوڑکشش نوں تے تیرے کرم دی اے تے ایہوں رکھ لے خدمتگاراں دے وِچ

اک وِچ فراق دے ڈبیاں تے آوے چین نہ تیری جدائی دے وِچ
 ظالم ظلم توں کدی نہیں باز آوندے راضی رہندے نیں یار رسوائی دے وِچ
 ہن تے رشک لیلیٰ آ بوہڑ جلدی خون رہیا نہیں تیرے سوادئی دے وِچ
 مت دیتیاں باز نہ آوندے نیں جیہڑے رہندے نیں سدا برائی دے وِچ
 ہر رنگ اندر دُنیا وسدی اے کوئی برائی تے کوئی بھلائی دے وِچ
 کشش ہون راضی کنیں وِچ گلاں عاشق راضی نیں یار گدائی دے وِچ

ڈاڈھا جان نوں آن کے روگ لگا میرے بھناں تیری جدائی دے وِچ
 پتہ دسیو ای نہ ٹکانیاں دا پھسی جان ڈاڈھی بے پروائی دے وِچ
 ملے چین نہ درد دے ماریاں نوں اچھا پیار ڈٹھا تیری آشنائی دے وِچ
 قدر شمع دی کچھ پروانیاں نوں جیہڑے بلدے بے پروائی دے وِچ
 ساری رات ٹردیاں باجھو حسرتاں دے گجھ نہ لہھیا تیری آشنائی دے وِچ
 شئے جُون نہ کشش ہزار جوڑیں شرم رکھ نیں اکھ لگائی دے وِچ

اج وصل دا یار اقرار کر کے کیوں ڈولنا ایں ہیں انکار نہ کر
 شیشہ دل میرا ایویں توڑ کے تے پھٹ لا ایہوں بے کار نہ کر
 لا کے توڑ بھاونی جاندا نہیں اکھاں کسے دے نال توں چار نہ کر
 گوڑے حُسن اُتے تینوں مان کاہدا کسے نال توں مکرو ویہار نہ کر
 چار دن ہوندا میلہ جگ اُتے تیز حُسن دا گرم بزار نہ کر
 کشش دُنیا مقام مسافری دا ایہدے نال توں ایڈا پیار نہ کر

گل پا کے گل نہ سجناں دے اج گھڑی آ ول بنالے گل
 لیئے اپنے آپ نوں ول کر لے ول ہو جاسی تے بنالے گل
 ایہہ ظالم فراق دا ول پایا رہی سلن تے ول بنالے گل
 در یار دا مُل سودا پاوے نکلے ول تیرا ہے بنالے گل
 جدوں بیعت ہو سیل ہو سی حل مسئلہ تیری قسمت دی گل بنالے گل
 جے کر یار ہووے تیرے ول کشش مشکل ہو جائے حل بنالے گل

بنا سجناں چین نہ آوندا اے گن گن لگھدے پئے فراقاں دے دن
 دن رات دریا نیں بنجواں دے قسمت وِج لکھے مشتاقاں دے دن
 رات لمی فراق دی نظر آوے دن وی ہو گئے شاید راتاں دے دن
 بجن کوئی وی آن نہیں گل لاندہ خالی نظر آوندے سارے باتاں دے دن
 ڈاڈھا روگ ہوندا جیہڑا عشق دا اے لان لگا نہیں چچھدا ذاتاں دے دن
 کشش یار پیاریا لے سینے چار نظر آوندے ملاقاتاں دے دن

تیرے وِجِ فراقِ محبوبِ پیارے میرے گزر دے میں بے چین دے دِن
 اکھاں ہنجواں دے بحرِ ڈبیاں میں آؤندے نیناں ئوں نہیں کدے چین دے دِن
 ڈوگھے زخمِ جُدائی دے وِجِ سینے طاقت نہیں جُدائی دے سہن دے دِن
 پادے نامِ محبوب دے خیرِ مینوں تیرے سُن دے تے ساڈے سُن دے دِن
 ملے رحمتِ خزانیوں راہِ مولا تیرے دین دے تے ساڈے لین دے دِن
 کشش یارِ غلامِ قبول کر لے مشکل ہو گئے میں غمِ سہن دے دِن

قدر یارِ دی ہوندی اے یارِ تائیں شرماں ہوندیا اکھیا لائیاں دیاں
 جلوہ ویکھ کے یار دے حُسن والا اکھاں نیویاں دون سوائیاں دیاں
 تازے زخمِ جُدائی دے وِجِ سینے چھریاں پھیر دیاں بے پروائیاں دیاں
 کیویں چین آوے ڈھیاریاں ئوں ہووے اثر نہ محرماں لائیاں دیاں
 نین نظرِ نرگ سی نرگِ مولڑے دے ذلعاں کھلیاں شوخ ادائیاں دیاں
 کشش داغِ جُدائی دا نہیں جاندا شرماں عاشقاں ئوں اکھاں لائیاں دیاں

عجب اک طرح دا ماملہ پیش آیا ایہہ انکار سمجھاں یاں اقرار سمجھاں
 محرم یارِ کوئی دل دا لبھدا نہیں میں ظلم سمجھاں یاں پیار سمجھاں
 مونہوں منگی موت وی آؤندی نہیں تیری ادا سمجھاں یاں رضا سمجھاں
 جے کر اے وی خوفِ خدا نہیں ایں ظلم سمجھاں یاں وفادار سمجھاں
 پیارے تیرے فراق دے زخماں ئوں کجھ گھٹ یاں پورے ہزار سمجھاں
 بے پراوہ کشش ذاتِ بچناں دی کیوں نہ ایہناں دا انوکھا پیار سمجھاں

راہواں وِچ رُلدی چھڈ گیوں مینوں کسے پاسے تے بھناں لا جانوں
 چین داغ فراق نہیں لین دیندے کجھ کڈھ جانوں کجھ کڈھا جانوں
 سنوہڑے عشق دے بھناں ماریاں دے بھرے جانے بھر پچھا جانوں
 ایہہ دکھڑے درداں والیاں دے کجھ سُن جانوں کجھ سُنا جانوں
 ایہہ طعنے بھیڑیاں سہیلیاں دے کجھ رُک جانے کجھ مٹا جانوں
 گلہ ساڈا وی کشش کیوں رہندا رخصت ہون ویلے گل لا جانوں

اج دیکھاں پاندھیا نال پا کے کیویں وچھڑیا یار مناواں میں
 ساڈی کوئی نہیں ہال پکار سندا کتھے جا کے حال سُنواں میں
 کتے لہہ نی آں وِچ جنگلاں دے کتے جوگیاں سانگ بناواں میں
 کتے وِچ کمل دے بھیڑی پھراں رُلدی کتے رات چنانہ تے جاواں میں
 کتے لہدی مصر دے والیاں تُوں کتے راہ اندر جھگی پاواں میں
 ملے یار بے کشش نمائیاں تُوں چم چم کے تے سینے لاواں میں

تیرے حُسن خزانے چوں خیر لہھے اساں درد دے ماریاں گولیاں تُوں
 ہووے وصل نصیب نمائیاں تُوں خالی موڑ نہ اڈیا جھولیاں تُوں
 کوئی سہیلوی وی نہیں ساتھ دیندی شاید خبر نہیں سنیاں بھولیاں تُوں
 ملے محرم وصال دا زخم جاوَن پاواں کھے شریکاں دیاں بولیاں تُوں
 گھمن گھیر وِچ آن ظاہر ہوئیاں لاوے پار ملاح نہ ڈولیاں تُوں
 چڑھی فوج فراق دی آن سر تے کشش مشکل اے روکنا ٹولیاں تُوں

ایس دل پُر درد نُوں چین ناہیں کیہ کرنا ایں باغ بہاراں نُوں
 بدلے وصل دے آن فراق لبھا بدلے جام دے زہر خواریاں نُوں
 دل دا روگ گوان لئی وید لبھا ملیا آسرا ہور ہماریاں نُوں
 پلے خرچ ناہیں کیہ خرید کریئے کتھوں لہیے مصر ہزاریاں نُوں
 تن من پھوکیئے تے یار لبھدا اے ایویں یار نہیں لبھ دے یاریاں نُوں
 بے کر پھلاں دی کشش اُمید رکھیں سینے لالینے ڈالاں خاریاں نُوں

راہ گزر محبوب بے نظر آویں رستہ صاف کراں چنگاں روڑیاں نُوں
 ہويا شوق سی مولا نُوں ملن سندا عرش چُماں تیریاں جوڑیاں نُوں
 تعظیم خاطر جھک گئے ملک سارے نشئی نال حوراں گاؤن دوہڑیاں نُوں
 گئی سیاہی جہاں سبھ ہويا روشن دتا توڑ منات دے جوڑیاں نُوں
 ابو جہل ورگے سارے ہوئے نیویں کلمہ پڑھدے دیکھ کے روڑیاں نُوں
 نال نور دے رنگیا جگ سارا خالی چھڈیا نہ کشش تھوڑیاں نُوں

تیرا عشق غماں وچ سٹ گیا لا کے درداں دی سچاں سٹ مینوں
 کیڑا تیری جدائی دا چٹ گیا دلوں سمجھ کے سچاں پھٹ مینوں
 دھو عشق تیرے واہ واہ صاف کیتا تے نچوڑیا دے کے وٹ مینوں
 چلی گئی گھڑی گل جھٹ دی اے نظر آوندا جیہڑا وٹ مینوں
 لہیے حسن دا خیر سوالیاں نُوں دے جھڑک تے چچھاں نہ سٹ مینوں
 بنا مرہم وصال دے چھڈ گئے نیں کشش تیری جدائی دے بھٹ مینوں

اک پل نہیں آندا صبر مینوں پھراں لہدی بچناں پیاریاں تُوں
 ظالم تیر جدائی دے چُھ دے نیں آوے چین نہ ہجر دے ماریاں تُوں
 بھیڑے نین ظالم چین لین ناہیں ہر دم تیریاں یار نظاریاں تُوں
 کچھ تُسیں سہیلیو آں دسو آوے صبر نہ اساں دُکھیاں تُوں
 اوکھے ویلے نہیں کوئی نظر آندا جیہڑا حوصلہ دے وچاریاں تُوں
 کشش یار ایہہ عشق دے روگ ڈاڈھے کون پچھدے عشق دے ماریاں تُوں

اک گھڑی نہ ملیا آرام مینوں کنیں سال گزرے دُکھ سہندڑی تُوں
 ڈاڈھا غماں نے آن حیران کیتا آوے چین نہ اٹھدی بھیندڑی تُوں
 لگا جان تُوں آن کے روگ ایسا آوے موت ہٹکورے نہ لیندڑی تُوں
 خبر لوے نہ کوئی نمائیاں دی بھلا کون سمجھے غمی روندڑی تُوں
 ایہہ روگ اولڑا دسدا اے طعنے لوگ دیندے اٹھدی بھیندڑی تُوں
 کشش یار پیاریا پہنچ چھیتی خیر آن پاویں آن پاندڑی تُوں

دِن رین اڈیکدی بچناں تُوں سولی گئے فراق دی چاڑھ مینوں
 کدی لہر جدائی دی مکدی نہیں کیتا غوطیاں چا لاچار مینوں
 ہمدرد سہیلیاں چھڈ گئیاں روندی وکھ کے بے قرار مینوں
 پنا بچناں بہت ویران ہوئی دُکھ چمبڑے آن ہزار مینوں
 کدی لہر جدائی دی رُکدی نہیں ظالم غوطیاں کیتا لاچار مینوں
 لقمان حکیم جواب دے گئے کشش عشق دی سمجھ ہمار مینوں

ملے رحمت خزانوں راہ اللہ مُدّت ہوئی ہے بختاں سُتیاں نُوں
 کھیتی اکنناں دی آس امید سُنکی اکنناں کھوہ گیڑے راتیں سُتیاں نُوں
 اک جاگدے ہوئے نہ آس پوری اکنناں ملی شبرات ہے سُتیاں نُوں
 اک ترسدے ماہی دی دید ہوئے اکنناں یار ملدے راتیں سُتیاں نُوں
 اک مان دے نیں موجاں تحت اُتے اکنناں رات لنگھے پُجے سُتیاں نُوں
 کشش رب جدوں مہربان ہووے تحت دیوندا اے کائیاں پھکیاں نُوں

دیس ماہی ول جاندا قافلہ وے چھڈ گیا ایں سانوں غفلت ستیاں نُوں
 پاوے نام محبوب دے خیر سانوں درکھول دے رحمت نُوں سقیاں نُوں
 اک دشمن دی گود وِچ پا لیا ای غرق فرعون جیسے کسیاں نُوں
 اک نمرود دی چچاتے چہڑھ کے تے گلزار کریں کھکاں سقیاں نُوں
 جھلک دے کے یار دے نور والی نورو نور کیتا راتیں سُتیاں نُوں
 اوہدی رحمت تے مگدی گل کشش جت واڑھ دے بھاویں کتیاں نُوں

کھیتی آس امید دی ہری کردے کنیں سال گزرے نیناں جُتیاں نُوں
 گھٹاں سون وانگوں اکھاں برس رہیاں آوے چین نہ درس دے بھکھیاں نُوں
 بیڑی بحر غماں تھیں پار لا دے مُدّت ہو گئی ہے بختاں سُتیاں نُوں
 ایہناں دیدیاں نُوں ہووے دید تیری آوے صبر نہ دید دے بھکھیاں نُوں
 مولا اپنی رحمت دا لا پانی میرے بوٹیاں خزاں دے سکیاں نُوں
 بیراں ڈالیاں دا کشش وِگڑیا کیہ اے پکڑ لے گلیاں سکیاں نُوں

بنا چین تڑپاں بستر ہجر اُتے نالے گڑاں نالے گناں تاریاں نُوں
 اک پل نہیں آوندی نیند پیارے دیدے ترسدے رہن نظاریاں نُوں
 لگا تیر فراق دا وِچ سینے جاوے وِھدا اساں دُکھیا ریاں نُوں
 گھر شفقت پیاریا پنہنچ جلدی لالے گلے پریم دے ماریاں نُوں
 گراں کیہ نہیں ہجر دا درد جاندا بنِ ملیاں دید پیاریاں نُوں
 کشش یار ایہہ روگ انوکھڑا ای کون پُچھدا اے عشق دے ماریاں نُوں

جلوے شمع دے جگ توں جاوندے نیں کدی سِک پروانے دی مَکدی نہیں
 ایہہ سمندر فراق دے سِک دے نہیں کدی لہر جُدائی دی مَکدی نہیں
 کدھن نہر تے تھلاں وِچ جان رہندے سِکن وِچ جنگل تانگھ مَکدی نہیں
 عاشق جان دے نیں رمزاں گھجیاں نُوں دِلوں تانگھ محبوب دی مَکدی نہیں
 یاد یار دی گھڑی آرام دی نہیں طعنے دین کولوں خلقت رُکدی نہیں
 کشش یار ان جڑیاں جوڑدا اے لوکاں توڑنے دی عادت مَکدی نہیں

جھونکا خزاں دا چمن وِچ آن وڑھیا بُلبل گُلاں اندر نظر آوندی نہیں
 اک زخم جُدائی دا وِچ سینے دوجی حُب گُلاں دی جاوندی نہیں
 بوٹا بوٹا پھیر دی کیویں چین آدے کوئی گھڑی وی چین دی آوندی نہیں
 آخر داغ جُدائی دا لے اڈی جیویں کونج وِچھڑی ڈاروں آوندی نہیں
 جیہڑی گھڑی ملاقاتاں غنیمتاں نیں اوہ پھیر مُڑ کے گھڑی آوندی نہیں
 کشش شمع دا شوق پروانیاں نُوں دِلوں حُب محبوب دی جاوندی نہیں

جیہوں شوق اے یار دے ملن سندا اوہ غیر ول نظر توں نہیں کر دے
 یاری لا بیٹھے جو پیار والی طعنے دوتیاں دے کولوں نہیں ڈر دے
 کر کے قول توں نہیں پھر دے دے قول تے قول توں نہیں ہر دے
 ہر دم یار دا ورد زبان رکھن ہور غیر ولیل نوں نہیں کر دے
 اوہ جان دی نہیں پرواہ کر دے سولی نظر آوے تاں وی نہیں ڈر دے
 قدر یار دی چُچھ صدیق کولوں کشش بے قدرے قدر نہیں کر دے

تیری رحمت دی لوڑ اے عاصیاں نوں میرے جیہا کوئی دل رنجور ناہیں
 روزِ حشر مولا میری لاج رکھ لئیں تیرے کرم تھیں ہوواں جُور ناہیں
 دامن تیرے محبوب دا ملے مینوں ہور کسے دی گل دی جُور ناہیں
 چھڈ غفلت حجاب دا لہ پردہ بنا یار ملیاں ملدا نور ناہیں
 چام چٹ وانگوں ہوویوں آپ انھا آفتاب دا کجھ قصور ناہیں
 کشش رب دے نیڑے شہ رگ توں تینوں مورکھا کوئی شعور ناہیں

کنیاں پٹھ آری رکھیاں وچ غاراں کنیاں سولی تے یار ملاونا ایں
 کنیاں پٹھ تلوار دیدار دیویں کنیاں چٹا تے یار ملاونا ایں
 کنیاں کھل گھلا کے یار ملدا کنیاں وچ اُجاڑ ملاونا ایں
 کنیاں کھوہ وچ سٹ ملاونا ایں کنیاں وچ بہار ملاونا ایں
 کنیاں وکدا وچ بزار میلیں چالی سال وچ کنیاں ملاونا ایں
 کشش رنگ مولا تیرے رنگ دے نیں ہر رنگ وچ یار ملاونا ایں

فانی دُنیا ہے ایہہ مسافری دی آخر چھڈ جہان تُوں جاونا ایں
 چار دِناں دی زندگی جگ اُتے ڈیرہ شہر خاموشاں دے لاونا ایں
 پیش کسے دی جائے نہ اوس ویلے ہو مجبور یاراں کاندھے چاونا ایں
 ہمدرد پیاریاں تُوں ہتھیں بھائیاں سقیاں چھڈ کے آونا ایں
 راہ گیر ہویا راہی کسے ویلے کارن دعا دے ہتھ اٹھاونا ایں
 ہتھیں آپ دفنا کے آون کشش جیہناں واسطے پاپ کماونا ایں

ایہہ اڈدے بھور نہیں سدا رہندے آخر کار ایہناں اڈ جاونا ایں
 خالی بُت ایہہ پُتلا خاک دا اے تیرے کم نہ ایس نے آونا ایں
 بیج نیکیاں دے تُوں بیج پیارے جیہڑا کم اگے آونا ایں
 اتھے سدا نہیں رہیا کوئی ایس جگ تے اگوں کسے ناہیں رہ جاونا ایں
 چار دن دی زندگی جگ اُتے آخر جگ بھریا چھڈ جاونا ایں
 خالی ہتھ آیا تے جائے خالی کشش ہتھ خالی تُوں جاونا ایں

ایہہ دُنیا مثال کھیتی دی جو کجھ بیجنا ایں اوہو پاونا ایں
 نیک عملاں دا بیج تُوں بیج پیارے جیہڑا اگے تیرے کم آونا ایں
 ایس وقت تُوں قیمتی جان مورکھ ویلا پھیر مُر ہتھ نہ آونا ایں
 نفسو نفسی ہووے گی اوس ویلے تیرے کم نہ کسے نے آونا ایں
 بھین بھائی نہ بنے گا اوس ویلے ماں باپ جواب سناونا ایں
 جیہڑا آوندا اے کشش جاوندا اے جیہڑا جاوندا اوس نہ آونا ایں

چھڈ راہ گرا ہے کیوں جاونا ایں پتہ تینوں مورکھ جے کر راہ دا نہ
 اوس ساہ دا کیوں وساہ کرنا ایں جیہڑا ساہ اے ساہ وساہ دا نہ
 مِثل بِلْبِلے پانی دے نظر آویں پتہ لگدا تیری قضا دا نہ
 ہیرا پھیری وِج لگھ گئی عمر ساری آیا تینوں کوئی خوف خدا دا نہ
 وِج بدیاں دے گئی آہیت ساری ہو یا کم کوئی مولا دی راہ دا نہ
 گنہگار تائیں درتوں دُور کرنا کشش کم ایہہ بے پرواہ دا نہ

جلوہ رب دے نور دا دیکھنا ایں بلی جا کوہ طُور پہاڑ نوں پُچھ
 نَشبو پیارے گلاباں دی لہھنی ایں بلی جا کے گل دے خاراں نوں پُچھ
 حُسن مہ جبین دا دیکھنا ایں جا زلیخا تے مصر بزاراں نوں پُچھ
 عبادت گاہ حضور دی دیکھنی آ جا کے کعبے نوں پُچھ یاں غاراں نوں پُچھ
 کتھوں ملدے نیں جام شہادتاں دے جا حُسن جیسے سچے داراں نوں پُچھ
 سخاوت اتے شہادت شرافتاں نیں کشش جا کے تے چاراں یاراں نوں پُچھ

راہے جاندیاں نوں زخمی کری جانا ایں سوہنے نیناں یار سنبھال کے رکھ
 آوے چین نہ عشق دے ماریاں نوں درداں والیاں گلے لگا کے رکھ
 جیہڑیاں دلاں نوں یار وچھوڑنا ایں ان جوڑیاں جوڑ بنا کے رکھ
 چار دن دی چانی جگ اُتے تھنہ آخری یار بنا کے رکھ
 ڈُلھے بیراں دا اے کجھ وگڑیا نہیں پونجھ پونجھ کے تے جھولی پا کے رکھ
 پہلی گزر گئی اے کشش وِج غفلت چھیلی عمر سنوار بنا کے رکھ

گھمسن گھیر فراق دریا اندر وچ غوطیاں جان قربان ہو گئی
 ملے چین نہ عشق دے ماریاں تُوں نادان جوانی ویران ہو گئی
 ایہہ سمندر فراق دا بہت ڈونگھا کنڈھا لبھدیاں عمر روان ہو گئی
 تیر نیناں دا کھچیا شوخ ظالم کمر بھک کے وانگ کمان ہو گئی
 زنجی ہو ڈگا بستر مرگ اُتے ملک عدم ول روح روان ہو گئی
 سنگ دل دی ہوئی مراد پوری میری کشش موت آسان ہو گئی

ترچھی نگاہ تُوں موڑ کے رکھ سچناں اک وار اوہ زخم ہزار کر گئی
 آوے چین ناہیں درداں ماریا تُوں سانوں غماں اندر بے قرار کر گئی
 رڑکن تیر جدائی دے وچ سینے بن کے مار ظالم ڈاڈھی مار کر گئی
 ملیا آب وصال نہ اسان تائیں جیونا جگ اُتے دشوار کر گئی
 جس روگ دا کوئی علاج ناہیں اُس روگ دا اوہ ہمار کر گئی
 بے جان لباں تے ہمار کشش شفا ہوئی نہ موت انکار کر گئی

راجھے تخت ہزارے تُوں چھڈ کے تے خاطر ہیر دی مجھیاں چاریاں نی
 مہینوال نے سوئی دے عشق اندر راتاں کنڈے تے بیٹھ گزاریاں نی
 کڈھی نہر فرہاد پہاڑ وچوں ایس عشق دیاں رمزاں نیاریاں نی
 پیارے مجنوں نے لیلیٰ دے عشق اندر وچ جنگلاں جھلیاں خواریاں نی
 ظالم دل قابو وچ نہیں رہندا اکھیں دیکھ کے صورتاں پیاریاں نی
 کشش یار محبوب جے لا کے سینے دُور ہوون مصیبتاں ساریاں نی

ہر دم وِج اُدیک دے رہن یارو بدھے ہوئے جو قول قرار دے نی
 دے سخن سخن نُون کرن پورا موڑ مکھ نہ سخن توں ہار دے نی
 سودا عاشق دا وانگ پروانیاں دے نت شمع تے جان نُون ساڑدے نی
 پٹ چیر کباب بناوندے نیں کدھرے بن چاکر مجھاں چاردے نی
 ہر رنگ وِج دُنیا وسدی اے سودے اوڑے حُسن بزار دے نی
 عادت جیہناں دی کشش قدیم دی اے اوہ کس طرح پھیر گزاردے نی

گلزار لائی سی یار دے پیار والی ساڈی بھیڑی قسمت سولاں جمیاں نی
 تُسیں جگ جگ جیو سہیلو نی تے جگ جگ جیون تواڈیاں امیاں نی
 ڈاڈھا تنگ وچھوڑے نے آن کیتا ہونیاں راتاں فراق دیاں لمیاں نی
 اکنان وصل نصیب نت بچناں دے اک بے صبراں تے نکمیاں نی
 اک بھیڑیاں کو بھیاں گل لائیاں اک روندیاں ہاواں تے جھیاں نی
 اک مان دیاں نی موجاں تحت اُتے اک قسمت توں ہاریاں مندیاں نی

جاگ امبڑیے کھول اکھاں ساڈی منزل وصال دی لمبڑی اے
 دے غسل تے پا پوشاک سوئی سستی آن وجود نُون چمبڑی اے
 ایس گھر وچوں خالی ٹورنی ایں میرے پلے نہ بدھڑی دمبڑی اے
 ویراں ٹور مینوں کلی چھڈ آونا جتھے رات فراق دی لمبڑی اے
 تُوں ایہہ دس مینوں کلی راہواں کیکوں ساتھ بھین بھائی نہ کوئی اُبڑی اے
 وارو وار سبھ نے جانا یار کشش ہنیری کوٹھڑی تے رات لمبڑی اے

ہُن ماڑے نُوں دیکھ کے لوگ سارے ہیر پھیر کر کے ہر کوئی ٹھگدا اے
 مَسّی لسی اُتے رہندا نہیں کوئی مال سبھ قارون دا لبھدا اے
 بتی نعمتاں کھا کے رجدا نہیں گلہ نت کردا اپنے ربا اے
 دین حوصلا اے دیون والڑے دا پردہ کجدا دوستو سبھدا اے
 اوڑک گلہ غریب دا بند روزی جے اوہ بولدا اے بُرا لگدا اے
 اک مُڈھ دا ویری اوہ ویر رکھے اک مُفت کشش اوہ کیہ لبھدا اے

خزاں آن وڑی جدوں چن اندر رہی نہ بہار گلاب دی اے
 کمر خم ہو سی لے قد تیرا شوخی رہے نہ ایس شباب دی اے
 ہو سی وقت پیری دا تده اُتے لینی خبر نہ کسے جناب دی اے
 ایس ساہ نُوں اس طرح جان مورکھ جیویں بن پانی مچھلی آب دی اے
 جدوں منکر نکیر سوال کر سن ہو سی کوئی نہ گل جواب دی اے
 کشش یار سارا ساز ختم ہو سی جدوں نکل کئی تند رباب دی اے

اک دند چچھے بتی دند توڑے ایہہ حوصلہ اولیں کمال دا اے
 لب تے نام محمد تے جان دتی ایہہ تقویٰ حضرت بلال دا اے
 وچ تلواراں دے فرض نُوں چھڈیا نہیں ایہہ صبر نبی دے لال دا اے
 گنہگاراں تے پایاں بخش دینا ایہہ کم اُس ذولجلال دا اے
 کسے آری دے پٹھ چراوندا اے کسے رُٹھدیاں آپ سنبھال دا اے
 کشش رنگ سارے مہربان دے نیں کسے دشمن دی گود وچ پال دا اے

رُخِ محبوب تے خال ہے یاں کوئی حبشیؑ دربان سرکارؑ دا اے
یاں کوئی ناگ کالا بیٹھا وِچِ مستی یاں ایہہ بھور عاشق گلزار دا اے
یاں ایہہ کسے پروانے دی جان یارو جیہڑا شمع توں جان ساڑدا اے
کالا دام یاں کسے صیاد دا اے گنجِ حسن اندر ہتھ ماردا اے
یاں ایہہ جوہری ملک حبش دا اے لال پرکھدا پیا سرکار دا اے
ککش یارِ دلِ داغ ہے عاشقاں دا جیہڑا عشق اُتے دم ماردا اے

بدلِ رحمتی سرے تے کرن سایہ پاک دامن جیہناں دی امبڑی اے
سورج چنِ قدماں وِچِ کرن سجدہ موڈھے سوہنے دے کالی کملی اے
دوالے گنبد اے جھرٹ پروانیاں دا خاطر نال دیواراں دے چمبڑی اے
کسے سُنیاں حجِ نصیب ہووے کسے کولِ ہونیاں گھڑی لمبڑی اے
کوئی چُندا اے روزے پاک تائیں بیتی کنیاں دی عمرِ نکمڑی اے
ککش یارِ اوہدی رحمت تے گلِ مَکدی بھاویں سد لائے کوچھی نکمڑی اے

قدرِ لعلِاں دی جوگی جاندا اے جیہڑا موتیاں تائیں نکھیردا اے
سچا سودا توں لھے پروانیاں توں اتھے گھٹ ناہیں پورا سیر دا اے
ایہہ شمعِ پروانیاں دوستی اے اودھر حُسنِ دیوانیاں گھیردا اے
کوئی کھوہ گِیرے کوئی پہاڑ کٹے بارہ سال کوئی جھیں چھیڑدا اے
اک یار ہوندا اک مار ہوندا اک یار توں مونہہ نہ پھیردا اے
ککش یارِ اک زبرِ اک زبر ہوندا مولا فرقِ مکے زبرِ زبر دا اے

ہر دم یاد تازی پیارے یار دی اے بے صبر نُوں صبر نہ آوندا اے
 جس جگہ نشبو پھلاں دی نظر آوندی اے اوتھے خار پھٹیا نظر آوندا اے
 مولا میل دے پیاریاں بچناں نُوں نیناں روندیاں چین نہ آوندا اے
 اپنی رحمت دا لا دے پانی بُوٹا سُک اُمید دا جاوندا اے
 ملے آب وصال نہ پیاسیاں نُوں روگ ہجر دا ودھدا جاوندا اے
 کشش یار شمع دے پروانیاں دا کدی شوق وصال نہ جاوندا اے

عجب طرح دا ماملہ پیش آیا شوخ مار کے تیر نشان گندا اے
 اک اچے نکلدا نہیں دوجا آن سینے ساڈا وُندھا اے
 ملا گھڑی آرام نہیں دُکھیاں نُوں بھیڑا حال دِسدا دن دندا اے
 زخماں نال ہويا چُور سینہ مہمان نظر آوندا چار دندا اے
 کوئی گھڑی آرام دی آوندی نہیں راتیں اُٹھ کے تارے گندا اے
 ملے جاں وصال پیاسڑے نُوں کشش حُسن بزار کسے دندا اے

گل کرن لگا مورکھ سوچدا نہیں کیہ کرنی اے تے کیہ کرن لگا
 جھگڑا کسے دا تے آپ پیر اپنا زور تھیں دھرن لگا
 ہر گل اندر اپنا رُعب پاوے دیکھو کسے دی تھاں تے لڑن لگا
 جدوں بندی اپنے سرے اُتے پھیر خوفِ خدا توں ڈرن لگا
 تُوں کون ہیں تے تُوں کیہ کردا ایدھر اودھروں ہامیاں بھرن لگا
 کشش یار میاں ہورے پنڈ اپنی سر کسے دے دغے تھیں دھرن لگا

سیاہ راتاں فراق دیاں نظر آون تے کوئی گھڑی آرام نہ ملدی اے
 محرم یار کوئی لبھدا نہیں جیہڑا خبر لوے بھیڑے دل دی اے
 کشتی نیناں دی اے گھمن گھیر اندر باجھوں خضر خواج نہ ٹھلدی اے
 ڈاڈھی غوطیاں جان ویران کیتی پار ہون دی جاہ نہ ملدی اے
 دل تُوں روگ اوڑا آن لگا مرض جاوندی نہ زخم دل دی اے
 دور دل کشش توں ایہہ دن مینوں درد دل دوا نہ ملدی اے

بے قدریاں قدر کیہ یار دی اے قدر یار دی تُوں قدردان کردے
 دامن پکڑے پاک رسول والا پیارے نبی تُوں جان قربان کردے
 نال عاجزی دے سجدہ رب اگے شاید مہربانی مہربان کردے
 میری بگڑی سنوار دے یا مولا نور نبی دے نال ایمان کردے
 گنہگار دی سوہنیا لاج رکھ لے عذاب قبر دا دور رحمان کردے
 صدقے یار دے کشش تُوں بخش مولا اُمتی یار دا سمجھ احسان کردے

اک شاہ ہے اک فقیر مُفلس واہ واہ مولا تیرا شان کدھرے
 اک ویران تے اک سلطان مولا اک ظالم تے اک مہربان کدھرے
 اک دامحل شاہی اک دا خاک ڈیرہ اک پھر دا ہے بیباں کدھرے
 اک ہون امیر اک پان لیراں کوئی اُنھاں دا نہیں نگہبان کدھرے
 اک نوکراں توں لیندے کم واہ واہ اک ہر دم رہن چران کدھرے
 اُچی شان کیتی اکتاں بندیاں دی کشش ہوندے نیں اک ویران کدھرے

ماہل کمن دی پاکے ڈاہ چرخہ مرتے کندی دے اُلٹے پھیر ہو گئے
 بیڑہ بحر فراق دے وِچ اڑیا ایدھر گرد میرے گھمن گھیر ہو گئے
 کسے گل اُتے رہیا مان ناہیں اسیں وِچ دُکھاں زبروں زیر ہو گئے
 سدھے تکلے نوں اک ول پیا اک تھیں دوتے دوں تھیں چار جو فیروے ہو گئے
 آشنا لب نوں آب وصال ناہیں ظالم لوگ نیں چار چو فیروے ہو گئے
 کشش سجھیا گچھا انگور دا میں قسمت واہ میری کچے بیر ہو گئے

تلواراں وِچ حسینؑ نے سیس دتا تے منصور سولی چڑھ گیا یار بدلے
 شمش کھل لواہ کے یار لبھاتے بلالؓ کلمہ پڑھیا یار بدلے
 ڈنگیا سپ صدیقؑ نوں غار اندر صبر یار کیتا سوہنے یار بدلے
 عثمان غنیؓ فاروقؓ تے علیؓ پیارے کیتی جان قربان سی یار بدلے
 چچا وِچ نمرود خلیل پایا تے گلزار کیتی یار یار بدلے
 حضرت ذکریئےؑ نے آرا جھلیا سی پیٹ رہیا یونسؑ کشش یار بدلے

کیویں چین آوے درواں ماریاں نوں ساڈے بااقرار اقرار بدلے
 بوٹا لایا اُمید دا پھل ہو سن بدلے پھلاں دے ہو کے خار بدلے
 کنارا لبھا نہ نال اُمید آہا سجن اک تے دشمن ہزار بدلے
 بھینڑاں بن دیاں تے یار کم آوندے تے اوہ یار کاہدا ہو کے یار بدلے
 شرماں رکھ لئیں اکھیاں لائیاں دیاں جانی یار کاہدا جیہڑا پیار بدلے
 ایہہ مثل مشہور ہے یار کشش دُنیا بدل جائے پر نہ یار بدلے

گنہگار دے لئی بخشش ہار واہ واہ پھیر کیوں حسرتاں دے وِچ دم نکلے
 ہووے تیرا پیغام غلام تائیں تیرے آستانے میرا دم نکلے
 میرا دل ہووے تیری یاد ہووے تیرا ذکر ہووے میرا دم نکلے
 میری جان ہووے تیری شان ہووے تیرا نال ہووے میرا دم نکلے
 تیرا در ہووے میرا سر ہووے تیرا گھر ہووے میرا دم نکلے
 مہربان ہووے نظر کرم کشش تے غفار ہووے میرا دم نکلے

تیر وِچ کمان دے تے وار اُسدا جس دے ہتھ وِچ تلوار ہووے
 میدان اوس دا جو جوان ہووے فتح اوس جو جانثار ہووے
 شہنشاہ محمود حکمران ہووے پھیر کیوں نہ ایاز وفادار ہووے
 شمع یار دی جلوہ گر ہووے پروانہ جلن اُتے کیوں نہ تیار ہووے
 جلوہ یار دا نور ظہور ہووے عثمانؓ علیؓ عمرؓ تے صدیقؓ یار ہووے
 محفل چار یاراں دی جلوہ گر ہووے تے خیر منگدا کشش خدمتگار ہووے

مولا میل دے وچھڑے بجاناں نوں جیہڑے وچھڑے ہوئے کنیں برس دے نیں
 چین آوندا نہیں ایہناں دیدیاں نوں وصل یار کارن پئے ترسدے نیں
 اکھاں بحر فراق وِچ دُپیاں نیں ہنجوں بدلاں وانگ برسدے نیں
 ہوئی رات فراق دی بہت لمی دن گزر دے نیں وانگوں برس دے نیں
 پئی پچھدی راہیاں جاندیاں نوں پتے لگدے نہیں تیرے درس دے نیں
 کوجھی کملی نوں کشش لا سینے جھگڑے مک جاون کنیں برس دے نیں

تُوں ایہہ دس پیارے ساڈا نال زخماں سینہ ہو گیا اے پُور پُور سوہنے
 گھمن گھیر چو فیروں آن چمبڑے ڈاڈھا غوطیاں کیتا مجبور سوہنے
 ظالم لہر جدائی دی روڑھ مینوں جا سٹیا دور تھیں دور سوہنے
 گھمن گھیر فراق دا کھا گیا کر گیا لکڑے وانگ بور سوہنے
 رُخسار شمع پروانے تُوں نظر آئی سڑ کے ہو گیا وانگ مُور سوہنے
 پانی وصل دا ہے پیاسیاں تُوں کشش کرم تھیں ہووے نہ دُور سوہنے

زُلفاں کالیاں نہیں کالے ناگ دوویں نظر آوندے پئے رُخسار دے نہیں
 نین زگسی زگ مموڑے دے نظر آوندے سپہ سالار دے نہیں
 ہون سُرخ گلاب رُخسار سوہنے نظر آوندے میری سرکار دے نہیں
 چھاتی صاف بلور پیار وندے شیریں بھرے جو بول پیار دے نہیں
 نیویں نظر تگن اُتانہہ ویکھ دے نہیں پیر چک دے نال پیار دے نہیں
 کشش اُنھاں تُوں نت اڈیک رہندی بھکھے ہوون جیہڑے وصل یار دے نہیں

سنگ دل زمانے دے لوگ بھیڑے بکرے وانگ غریب تُوں کوہندے نہیں
 روٹی نہیں غریب تُوں کھان دینی مُونہہ وِچ پئی بُرکی ہتھوں کھوہندے نہیں
 اُچا ماڑے تُوں دیکھ نہ سکدے نہیں چھری سینے دے وِچ کھوہندے نہیں
 پتہ یار دا کسے تُوں دسدے نہیں پانی ڈونگھیاں وِچ ڈوہوندے نہیں
 آوے گھڑی غریب چین دی نہ مُونہہ آنسواں دے نال دھوہندے نہیں
 کشش یار کھوہ گِیڑ دے نماں والا دو نیناں دی جوگ تُوں جوہندے نہیں

سَتِ مصرعے

1

توں غفور الرحیم ہیں یا مولا توں سبھ دا سبھ جہان تیرا
تیریاں قدرتاں تے قربان جاواں کوئی فقیر تے کوئی سلطان تیرا
کوئی عباد تیرا نظر آوندا اے کوئی دسدا اے پریشان تیرا
کوئی جگ اُتے حکمران ہوندا کوئی ہووے خوار ویران تیرا
کدھرے شادیاں تے نٹھیاں نظر آون کدھرے موت دا بنے سامان تیرا
کدھرے شہنشاہیاں ہون مُفلساں نوں کدھرے شہنشاہ ہووے ویران تیرا
پا دے نام محبوب دے خیر مینوں کشش بہت رہندا پریشان تیرا

2

سُرت سنبھال ہُن کھول رکھیں اگے نیندراں پیاں بھیریاں نی
خانہ سٹ کے چوڑ چھٹ ستوں کیوں شامتاں آیاں تیریاں نی
ہُن وی جاگ تے کجھ سنوار اپنا گلاں من لے سجاں میریاں نی
جیوں جیوں کراں پکار تے کوک سونا ایں اکھیں پھٹیاں ہور ودھیریاں نی
جاگ وقت کوہڑا لہہنا کیہ جدوں چلیاں قہر ہنیریاں نی
کدی سکھ اوہ جگ تے پاوندے نہیں کردے رہن جو ہیریاں پھیریاں نی
دشمن وقت کولوں فیدہ لبھدا اے کشش ویکھدا نہ تیریاں میریاں نی

اٹھ مصرعے

(ایس باب اچ اٹھ تے اٹھ توں ودھ مصرعے موجود نیں)

1

جے توں بخشہاراں وِچ نظر آویں تے میں نظر آؤناں گنہگاراں وِچ
جے توں حکماں دے وِچ نظر آویں تے میں نظر آؤناں خطا کاراں دے وِچ
جے توں روزی داراں وِچ نظر آویں تے میں نظر آؤناں اُمیدواراں دے وِچ
جے توں آؤناں این نظر وِچ سچیاں تے میں آؤناں نظر گداواں دے وِچ
جے توں وانگ طیباں دے نظر آویں تے میں دِسنال حال بیماریاں دے وِچ
جے توں شہنشاہاں وِچ دِسنال این تے میں دِسنال ہاں خدمتگاراں دے وِچ
جے توں گل گلزاراں وِچ نظر آویں تے میں دِسنال ہاں حال خاراں دے وِچ
تیری رحمت دی لوڑ ہے عاجزاں نوں کشش کھڑا رہے طلبگاراں دے وِچ

2

راہ گزر ویکھ کے قبر دیوانیاں دی جانی ایس طرحاں نال فرمان لگا
ایہہ کس پُر درد دی قبر اے میرا ویکھ کے دل گھبران لگا
خستہ ویکھ کے حالت قبر والی اپنی وی موت یاد آ گئی
میں وی ایسے راہ گزرنا این اپنے ساتھیوں نوں فرمان لگا

ایہہ داغ حسرت دا جاونا نہیں رو رو اکیوں نیر پیا وگاوند اے
 افسوس سارا وقت گیا ظلم و ستم اندر کارن فاتح ہتھ اٹھاندا اے
 چار دن دی گزر ہے جگ اُتے آخر میلہ بھریا چھڈ جاونا اے
 جیہڑی راتیں مٹھی نظر آوندی سی صبح چھڈ جہان نوں جان لگا
 چار دن دی زندگی چمن اندر پئی بلبلاں نوں نظر آوندی اے
 جیہڑا آوند اے کشش جاوند اے جیہڑا جاوند اے اوہ نہیں آن لگا

3

اللہ پاک نے نُور ظہور کیتا عرب عجم دے سونہیاں بن دے وِج
 جلوہ اوس دے نُور دا چھا گیا اے ہر گل تے شجر چمن دے وِج
 کیتا پھیر محبوب دا شان اُچا ذکر اوہناں دا ہر اک من دے وِج
 جلوہ شمع دا ویکھ پروانیاں نوں لہر مٹھی دی دوڑ گئی تن دے وِج
 دکھ درد ہويا ظالم کافراں نوں اگ بھڑک گئی اوہناں دے من دے وِج
 رل کافراں اے تجویز کیتی ویکھو معجزہ چن دوکھن دے وِج
 چن توڑ کے جوڑ کے دس سانوں ہووے معجزہ ساہمنے دن دے وِج
 چن توڑ دتا نالے جوڑ دتا کہیا ہور دسو جیہڑی من دے وِج
 گُوڑے لُو لے بمار شفا پاوان اے تاثیر ہے لب دہن دے وِج
 فاجر فاسق سُن کے کشش پڑھن کلمہ اے تاثیر ہے سوہنے دے سُخن دے وِج

4

ایہہ دل تیرا میرے بچا وے بڑے شوق تھیں نظر گزار چھڈیا
 ساقی جام وصال پیال مینوں میخانے تے وقت گزار چھڈیا

ملے حُسنِ خزانوں راہِ مولا ہر ص وِجِ ایہہ وقت گزار چھڈیا
 تیر نیناں دے مار نمانیاں نوں کر سینے وِجِ زخم ہزار چھڈیا
 جھلیا جائے نہ وقت جُداِیاں دا تیری یار جدائی نے مار چھڈیا
 ایدھر گھڑی لنگھدی چین دی اے اودھر تیرے بہانیاں مار چھڈیا
 شمع آوندی نظر پروانیاں نوں اساں شمع تے سیس نوں وار چھڈیا
 کشش یار وصال دی گھڑی آوے نہیں تے موت دا کر انتظار چھڈیا

5

اوہ رِشکِ مسیح توں وی دس پیارے
 کتھے لکھیا ہے ظلم و جفا کرنا
 ملے جامِ وصال دا بھکھیاں تُوں
 بلکہ لوڑیئے مہرو وفا کرنا
 جے کر جوڑیئے تے پھیر توڑیئے نہ
 تُوں نال ہے بندا بھھا کرنا
 ایہہ پرتساں بے درداں دی ذات اندر
 کشش منع ہے خوفِ خدا کرنا

6

میںوں صبح اُڈیک سی شام ہو گئی اجے تیک ناہیں میرا شام آیا
 آوے چین نہ درس دے بھکھیاں نوں نہ شام آیا نہ پیغام آیا
 راہِ جانڈیاں لُٹیا دل میرا نہ اوہ دل آیا تے نہ شام آیا
 وعدہ کر گیا جامِ وصال والا نہ ساتی آیا تے نہ جام آیا

کوئی پچھے نہ درد دے ماریاں نوں آیا درد نہ درد آرام آیا
 قاصد دے نامہ گھلیا ول سبناں اوہ وی مُڑ آیا تے ناکام آیا
 کتھوں لہیے دل دے جانیاں نوں دسو عربو بے کتے شام آیا
 کشش یار جدوں رخصت غریباں دی جان ہو گئی پھیر آہ حیات دا جام آیا

7

برچھی ہجر لگی سینے وچ کاری دُور ہوئی سریر تھیں رت جاندی
 مشکل تاں ہووے حل بھاری اک وار بے گل نال لگ جاندی
 اک وار بے گل نال لگ جاندوں سینہ نشتی تھیں ہو مخمور جاوے
 گل رنج و غم ہو دُور جاوے ہو نشتی تھیں سارا سرور جاوے
 ان جوڑیاں جوڑ ملا جاندوں تیرے عشق عشق نے مار ضعیف کیتا
 مجنوں وانگ جا ساڈا سریر کیتا ساڈا جنگلاں وانس تقدیر کیتا
 بھل بھلاوڑے پھیرا پا جاندوں
 جس حُسن دا کریں غرور سوہنے سدا رہنے نہ کسے تے نور سوہنے
 دھوکھا رے گا تینوں غرور سوہنے جام وصل دا سانوں پلا جاندوں
 چھڈ سبناں ایہناں توڑیاں تُوں جوڑ میل لے ان جوڑیاں تُوں
 نہ چھیڑ دکھاں دیاں پھوڑیاں تُوں مرہم وصل دی یار لا جاندوں
 دلوں سبناں ساٹوں دُور نہ کر دل دکھیاں دا غماں نال پُور نہ کر
 کشش بے صبراں تُوں رنجور نہ کر دل دی لگی تے یار بُجھا جاندوں
 اج اوتھوں وی صاف جواب ملیا کردا ایہا ساں جس دی چاہ برسوں
 دُکھ درد چو پھیریوں آن چڑے چین لین دیندا نہیں ساہ برسوں

کوئی گھڑی آرام دی آوندی نہیں لگا سینے فراق دا گھاہ برسوں
بھلا راہ دا کشش پھڑکدا اے راہ لہہ یار دا راہ برسوں

8

اک رنگیا وحدتی رنگ اندر اک ہجر ماہی وچ رو رہی آں
اک مالا گندیاں نام والی چُن چُن ہنجواں یار پرو رہی آں
اک عیباں بھریاں ماہی گل لائیاں بنا وصل دے اک کھلو رہی آں
ملے حُسن خزانیوں راہ اللہ سانوں کھلیاں تُوں مدتاں ہو رہی آں
اک پہنچ گیا ماہی دیس اندر اک نال آنسو مکھ دھو رہی آں
اک روندیاں بختاں ستیاں تُوں اک اُمید دے بوٹے بو رہی آں
اک پا جھگی راہ پو سنے تے اک نال اُمید کھلو رہی آں
کشش کیوں کھیتی سرسبز ہووے دو نیناں دی جوگ تُوں جو رہی آں

9

ڈانواں ڈول پھردی اس جگ اُتے ہر دم گیت فراق دے گاؤنی ہاں
اگلے دُکھ اے بھیڑے مک دے نہیں ہووے نویں نویں میں پاؤنی آں
کوئی سہیلدی وی نہیں نظر آوندی جس تُوں کھول کے حال سناؤنی آں
ہر دم رہندی تانگہ پیاریاں دی کھلی راہاں دے وچ گُراؤنی آں
ڈاڈھے روگ لگے جاواں کس پاسے سیاں نال بھارتاں پاؤنی آں
ملے کدوں سنہیڑا بچناں دا بھیڑے دے تُوں پئی سمجھاؤنی آں
طعنے ایہناں شریکاں دے مک دے نہیں کوئی گل نہ دے تے لاؤنی آں
ملے یار کشش دُکھ دُور ہوون ناں شوق دے گلے لگاؤنی آں

ایہہ زبان دوواندی دی شہنشاہی ایہو کرے فقیر امیر میاں
 ایہو سولی تے چاڑھدی یار میرے کردی شاد ہے کنیں دِگِیر میاں
 کردی زہر ایہہ دشمنان ڈاڈھیاں تُوں رہے کوئی بلا نہ شیر میاں
 ایہہ سُدی اے قید بچر اندر کردی کنیں رہا اسیر میاں
 ایہو سجن پئی سجن تُوں میلدی اے ہر اک دی ونڈدی پیڑ میاں
 ایہو روگ وچھوڑے دا لاوندی اے ایہو میلدی اے سوتی ہیر میاں
 ایہو محرم وصال دا لاوندی اے پاوے خیر ایہہ حُسن فقیر میاں
 کشش روگ وچھوڑے دے بہت لمے توڑے کون ایہہ عشق زنجیر میاں

دن رات نیں کوچ مسافراں دے جیہدی رات اے اوہدی سویر ناہیں
 گھڑی اج دی لکھ غلیبتاں نیں جیہڑی اج آئی آونی پھیر ناہیں
 پتہ لگدا جگ تے آوندیاں دا لگے جانڈیاں دی کوئی دیر ناہیں
 تیرے ہتھ وچ دین اعمال نامہ ہوسی ایس اندر کوئی ہیر پھیر ناہیں
 اوکھا وقت تیرے اُتے آونا ایس خورے جھلنا مٹی دے ڈھیر ناہیں
 ہر کسے دی اُتانہہ تُوں نظر جاندی پٹھاں دِسدی کسے تُوں زیر ناہیں
 اک گنڈھ تے سو نیں ول اس دے جامہ سیتیا آپ ہڈیڑ ناہیں
 تیرے وچ نیں مکر فریب کشش دس کدے اندر ہیر پھیر ناہیں

اوہ بندہ دسو کس کم دا جیہدا جگ دے وچ ویہار کوئی نہ

ڈاڈھا دُنیا دے وِچ خوار ہوندا جس دا کسے دے نال پیار کوئی نہ
 دشمن ہون سارے اوہدے وِچ دُنیا بندا اوس دا سبھاں یار کوئی نہ
 سینے وِچ اوہ چُھری چلاوندے نیں سُندا اوس دی یار پُکار کوئی نہ
 کردا کوئی غریب دی گل ناہیں لہندا اوس دی اے یار وسار کوئی نہ
 دشمن آوندے نظر ہزار اُس نُوں بندا اوس دا اے مددگار کوئی نہ
 دوروں دیکھ کے تے مونہہ موڑ لہندے کردا نال اُس دے اکھاں چار کوئی نہ
 دُکھاں وِچ ساری عمر بیت چکی لبھا اوس تاہیں غنخوار کوئی نہ
 خشی وِچ ساری دُنیا دس دی اے مولا میرے جیا خطا کار کوئی نہ
 پاوے نام محبوب دے خیر مینوں تیرے باجھ مولا دیون ہار کوئی نہ
 دامن تیرے محبوب دا ہے مینوں میرے باجھ مولا گنہگار کوئی نہ
 دن حشر دے کشش دی لاج رکھیں تیرے باجھ مولا بخشہار کوئی نہ

13

لا کے توڑ بھاوئی جاندا نہیں تے تُوں اکھ تھیں اکھ بچا کے رکھ
 بے کر وانگ پروانیاں جان دینی نال شمع دے دوستی لا کے رکھ
 بے کر پھل تاہیں گل لاونا ایں نال کنڈیاں پیت لگا کے رکھ
 گُوڑھے نیناں تُوں سوہنیاں موڑ کے رکھ عشق ماریا تُوں سینے لا کے رکھ
 ان جوڑیاں جوڑ بنا کے رکھ درداں والیا تُوں پیار پا کے رکھ
 ایویں کسے دے نال وگاڑ ناہیں ہر اک دے نال بنا کے رکھ
 نقدی منگدا حُسن محبوب دا اے قیمت پلڑے دے اُتے پا کے رکھ
 کشش سوہنے دی تاگھ بے رکھنا ایں پَٹ چیرا کباب بنا کے رکھ

کسے نُوں مان ہے زر مال والا کسے آسرا بٹکی تے دال دا ای
 کوئی رج کے غفلت دی نیند سٹا کوئی رہ بھکھا وقت ٹالدا ای
 کسے نُوں مان ہے اپنے حُسن اُتے کسے نُوں شوق وصالدا ای
 کوئی عشق دا پھٹیا پھرے بھوندا ہجر یار اندر عمر گالدا ای
 کوئی گل پُچھے گل دے دیندا کر کے گل تے گل نُوں پالدا ای
 کوئی ذکر اندر گیا بیٹھ گوشے جیہڑی خوس دسے خوشالدا ای
 کوئی گنہگار نہ عمل کوئی خستہ حال ڈاڈھا پامالدا ای
 تے ڈر آوندا اے قبر عذاب کولوں نازک وقت کون سنبالدا ای
 منکر اتے نکیر سوال کرن دیا کیہ جواب سوالدا ای
 بدنصیب نُوں حشر وچ ملن دھکے محرم حال کوئی نہ میرے حالدا ای
 واسطے اپنے یار دے بخش سائیاں کیتا کم نہ نیک اعمالدا ای
 کشش یار نُوں آسرا رکھ رب دا جیہڑا لچپال دی لُج پالدا ای

نیکی جاندا نہیں بدی نہیں کردا اوہنوں نال ثواب عذاب دے کیہ
 پروانہ شمع توں وار دے جان تائیں اوہنوں نال سوال جواب دے کیہ
 چوری کردا اے چور ان ڈٹھ اُتے اوہنوں نال غریب نواب دے کیہ
 لیندی جان ہے موت حساب لیتی اوہنوں بڈھے تے نال جوان دے کیہ
 منگتا منگدا خیر دروازیاں چوں اوہنوں نال غلام نواب دے کیہ
 جیہڑا نیناں دے تیر چلاوندا اے اوہنوں تیر تے نال کمان دے کیہ

جیہوں نشہ ہے یار دے ملن سندا اوہنوں ساقی تے نال شراب دے کیہ
 کشش یار جس نُون پیاس یار دی اے اوہنوں نال حیات آب دے کیہ

16

ایس جگ اُتے یار بہت ہوندے اے پر درد وٹا وندا کوئی کوئی
 یاری لان والے کنیں نظر آون اے پر توڑ نبھا وندا کوئی کوئی
 دشمن جاندے آوندے نظر پُہتے تے بچان والا ہوندا کوئی کوئی
 سڑن بھڑن والے پُہتے نظر آوندے تے سمجھان والا ہوندا کوئی کوئی
 اگ لان والے ہوندے لوگ پُہتے تے بچھان والا ہوندا کوئی کوئی
 تماشہ لان والے کنیں نظر آون تے ہٹان والا ہوندا کوئی کوئی
 مر مران والے کنیں دسدے نیں تے بچان والا ہوندا کوئی کوئی
 ظلم کرن والے کشش بہت ہوندے گل لان والا ہوندا کوئی کوئی

17

ایہہ سمندر فراق دا بہت ڈونگھا ایدی سخت مصیبت جدائی دی اے
 رہندی تا نگھ ہے نت پیاریاں دی وچ دکھاں دے جان گوائی دی اے
 گیا نور اکھیاں دا کمر خم ہوئی جوانی گئی اے تیرے سودائی دی اے
 آوے چین نہ درس دے بھکھیاں نُون جھگی راہ محبوب وچ پائی دی اے
 رحمت رب دی آ گئی جوش اندر دیکھی حالت جاں ایس سودائی دی اے
 مونہہ تھیں منگھ پیارے اُس نُون دے دیواں نظر کرم دی اج بے پروائی دی اے
 یوسف ہتھ اٹھا دعا کیتی خیر اس طرح سوالی نُون پائی دی اے
 کشش ہوئی زلیخا دی آس پوری منزل مک گئی اج جدائی دی اے

ماڑے بندے ٹوں کوئی گل لاوندا نہیں اوہ سمجھدا اے میرا شان اُچا
 زور پک دے نال دباوندا اے ایویں اوں تے پاوندا رُعب اُچا
 چار دن دی زندگی جگ اُتے ایویں سمجھدا اے سدا گیان اُچا
 آخر شہر خاموشاں دے جاونا ایں اتھے خاک دا کرن شان اُچا
 شمع بکے ایمان دی ہووے روشن جس دا ہوسی یار ایمان اُچا
 اوہ گھڑی ڈاڈھی اوکھی ہوونی ایں بے کر ہو پوری بہت زبان اُچا
 کھیتی عملاں دی بنج کے بول لاویں پھیر جا سی تیرا مان اُچا
 پھیری جوگی دی جگ تے یار کشش ایویں رکھ نہ ایں کملیا مان اُچا

مونہہ تے لے پردہ مٹھی نیند ستوں میلہ سونیا وکھ کمال دا اے
 دے کے غسل تینوں چا پوشاک سوئی ہر کوئی کاندھیاں تے پیا چاوند اے
 کلمہ کہن شہادت زبان وچوں محرم اصل جیہڑا تیرے حال دا اے
 ہو کے صف بستہ تے دعا کر سن اللہ پاک محرم تیرے حال دا اے
 آخر قبر اندر جا رکھیو نہیں ایہدا اصل مقام وصال دا اے
 ایٹھوں تیک آخر سی ساتھ ساڈا اگے وقت جواب سوال دا اے
 گنہگار ہاں میں میری لاج رکھیں خستہ حال ڈٹھا پائمال دا اے
 صدقہ یار دا کشش نوں بخش دیویں کیتا کم نہ نیک اعمال دا اے

ٹوں تے مست ہوویوں جانی جگ اُتے سمجھ گھڑی کیہ اے تے پل کیہ اے

مثل بلبے دے ہے بنیاد تیری خبرے اج کیہ اے تے کل کیہ اے
 اک جمداں ای داخل گور ہو گئے ویکھیا عیش ناہیں تے سل کیہ اے
 اک دکھرا دھواں جما بیٹھے لینا دل اوہناں کسے نال کیہ اے
 اک مست ہو کے بیٹھے تخت اُتے اکنناں خبر نہیں تخت محل کیہ اے
 اکنناں چوٹ محبوب دی کار لگی کرنی نال کسے اوہناں گل کیہ اے
 جان دتیاں جے ہويا راضی سودا ایس توں ہور سول کیہ اے
 کشش یار ایہہ شوق محبوب دا اے نہیں ساں جاندا ایہہ ول چھل کیہ اے
 اک یار پیارے دی دید بدلے پیا دُکھ تے درد اٹھاوندا اے
 کدھرے گن پڑوا فقیر ہونا کدھرے سانجھ کے مال چراوندا اے
 کدھرے ٹوکری چاونی یار خاطر پٹ چیر کباب بناوندا اے
 کدھرے بن مجنوں رہنا وچ جنگل رکھنا یاد نہ یار بھلاوندا اے
 دُکھ درد مصیبت سبھ سہندیاں وی پھیر قدر محبوب دا پاوندا اے
 جُدا ہون جے عاشق معشوق دوویں صدمہ دوواں سمجھنا چاہیدا اے
 کراں کیہ زبان نہیں زیب دیندی اوہ نادان ایہہ کھیل خدائی دا اے
 کشش یار نوں نشی اے وطن سندی اتے عاشق نوں درد جدائی دا اے

21

اک دن پروانے نے شمع نوں آکھیا اے سجاں تیرے تے جان جلائی اے
 پہلے آپ چلاں میرے سجاں وے پھیر کسے دی جان جلائی اے
 بے قدریاں قدر کیہ یار دی اے قدر والیاں دی قدر پائی اے
 کیتھوں لہیے وچھریاں سجاں نوں وچ ہلاں دے جان گنوائی اے

لگی شیریں دی تانگھ فرہاد تائیں پُروت کٹ کے نہر چلائیدی اے
 پٹ چیر کباب بنائیدا اے سوئی نال پھیر دوستی لائیدی اے
 رانجھے سوچیا ہیر تُوں کیویں پاواں صورت جوگیاں وانگ بنائیدی اے
 چڑھ کے سولی جان گنوائیدی اے کدھرے تن دی کھل لوائیدی اے
 خیر حُسن خزانیوں تاں ملدا غلامی در محبوب دی چائیدی اے
 دے کے جان پروانیاں وانگ کشش پھیر دید محبوب دی پائیدی اے

22

کدھرے تخت شاہی کدھرے باغ شاہی چوکیدار سپاہی سلطان کدھرے
 کدھرے جام ساقی کدھرے نہ باقی کدھرے موت دا ہويا سامان کدھرے
 اکتاں نرم قالین اک بھکھا مردے دُکھاں جوگڑی ہے اکو جان کدھرے
 اک جھونپڑی پا میدان بیٹھا اک سامان تے اک ویران کدھرے
 جہدے کول دانے مکملے ہوں سیانے اک آقاتے اک دربان کدھرے
 سدا رتی زمانے دی چال ایہو اک آزاد تے اک بندی دان کدھرے
 پہاڑ کٹ فرہاد نہر کڈھی لیلی اک لہھے بیابان کدھرے
 اک ہردا بن فقیر آیا کوئی پٹ چیر کے چران کدھرے

23

بدی اُتے غافل مست ہوویوں ہر دم رہے گی تیری ایہہ کار پیارے
 چک گھڑی کجھ سامان کر لے چھڈ گُوڈ دے سبھ تکرار پیارے
 ایدھر گُوڈ دے محل اُسارنا ایں اودھر موت دا اے انتظار پیارے
 ایس خویش قبیلوے کڈھ تینوں مُڑ کے نہیں لینی تیری سار پیارے
 اکھاں کھول مورکھ کجھ سوچ کر لے ایہہ زندگی اے دِج چار پیارے
 گیا وقت آوسی نہ ہتھ تیرے پیا روویس تُوں زاروزار پیارے

نامہ بدی دے نال سیاہ تیرا کوئی لہہ بیلی مددگار پیارے
 جے کر کالیاں نال نہیں بنی تیری بھائی دھولیاں نال سنوار پیارے
 در ڈگیاں دی سائیاں لاج رکھیں روز حشر نہ ہو خوار پیارے
 گھمن گھیر چوں مینوں کڈھ سائیاں بیڑا کشش غریب دا تار پیارے

24

دریا فراق دا بہت ڈونگھا لہر غماں والی جاندی روڑھ سوہنے
 لگا تیر جدائی دا وچ سینے دُکھاں پا گھیرا لئی مروڑ سوہنے
 زخماں نال ہويا سینہ پُور میرا محرم وصل دی لا کے جوڑ سوہنے
 تیری دید ہووے ساڈی عید سوہنے تیرے درس دے بھکھ دی لوڑ سوہنے
 بُوٹا آس اُمید دا سَنک گیا چلی خزاں تے لے گئی توڑ سوہنے
 کیویں چین آوے درداں ماریاں نُوں نیناں ترچھیاں نُوں لویں موڑ سوہنے
 گڈی چڑھی آسمان تے پیار والی میری قسمت بھیرے گئی توڑ سوہنے
 کشش جوڑیے سوہنا توڑیے نہ ان جوڑیاں نوں لئے جوڑ سوہنے

25

چار دن دی کھیڈ ہے جگ اُتے کاہنوں بیٹھی ایں کھول پکھنڈ کُڑیے
 آج اپنا آپ سنوار لے نی بھلکے پے جانی تیری گنڈھ کُڑیے
 کجھ دن رہنا گھر مایاں دے آخر پا ڈولی دین کڈھ کُڑیے
 تیری ویراں پیاریاں چُک ڈولی گھر سوہریاں آونی چھڈ کُڑیے
 آج داج بنا کے رکھ کملی بھلکے بنھ دیں تینوں پنڈ کُڑیے
 نیویں پابے سیں گھر سوہریاں دے جے کر پھول دتی اوہناں پنڈ کُڑیے
 کجھ دناں دے باجھ سہیلیاں نے کملی ویکھنی ایں تیری کنڈ کُڑیے
 کشش یار کجھ اگلی دا فکر کر لے پچھلی چھڈ جیہڑی گئی آہنڈ کُڑیے

سہرے

سہرا

اول حمد ثناء اُس رب دی اے دُنیا کیتی سو لاجواب سہرا
پھیر درود سردار جو انبیاء دا لکھ وار تے بے حساب سہرا
چار یار جس دے وڈی شان والے جیہڑے چمکدے مثل مہتاب سہرا
شاہی گئی جہان سبھ ہويا روشن جدوں چمکيا ماہ مہتاب سہرا
سہرا آدم دے کے وچ دُنیا کیتا رب نے بے حساب سہرا
نُخیاں ہو گئیاں دُنیا والیاں نوں دل جیہناں دے سن بے تاب سہرا
دُنیا وچ سارے سبیاں ماندے نیں شہنشاہ غریب نواز سہرا
سچ او سے دی ہووے نصیب اُس نوں جس گھر وچ ہووے حساب سہرا
اس دُنیا سندے پیارے چمن وچوں ماں باپ جیہناں لاجواب سہرا
شرماں ماں تے باپ تے سوہریاں دی کرنا ہووے گا ادب آداب سہرا
دوجی وار سراج نے لکھ سہرا کیتے شعر نیں لاجواب سہرا

عبدالحمید

یسینِ منزل تیری شان اندر چہرہ نُورِ قرآنِ مجید سہرا
 چار پھلِ محبوبِ دی لڑی اندر بے مثال ہے آپ توحید سہرا
 کھڑیا چمنِ محمدی پھلِ سوئے غوثِ قطبِ داتا تے فرید سہرا
 زبانِ پاک تھیں کہیا حبیبِ رب دے سیفِ اللہ ہے ابنِ ولید سہرا
 وسیلے اوہناں دے دینی چراغِ روشنِ امیرِ وزیرِ دا جگرِ حمید سہرا
 نظرِ کرمِ صدیقِ دی نال سینے رکھیا عمرِ سعید سہرا
 سخاوت ہووے نصیبِ عثمانِ تینوں سایہِ حیدریٰ شہیدِ حسین سہرا
 کھڑیا چمنِ حمیدِ بہارِ آئی کھڑیا زاہدِ دا چمنِ حمید سہرا
 لگا پھلِ مریم اتے تاجِ والا دتا رب سوارِ حمید سہرا
 چن تاریاں دے وچ چمکدا اے رکھیا سرِ عزیزِ خورشید سہرا
 راضی ہووندے تے مسکراوندے نیں یارِ چمڈے نیں خورشید سہرا
 فضلِ رحمنِ بشیرِ رشیدِ روشنِ وچ چمکدا رہے حمید سہرا
 لاجِ ماہیاں دی عزتِ سوہریاں دی ضائع ہووے نہ ایہہ حمید سہرا
 مبارک باد ہے پکیاں سوہریاں نوں چن کے لیا زاہدہ تے حمید سہرا
 خزاں گئی تے موسمِ بہارِ آئی کھڑیا گلِ گلزارِ حمید سہرا
 بوٹے بوٹے چن کے تے پھلِ کشش رکھیا سرے تے آپ حمید سہرا

پرویز اقبال

تیری ذات توں میں قربان جاواں سو سو وار پُجھاں اکھاں نال سہرا
سُچے موتی محبوب دی لڑی اندر بے مثال بنیا بے مثال سہرا
یار غار والا عمر عدل والا ذوالثوریں تے حیدر کمال سہرا
اک نے توڑ کے اپنے دند بتی کیتا اولیس قرنیٰ باکمال سہرا
اک رنگ کالا نوری رنگ ملیا نوری رنگ گیا بلاں سہرا
بُوہے سخی سلطان گدا ہووے پھیر کیوں نہ بنے کمال سہرا
مٹھا بول ہووے پورا تول ہووے قیمت نال ایہہ حسن جمال سہرا
نوری اکھ اُس یار صدیق دی اے چمکے چہرے تے نوںہال سہرا
اج قمر عزیز دی شان اُچی مکھ تے سچے پرویز اقبال سہرا
ظفر جاوید مسکراوندے ویکھ محفل محفل تک پرویز اقبال سہرا
صدیقی پنج موتی ایہہ چراغ دل دے چھیاں مقصود پرویز اقبال سہرا
بی بی مریم مرحوم تے تاج والد چمکے سشمی پرویز اقبال سہرا
لاج ماییاں دی شرم سوہریاں دی قائم رہے پرویز اقبال سہرا
صدقے پیارے محبوب دے یار کشش مولا رکھیا آپ سنبھال سہرا

امجد اقبال

لکھاں حمد ہوں اس ذات تائیں الف میم لایا گل دے نال سہرا
 بوٹا لگا محمدیٰ چمن آباد ہویا چکے پھل نوری خوشحال سہرا
 ابوبکر صدیقؓ ایمان آوندا ڈٹھا احمدی نورا جمال سہرا
 حضرت عمرؓ حضورؐ نے منگیا سی اُچایا یاراں دے وچ اقبال سہرا
 عثمان غنیؓ ذوالنورین سوہنا شرماں وچ ہے بے مثال سہرا
 حضرت علیؓ تے حسنؓ حسینؓ صابر صابر سبھ ہے اہل و عیال سہرا
 ظفر جاوید پرویز محمود احمد ویکھ نشتی ہوندے نونہال سہرا
 لطیف لطف صدیقؓ مثال سایہ تیرا ہے امجد اقبال سہرا
 عمر دین عزیز نصیر سارے ضیالین دے خوشحال سہرا
 کھڑیا چمن امجد تے بہار ہوئی امجد باغ بہار اقبال سہرا
 مریم اتے صدیقؓ لطیفؓ مل کے باغ پھلیا امجد اقبال سہرا
 مبارکباد ہووے ماپے سوہریاں نوں لیا لبھ کے امجد اقبال سہرا
 اوہدے وچ شرماں ماپے سوہریاں توں رکھیں نال سینے امجد اقبال سہرا
 ماسی وزیر وچ نشتی ساوندی نہیں نشتی نال چے امجد اقبال سہرا
 بوٹے رنگ برنگ دے پھل کشش سر تے رکھیا امجد اقبال سہرا

احمد اقبال

اؤل حمد شاء اس ذات دی اے دو جهان سندا پالن ہار سہرا
پھیر درود اس دے پیارے یار اُتے گل انبیاء دا سردار سہرا
چارے یار اُس دے محرم راز کیچتے اک دوسرے دے مددگار سہرا
ابوبکرؓ تے عمرؓ عثمانؓ حیدرؓ ہویا ایہناں دا گل گلزار سہرا
حضرت آدم تے حوا دا جوڑ کر کے دتا رب نے آپ سوار سہرا
جوڑا جوڑا قدیم توں آوندا اے اک دوسرے دا پغغخوار سہرا
خاندان ستمی اتے تاج والا دتا رب تے آپ سوار سہرا
محرم راز مبارکاں دین سارے تیر خوب خوب ہے باغ بہار سہرا
اج نشیاں سبھ بھین تے بھائیاں نوں ماں چمڈی اے بار بار سہرا
سینے وانگ شیشے سارے نظر آوندے دل کسے دا نہیں داغ دار سہرا
نخش رنگ گلاب وچ مہکدا اے اتے موتے لائی بہار سہرا
چمبیلی آکھدی گل نہیں کرن جوگی خریدار اُس دا لالہ زار سہرا
وقت ہے خرید لوو اج سودا لگا ہویا جے احمد بزار سہرا
سودا ہونا تہاڈیاں مرزیاں دا جیسا کسے دا ہے ووپار سہرا
مبارکباد ہے پکیاں سوہریاں نوں جیہدا شاہدہ تے احمد وفادار سہرا
عزت بنی ایں ماییاں سوہریاں دی کرنا پوں گا پورا اقرار سہرا
محمد صدیق تے حسن دین والا سدا رہے ایہہ باغ بہار سہرا
جلس وچ پیاریاں بجاناں دی ہر کوئی چمیں گا کشش یار سہرا

طارق حمید

اوّل حمد ثناء اس ذات دی اے دو جگ دا ہے پالن پار سہرا
 پھیر درود رسول مقبول اُتے کل انبیاء دا سردار سہرا
 ابوبکرؓ تے عمرؓ عثمانؓ حیدرؓ چارے تگدے بنی دے یار سہرا
 وڈے مرتبے تے اُچی شان والے اک دوسرے دے مددگار سہرا
 آدم حوا دا میل کرا کے تے دُنیا وِچ کیتا بے شمار سہرا
 کھڑیا چمن آدم جدوں جگ اندر بنیاں خوب گل گلزار سہرا
 بنیاں وقت اج لوؤ خرید سودا گھلا یوسفی مصر بزار سہرا
 نقش رنگ گلاب اج مہکدا اے لائی موتے عجب بہار سہرا
 چمبیلی آکھدی گل نہیں کرن جوگی خریدار طارق لالہ زار سہرا
 اج نشیاں سبھ بھین تے بھائیاں نوں ماں پُمدی اے بار بار سہرا
 سینے وانگ شیشے سارے نظر آوندے دل کسے دا نہیں داغ دار سہرا
 نقش رنگ گلاب وِچ مہکدا اے اتے موتے لائی بہار سہرا
 حمید اکمل محمود نہیں یار تیرے تیرا پُمدے نیں بار بار سہرا
 جس چمن وِچ نُور ہدایت ہووے فضل رحمن ہے گل گلزار سہرا
 اس وِچ شرماں ماپے سوہریاں نوں ضائع کریں تاہیں تاجدار سہرا
 نازک پھل متاں گھملا جاوے طارق مجید رکھیں نال پیار سہرا
 طارق حمید دوویں محرم راز دل دے طالب اُتے مطلوب دیدار سہرا
 بوٹا بوٹا مہکے پھلاں نال سارا وِچ یار کشش خدمتگار سہرا
 تنگفتہ شہدا رمضان مجید سارے سینے لاوندے باغ بہار سہرا

عزیز الدین

اوّل حمد خدا دی ذات تائیں دو جہان دا رب غفور سہرا
 پھیر درود رسول دی آل اُتے سبھ دس دے نیں ٹورو ٹور سہرا
 چار یار حضور منظور دل دے فیض نال بھرپور گنجور سہرا
 اُچے مرتبے تے اُچی شان والے کُش رنگ سارے ٹورو ٹور سہرا
 خاندان اولیاء اکرام سارے خدمتگار نیں وچ حضور سہرا
 ایہہ رب دے خاص محبوب پیارے ہويا فیض دے نال بھرپور سہرا
 میں قربان اوہناندی شان اُتوں جیہدا ارب کیتا ٹورو ٹور سہرا
 مائی باپ تیرے بُوٹا لا دتا پالنا نال شعور سہرا
 عزت ماں تے باپ دی قائم رکھیں سوہرے ہوون نہ دل رنجور سہرا
 بھین بھائیاں وچ کُشی ساوندی نہیں بار بار تکتن ایہہ مخمور سہرا
 رنگ رنگ دے پھل نیں چمن اندر پھلاں نال ہے تیرا بھرپور سہرا
 کھریا چمن عزیز بہار ہوئی چمن تکتے ٹورو ٹور سہرا
 نازک پھل ٹورین کملائے ناہیں تکتے ناز عزیز مخمور سہرا
 بیوی جنت دے جگر دا ٹکڑا ای دیوا جگدا اے ٹورو ٹور سہرا
 خاندان خاتون امین ای ویکھیں دیوا ہووے نہ ایہہ مجبور سہرا
 کشش یار محفل وچ پیاریاں دی تیرا ہووے ضرور منظور سہرا

عبدالسمیع

اوّل حمد ہزار کروڑ واری حکم حکمران جس دا دو جہان سہرا
بے حساب درود محبوب اُتے جس نوں بخشیا اے مہربان سہرا
چار یار محبوب دے شان والے صدیق عمر علی عثمان سہرا
خاندان چشتی اُتے سہروردی نقشبندی تے قادری شان سہرا
کوئی غوث کوئی قطب فرید پیارا کوئی بھجوری داتا مہربان سہرا
دکھو دکھ کرامتاں گھلیاں نیں کر کے سخی نوں سخی سلطان سہرا
کیتا اُمتی یار دا مومناں نوں پا کے نُور دا آپ رحمان سہرا
چمن تاج اندر قمری نصرنی نوں کیتا منوری نوں چا اُتان سہرا
مریم اتے عزیز دا جگر گوشہ روشن حافظ سمیع قران سہرا
سمیع نصرتی مالا دے وچ موتی مولی چا داتا مہربان سہرا
لاج ماییاں دی عزت سوہریاں دی انج آوے ناہیں قدردان سہرا
جیویں چمن وچ اُج بہار کشش سدا وسدا رہے مہربان سہرا

عبدالعتیق

اَوّل حمد ہزاراں اُس ذات پاک تائیں بیہوا دو جہاناں دا رب العالمین سہرا
 فیر درود سلام اس نوں جس نوں کر کے بھیجو سو رحمت العالمین سہرا
 اُپنی شان، وڈا مرتبہ دے اُس تُوں قُل انبیاء دا کیتو سو مرسلین سہرا
 تیری شان دی محبوبا کی صفت آکھاں جس دی غلامی وچ جبرائیل امین سہرا
 سینے وچ جلوہ رب دے نور دا اے متھے چمکدی اے سورۃ یسین سہرا
 چار یار تیرے محبوبا اُپنی شان والے مولا کر لیا اکھٹا رہبر دین سہرا
 قربان چاواں اولیاء کرام دی شان اتوں نال کرامتاں بھریا تیرا مہ جبین سہرا
 رنگ برنگ پھول عتیقی چمن اندر پے مہک دے نیں نخبو نال بھریا اے یاسمین سہرا
 بہن بہنوئی تیرے نشی اندر سماؤندے نہیں بھر جائیاں چُم دیاں نیں پیارا نازنین سہرا
 رشید حمید وحید سمیع وانگ ستاریاں چمکدے نیں چند بدر چمک دا اے عتیق اللہ دین سہرا
 بیوی وزیرہ جگر اللہ دینی ہويا چراغ روشن وانگ چند بدر عالی شان تے رگین سہرا
 سبھ یار تیرے سچے موتی چناں مل کے چاواں نال بنایا ممتاز عزیز دین سہرا
 دو خاندان پروئے گئے اک لڑی اندر تے عجب طرح دا بنیا بے مثال لاجواب تے حسین سہرا
 اس وچ شرماں تیرے ماں باپ تے سو ریاں دیاں نیں ایویں ٹھکرائیں نہ کدی ہمیش سہرا
 سالیاں سالے سبھ مقصود دل دے تے سس سوہرا دل دا سکون تے یقین سہرا
 اسماء عتیق دوویں محرم دل دے اک طالب تے اک مطلوب ہے قرۃ العین سہرا
 اے سوئی جوڑی شاد رہوے آباد ہوئے جیویں جڑیا ہوئے اگلوٹی اندر نگین سہرا
 اے نازک کلی نہ مکلا جاوے اے گوہر نایاب ہے اینو کریں نہ کدی غمگین سہرا
 اے تیری بنیاد ہے توں اس دی ہیں پیارے جان مُراد تے دل تسکین سہرا
 کشش اس دُنیا دے چمن اندر رہے سدا روشن مثل آفتاب تے مہتاب دل نشین سہرا

باراں ماہہ

چیت

چڑھیا چیت گیا ٹرجانی پھراں بانوری دیاں دُیاںیاں میں
سُنے کون پیاریا باجھ تیرے جیہڑیاں اَج مُصیبتاں پائیاں میں
کوئی گھل سنبھوڑا سَکھ والا پئی چُجھدی پاندیاں دہائیاں میں
کشش یار پیاریا تہ اتوں صدقے جنڈی گھول گھمائیاں میں

وساکھ

اَج چڑھے وساکھ وسار جانی مینوں چھڈ گئے انتظار جوگی
انگ لا بھصوت تے بن جوگی گولی ہوئی گولی سرکار جوگی
لڑ لکیاں دی لاج ہتھ تیرے باندھی دُکھ لینا خدمتگار جوگی
کشش یار علاج بماراں دا تیرے ہتھ شفا بمار جوگی

جیٹھ

جیٹھ جدھر دیکھاں آوندا نظر ناہیں دے جگ تمام ویران مینوں
ڈاڈھی بجر سئی پھراں نت جھلی نہ کوئی خبر گھلی مہربان مینوں

ڈانواں ڈول ہوئی نہیں کول کوئی غماں خوب کیتا پریشان مینوں
 کیتی بھال میں کشش لا سندی لگا مول نہ نشان مینوں

ہاڑ

چڑھدے ہاڑ نہیں صبر سنیو اگلی اونی نوئیگی رونی آں میں
 مالا گندھ دی یار دے نام والی چُن چُن ہنجواں ہار پرونی آں میں
 ظالم داغ وچھوڑے دا جاوندانہیں نال آنواں دے پئی دھونی آں میں
 مالی چمن دیا آکے لا پانی یوٹاکشش اُمید دا بھونی آں میں

ساون

ساون سکھ دی گھڑی نہ ملے کوئی عمر دُکھاں دی گزردی جاندی اے
 دِنے تانگھ رہندی مینوں سچاں دی بھیڑی نیندناہیں راتیں آوندی اے
 کندے کون لاوے پیا باجھ تیرے لہر غماں والی دوہڑی جاندی اے
 کشش یار پیاریا باجھ جلدی میری جاں پئی غوطے کھاوندی اے

بھادروں

بھادروں بھالدی پھراں میں وانگ سستی پٹوں یار کدوں گھر آوندا اے
 کوئی دسو علاج سہیلیو نی بنا ماہی دے جی گھراوندا اے
 اج کوئی سچن سچن نہیں بندا سچاں دُکھ نہیں جاندی اے
 کشش یار مینوں کملی جان کے تے جگ ہو کملیا طعنے لاوندا اے

اسوں

اسوں آس ساڈی لگی مُدتاں دی مل جائیں اوہ یار غم خوار مینوں
تیری دیدنوں دیدڑے ترس دے نہیں دیندے لین نہ مول قرار مینوں
واہ واہ اوہ یارا انصاف تیرا سولی درد والی گئیوں چاڑھ مینوں
کشش یار نہ تد توں مکھ موڑاں بھاویں آوسی دُکھ ہزار مینوں

کتک

کتیں کار ہوئی دن رہن میری پئی یار دا ورد کمائی آں میں
کتے چُجھدی پاندیاں راہیاں توں کتے جوگیاں سانگ بنائی آں میں
کوئی درد ونڈاندا آن میرا پنا یار لئیو مہرجانی آں میں
کشش یار اوے عشق دے مار پاندی کوئی تماں ناہیں جتھے جانی آں میں

مگھر

مگھر ماہ وچ آن کے رت بدلی بُوٹا آس والا ہریا آن ہويا
ہوئی گجھ تسلوی دل والی تائیں یار ملن دا آن سامان ہويا
قاصد لے نامہ یار ولوں رب کرم کیتا مہربان ہويا
کشش یار پیارے دا خط دے کے قاصد بھیر روآن ہويا

پوہ

چڑھدے پوہ پڑھ کے دیکھاں خط تیرا لکھیا ہے سی حال احوال سارا
تھوڑے دناں اندر تینوں آن ملساں جانی ایہہ جان ساڈا خیال سارا

باقی دن گذرن نشتی نال تیرے پورا ہو سی تیرا سوال سارا
کشش یارِ ملسی تینوں آن کے تے رب دور کرسی ایہہ ملال سارا

ماگھ

چڑھدے ماگھ ملیا جانی یارِ مینوں قسمتیاں میریاں آن کے پھیریاں نی
بدل رحمتاں دا سر تے آن چھایا مولا کیتیاں دُور اندھیریاں نی
رب مہر کیتی لایا یارِ سینے لوریاں خوب ہوئیاں آساں میریاں نی
کشش یارِ نوں کول بٹھا کے تے گلّاں دیاں ایس چھیڑیاں نی

پھگن

پھگن ماہہ وچ یارِ نوں لا سینے میں نال وصال نہال ہوئی
چن نظر آیا روضے دار تائیں نشتی عید والی بے مثال ہوئی
مونہوں منگیاں آج تے پالئیاں جھولی بھر لئی مالا مال ہوئی
کشش یارِ صورت یوسف وکھ کے تے میں زلیخاں وانگ نہال ہوئی

دُعا

یا مولا تیری دُہائی اے

نیکی اک تے سو بُرائی اے

پردہ غفلت دا پیا انسان نوں چھڈ گیا دین تے ایمان نوں
بُھل گیا پاک قرآن نوں عُمر بُرے کماں وِچ لنگھائی اے

یا مولا تیری دُہائی اے

چھڈ دے بُرا کم زمانے دا شراب خوری تے چرس خانے دا
اتھے ہونا نہیں کم بہانے دا چور کوئی ڈاکو یا سپاہی اے

یا مولا تیری دُہائی اے

ہو جا خادم پاک حضور دا بن بندہ رب غفور دا
کم چھڈ دے بُرا غرور دا ایہدے وِچ تیری بھلیائی اے

یا مولا تیری دُہائی اے

جدوں دن قیامت دا ہوئے گا اوتھے کوئی کسے دا نہ ہوئے گا
بُرا بیٹھا اپنے عملاں نوں روئے گا ہووے باپ یا کوئی بھائی اے

یا مولا تیری دُہائی اے

چھڈ کھوٹا پاسا بزار دا کرے کھرا سودا وِیہار دا
رب وِگری نوں سنوار دا ایہدے وِچ بُہتی کمائی اے

یا مولا تیری دُہائی اے

ڈاڈھا خوف حشر دیہاڑے دا اوتھے کوئی نہ اوگن ہارے دا
پردہ رکھ لئیں کشش نکارے دا نیکی اک تے سو بُرائی اے
یا مولا تیری دُبائی اے

SUCHEET
PUNCHAM.COM

اُردو کلام

یا نبی مُصطفیٰ یا حبیبِ خُدا کدی آنا میری بگڑی ہوئی کو بنانا
حضرت عبداللہ کے تم ہو پیارے بی بی آمنہ کے جگر پارے
کر کرم کی نظر ہماری خبر میری بگڑی ہوئی کو بنانا خیر پانا
کیسا ہو گا وہ روزِ محشر آپ مختار ساقی کوثر
وہ جو دیں گے پیانہ بھر کر اللہ والوں کا ہو گا آنا
میری بگڑی ہوئی کو بنانا

معراج کی شب آپ کو بلانا میرے آقا کا تھا اک بہانہ
تم ہو سردار الانبیاء تیری ہے کالی کمبلی پیاری کمبلی میں ہم کو چھپانا
میری بگڑی ہوئی کو بنانا

تم ہو اللہ کے محبوبِ پیارے تیرے نُور کے جگ میں نظارے
آپ خود بھی نُور ہیں ساری آل بھی ہے سب نُور کا گھرانہ
میری بگڑی ہوئی کو بنانا

جب روزِ محشر کا ہو گا گناہ گاروں کو بلوانا ہو گا
نگاہِ کرم رکھ لینا شرم اپنے مولا سے کشش بخشوانا
میری بگڑی ہوئی کو بنانا

خوش بخت جنہیں سید ابراہم ملیں گے
 وہ عید کا دن ہو گا جو سرکار ملیں گے
 کمبلی میں چھپالیں گے میرے آقا حشر میں
 ہم جیسے انہیں جو بھی گناہ گار ملیں گے
 وہ عید کا دن ہو گا جو سرکار ملیں گے
 اصحاب سے اُلفت تو ذرا آپ کی دیکھو
 ابو بکرؓ و عمرؓ پہلو میں دو یار ملیں گے
 وہ عید کا دن ہو گا جو سرکار ملیں گے
 یہ سوچ کے سوتا ہوں تصور میں نبیؐ کے
 اس رات مجھے خواب میں سرکار ملیں گے
 وہ عید کا دن ہو گا جو سرکار ملیں گے
 مرنا بھی تو عاشق کو گوارا ہے لحد میں
 سرکارِ مدینہ کے تو دیدار ملیں گے
 وہ عید کا دن ہو گا جو سرکار ملیں گے
 خوش بخت جنہیں سید ابراہم ملیں گے

جامِ کوثر کا مِلِ جائے ایک پیانہ مجھے
 شمعِ نُور کا بنا لیجئے پروانہ مجھے
 جب وقتِ نزع کا آئے تو آپ کی ہو نظرِ کرم
 مِلِ جائے آپ کے قدموں میں جگہ مہربانہ مجھے
 تیرے قدموں کی راہ گزر کا پتہ ملتا نہیں
 بھولے کو راہ بتا دو مالکِ دو جہانہ مجھے
 کیا کروں اور کیا کہوں کچھ اپنے بس میں نہیں
 قافلے والے چھوڑ گئے ہیں سمجھ کر دیوانہ مجھے
 جب منکر نکیر قبر میں پوچھیں گے تو کس کا ہے بندہ
 تو اُس وقت نصیب ہو ایمان کا خزانہ مجھے
 گناہ گار ہوں مگر تیری رحمت پہ ناز ہے
 نارِ دوزخ سے میرے آقا بچا لینا مجھے
 جب خُدا کہے گا عاصیوں کو لاؤ میرے سامنے
 تو اُس وقت کششِ مِلِ جائے بخشش کا پروانہ مجھے

جمالِ حُسن کا وہ شیدائی بنا لیتے ہیں
 آرزوئے وصل ہو تو آنکھیں چُھپا لیتے ہیں
 یہ داغِ حسرت کیا اُن کی شبِ فرقت کی آتش
 یاد آتی ہے تو ہم اشکوں سے بُجھا لیتے ہیں
 راہ گزر بھولے سے جو وہ مقابل آ جاتے ہیں
 مُسکراتے ہیں تو وہ تیور بھی چڑھا لیتے ہیں
 اُن سے کوئی شکوہ کیا کرے ہے بھولا پن اُنکا
 نگاہ تیر سے گراتے ہیں تو اُلفت سے اُٹھا لیتے ہیں
 کسی مصور نے حسینوں کی بنائی ہے صورت ایسی
 رکھتے ہیں جلوہ شمع کا وہ پروانہ بنا لیتے ہیں
 یاد آتی ہے شبِ فرقت میں اُن کی تصویر
 درد اُٹھتا ہے تو کششِ سینے سے لگا لیتے ہیں

بعد مُدت کے وصال رات آئی میرے محبوب انکار نہ کر
 یہ ٹوٹا ہوا ہے شیشہ دل جوڑ لے اسے بے کار نہ کر
 اے شمع تیرے حُسن و جمال پر جلتا ہے پروانہ اُس کے مزار کے پھولوں سے اپنا سنگھار نہ کر
 بعد مُدت کے وصال رات آئی میرے محبوب انکار نہ کر
 بھولے سے جو بالمقابل ہو گئے تو وصل کا سوال ہوا کہنے لگے بے وفائی میں بدنام ہیں ہم ہم سے یار نہ کر
 بعد مُدت کے وصال رات آئی میرے محبوب انکار نہ کر
 تیرے قدموں میں بھولے سے جو میری قبر آ ہی گئی تو اُسے ٹھوکروں سے مثلِ غبار نہ کر
 بعد مُدت کے وصال رات آئی میرے محبوب انکار نہ کر
 حُسن کے پُتلے تو خود ہے اسکا دشمن یہ ایک دن چھوڑ جائے گا اسکا اعتبار نہ کر
 بعد مُدت کے وصال رات آئی میرے محبوب انکار نہ کر
 خدا جانے حسینوں کی آنکھوں میں کیوں بے وفائی ہے لگا ہیں ان سے بچا کے رکھ آنکھیں ان سے چار نہ کر
 بعد مُدت کے وصال رات آئی میرے محبوب انکار نہ کر
 اے کشش ایسی غزلیں لکھنے سے محبوبوں کا گلہ ہوتا ہے بہتر یہ ہے دل کو اپنے قابو میں کر اور حسینوں سے پیار نہ کر
 بعد مُدت کے وصال رات آئی میرے محبوب انکار نہ کر
 یہ ٹوٹا ہوا ہے شیشہ دل جوڑ لے اسے بے کار نہ کر

سب سے ہے نام پیارا محمدؐ کا
 سُوئے فلک پہ ہے دین پیارا محمدؐ دا
 نیکی بدی ثلے گی تو کچھ غم نہ کریں گے
 ہم کو تو ہے بس سہارا محمدؐ کا
 جو در ہے خدا کا وہی در ہے محمدؐ کا
 محمدؐ پیارے خدا کے ہیں خدا پیارا محمدؐ کا
 مشرق و مغرب شمال و جنوب چمکا ستارہ محمدؐ کا
 ہر جگہ لیا مومنوں نے نظارہ محمدؐ کا
 بڑے بڑے ظلم سہے مومنوں نے جان پر
 پھر بھی ہے جاری زباں پر نام پیارا محمدؐ کا
 نہ خوف محشر کا نہ ڈر دوزخ کا
 پڑھ لیا جس نے کلمہ پیارا محمدؐ کا
 بے شک وہ سیدھا جائے گا جنت میں
 کشش جس نے دیکھ لیا نظارہ محمدؐ کا

خدا نے محمدؐ کو بنا کر کہا تُو میرا نُورِ جمالِ محمدؐ
 تُو ٹکڑا ہے نُور کا پیارے میرا بے مثالِ محمدؐ
 ہو مبارک تم کو حاجیو! یہ وہ در ہے باکمالِ محمدؐ
 یہاں سے خیراتِ ملتی ہے سب کو لازوالِ محمدؐ
 تم ہو بگڑی کے بنانے والے حاجت مندوں کی حاجت دلانے والے
 غلامی سے چھڑوا کر تُو نے بنایا نُوری بلالِ محمدؐ
 کافروں فاسقوں نے بہت تکلیفیں دیں پھر بھی آپؐ نے اُنکے لئے دعائیں کیں
 نہ کسی کے لیے بُرا تھا خیالِ محمدؐ
 کسی کو غار کے اندر مقصد ملتا ہے کسی کا آرے کے ساتھ بدن چرتا ہے
 کسی کو ہوتا ہے تلواروں میں وصالِ محمدؐ
 اللہ کے محبوب پیارے ڈوبتی نینا لگا دو کنارے
 کششِ گناہ گاروں کے سہارے اُمت کے رکھوالِ محمدؐ

بادِ صبا مدینے والے کو میرا پیغام دینا
 تڑپتے ہوئے منتظر کو گلے سے لگا لینا
 غمِ بھر کے ماروں کو مدینے بلا لینا
 تمہیں نے درد دیا ہے تمہیں دوا دینا
 خوفِ محشر سے جب دھڑکتا ہو گا بدن
 تو کمبلی والے ہمیں کمبلی میں چھپا لینا
 جب پلِ صراطِ نارِ دوزخ سے پار جانا ہو گا
 تو دامن کی ٹھنڈی ہواؤں وے پار لگا دینا
 تلخیِ محشر کی پیاس سے مومن گھبرائے ہونگے
 بانیِ کوثر اس وقت اکِ جامِ کوثر پلا دینا
 اگر جلوہ دیکھنا ہے مومنوں خداوندِ باری کا
 تو نبی کے قدموں کی خاک کو آنکھوں سے لگا لینا
 جب خدا کہے گا مومنو کو لاؤ میدانِ حشر میں
 تو غلاموں میں کھڑے ہونے کی کشش کو بھی جگہ دینا

یہ رحمت گنبدِ خضرا سے لائی ہے
بادِ صبا شہرِ مدینہ سے آئی ہے
رحمتی خزانہ روضے کملبی والے سے لائی ہے

مانگنے والے اپنا دامن کشادہ کر یہ محبوبِ خدا بارگاہی ہے
مبارک باد ہو تجھ کو حلیمہ تمہاری گود میں جو ہے وہ محبوبِ الہی ہے
بے شک وہ ضرور جوئے گا جنت میں کو جس نے محبوبِ خدا سے لگائی ہے
کشتی اپنی منجھار میں ہے کنارے لگا دو بے کسوں دردمندوں کی تو یہی کمائی ہے
جب دنِ قیامت کا ہوگا تو خدا کہے گا مومنوں سے کیا دنیا میں تم کو میری یاد آئی ہے
تو اُس دن میرے آقا دامن میں لے لینا کشتی گناہ گار کی تیرے دامن میں رہائی ہے

بادِ صبا شہرِ مدینہ سے آئی ہے
 رحمتی خزانہ روئے کمبلی والے سے لائی ہے
 تیری اُلفت میں مرنے والوں کی ضائعِ قربانی نہیں جاتی
 نام کرتے ہیں دُنیا میں وہ حقیقتِ رحمانی نہیں جاتی
 دل میں گزرنے کی اُن کے آہٹ تک بھی نہیں جاتی
 آواز ایسی بناتے ہیں کہ پہچانی بھی نہیں جاتی
 کہا زُلیخا نے محبوبِ یوسف سے پیارے آنکھ جوانی رب سے دلا دے
 اے یوسفِ کنعانی میری آنکھوں کی پریشانی نہیں جاتی
 چُھول بوئے تھے ہم نے سچ یار اپنائیں سجائیں گے ہم
 مگر بخت اپنے ہیں کہ کانٹوں کی نگہبانی نہیں جاتی
 شبِ فُرقت اُن کی یاد مین یونہی گزر جاتی ہے
 جُستجو لگی رہتی ہے اور دردِ دل کی کہانی نہیں جاتی
 کروٹیں بدل کر ادھر ادھر صبح ہو ہی جاتی ہے
 دن ایسا حیران کرتا ہے کہ دن کی پریشانی نہیں جاتی
 اے پیارے حبیبِ خدا کے لو خبر بے کسوں کی آ کے
 تم ہو محبوبِ ربانی کششِ گناہ گاروں کی پریشانی نہیں جاتی

غمِ فُرقت کے ماروں کو محبوب کی بستی میں پہنچا دے
 بے چین ہیں آنکھیں شہرِ مدینہ دکھا دے
 یگولی ہوئی دُنیا میری پھر بنا دے اُبڑی ہوئی نگریا میری پھر بسا دے
 ڈوبتی عینا ہے میری پار لگا دے قدموں میں اپنے محبوب کے مجھے جا دے
 اللہ کے محبوب کو ہم سے ملا دے تیری رحمت کے بھوکے ہیں اپنی رحمت سے رجا دے
 پروانے ہیں تیری شمع کے اپنے نُور سے جلا دے جلا کر محبوب کے قدموں کی خاک بنا دے
 غفلت کے ماروں کو اپنی رحمت سے جگا دے سحرِ گناہ میں ڈوبے ہوؤں کو کنارے لگا دے
 گلزارِ محبوب کے پھولوں کا ہار بنا دے صدیقِ عمرِ عثمانؓ حیدرؓ کے غلاموں میں سجا دے
 ٹوٹا ہوا شیشہٴ دل آئینہ ساز ملا دے شہنشاہ کے روضے دا ادنیٰ سا خادم بنا دے
 گناہ گار ہوں اپنے مولا سے بخشوا دے سینہ کشش کا اپنے نُور سے چمکا دے
 غمِ فُرقت کے ماروں کو محبوب کی بستی میں پہنچا دے
 بے چین ہیں آنکھیں شہرِ مدینہ دکھا دے

ہزاروں پروانے بٹار ہوتے ہیں شمعِ انور کے سامنے
 لاکھوں گدا بیٹھے رہتے ہیں والیئے کوثر کے سامنے
 اے ساقیئے کوثر ایک قطرہ آبِ حیات کا مل جائے مجھے
 لاشہ تڑپ رہا ہے روضہٴ اطہر کے سامنے
 موت آتی ہے تو آ جائے مجھے پیارے بے شک
 دم نکلتا ہے تو نکلے تیرے در کے سامنے
 دامن تیرا نصیب ہو گناہ گار کو روزِ محشر
 جب مولا عاصیوں کو کہے گا لاؤ میرے در کے سامنے
 خاک تیرے قدموں کی ہو میرے سر پا ضرور
 قبر میری ہو تیری راہ گزر کے سامنے
 لاج رکھ لینا اُس دن میرے مولا کشش کی ضرور
 جب کھڑا ہونا پڑے گا عاصیوں کو میدانِ حشر کے سامنے

محبوبِ خدا جب اس دُنیا پر آ گئے
 پگڑی ہوئی جن کی تھی سب کی بنا گئے
 نہ بیٹا باپ کا بھائی بھائی سے بیزار تھا بُرائی کا زمانہ تھا کوئی کسی کا نہ یار تھا
 دُشمن تھے جان کے بُرائی سے پیار تھا جوڑ کر بھائی سے بھائی یار سے یار ملا گئے
 محبوبِ خدا جب اس دُنیا پر آ گئے
 پگڑی ہوئی جن کی تھی سب کی بنا گئے
 آپ کا سایہ نہ تھا آپ دُنیا کے تھے سایہ خدا نے اپنے نُور سے تھا آپ کو بنایا
 آپ نے آ کر غفلت سے سوئے ہوؤں کو جگایا مولا سے اپنے آ کے سب کو ملا گئے
 محبوبِ خدا جب اس دُنیا پر آ گئے
 پگڑی ہوئی جن کی تھی سب کی بنا گئے
 دُشمنی کا چہرہ گویا نُور تھا رحمن تھا ماتھے پہ سورۃ تھی یسین کی دل میں جلوہ قرآن تھا
 کس شان سے آیا ہے مالک دو جہان کا آپ خود نُور تھے دُنیا کو نُور و نُور بنا گئے
 محبوبِ خدا جب اس دُنیا پر آ گئے
 پگڑی ہوئی جن کی تھی سب کی بنا گئے

تیری فرقت میں پیارے سینے پر چلتے ہیں آرے دن بے چینی میں ہم نے گزارے اور شب بھر گنتے رہے تارے
 محبوب خدا جلدی سے آ جا دل کی لگی کو کُجھا جا آگ سلگ رہی ہے سینے میں بحر میں تیرے پیارے
 اور سینے پر چلتے رہے آرے
 یہ بھی تیرا کرم ہے خواب میں آنا پُر درد دل کو مدینے میں بلانا دیکھیں ہم بھی تیرے سبز گنبد کے نظارے
 اور سینے پر چلتے رہے آرے
 تم ہو محبوبِ ربانی غریبوں کے پروردِ یتیموں کے بانی بے پُر اُڑتے ہیں تیرے سہارے
 اور سینے پر چلتے رہے آرے
 جب دن محشر کا کشش آئے گا کوئی عاجزی سے آپ کو بلائے گا کرنا شفاعت ہماری خدا کے پیارے
 اور سینے پر چلتے رہے آرے دن بے چینی میں ہم نے گزارے

پی لئے ہیں جنہوں نے جامِ اُلفت کے پیمانے تیرے کس طرح چھوڑ جائیں در دولت کو دیوانے تیرے
 ہر جگہ چہرہ انور کے پاتے جاتے ہیں جلوے تیرے غاروں میں بھی ڈھونڈ لیتے ہیں شمع کو پروانے تیرے
 تلواروں میں شہادت پوتے ہیں تیرے دین کیلئے پیش کرتے ہیں خدمت میں جانوں کے نذرانے تیرے
 شہنشاہوں غریبوں میں مسکینوں تیتیموں میں ہر طرح ملنے کے بنا لیتے ہیں بہانے تیرے
 دشمن کو بھلے بُرے کو تم بنا لیتے ہو اپنا نگاہِ کرم میں ہیں پیارے ایسے نشانے تیرے
 ابو جہل بھی آنکھیں چھپائے پھرتا ہے نہیں آتا خوف کے مارے آقا میرے سامنے تیرے
 خدا نے ہے تمہیں اپنے نُور سے بنایا خدا کے نزدیک تم ہو اور خدا ہے سامنے تیرے
 کبھی آرزو جو ہوئی طبیعت آپ کی تو آسمانوں سے ملک آتے تھے دل کو بہلانے تیرے
 جن و بشر شجر و حجر سب آپ کی رحمت کے سائے میں ہیں جبرائیل آتے تھے خدمت میں پیغامِ خدا پہنچانے تیرے
 چمن گلوں سے مہکے ہوئے ہیں دُنیا کے تیرے نُور سے اور کلمبلیں گارہی ہیں پیارے پیارے افسانے تیرے
 نگاہِ کرم گناہ گار پر ہو آپ کی شاید کششِ بخشا جائے اُمّتی ہونے کے بہانے تیرے

تم خود ہو نور تمہاری آل بھی ہے نور سبھو نور کا ہے ہر جیا
 آ جا موری نگری میں عرب کے بسیا توری دید کو مورا تڑپتا ہے جیا
 نین مورے مثل سادان برستے ہیں تمہاری دید کو آقا ترستے ہیں
 پار لگا دو کرم سے موری نیا آ جا موری نگری میں عرب کے بسیا
 دکھا دو چہرہ موہے ماہ منور آ جا مورے سا جانا شاہ انور
 تو ہے بن موری سا جھے نہ اے نگریا آ جا موری نگری میں عرب کے بسیا
 تم ہو اللہ کے محبوب پیارے تورے نور کے ہیں جگ میں نظارے
 تم خود ہو نور تم ری آل ہے نور کا ہے سب گھرانہ آ جا موری نگری میں عرب کے بسیا
 جب دن آخرت کا ہو گا کہیں گے رب باری لے کے عاصیوں کو آد عدالت ہے ہماری
 تو اُس دن لاج رکھ لینا ہماری لاجن کے رکھو یا آ جا موری نگری میں عرب کے بسیا
 آپ ہو پیارے مولا کے نور مجسم جس پر ہو گی آپ کی نظر کرم
 اُس کی کشش بات ہے بن گئی یا آ جا موری نگری میں عرب کے بسیا
 تم خود ہو نور تمہاری آل بھی ہے نور سبھو نور کا ہے ہر جیا

تم سے نبیؐ جی آنکھیں لگیں مورا چچین گیا موری نیند گئی
 دیوانی گئی متوالی بھئی مورا چچین موری نیند گئی
 ترساؤ نہ اب محبوبِ خدا تڑپاؤ نہ اتنا شاہ ہدیٰ
 موہے درس دکھاؤ آؤ کبھی مورا چچین گیا موری نیند گئی
 گئے سُننے میں وہ مٹکھڑا دکھا موہے ہائے کہاں کا روگ لگا
 میں کیسے کہوں پیاری سکھی مورا چچین گیا موری نیند گئی
 میں حق کے دُلا رے تمہیں پاؤں کہاں تمہیں ڈھونڈنے آخر آؤں کہاں
 دن رین بُری ہے حالت موری مورا چچین گیا موری نیند گئی
 توری پیت کی ریت ہے کیسی پیا نہ ہووے درس تڑپت ہے جیا
 نہیں جینے کو موری آس رہی مورا چچین گیا موری نیند گئی
 مَر جاؤں میں جُدائی میں نہ کہیں کھا کھا کے غم رو رو کے یونہی
 لو جلد خبر پیارے نبیؐ مورا چچین گیا موری نیند گئی
 دکھا دو تجمل ماہِ عرب تسکین ہو دل کو شاہِ عرب
 میں پردیسن ہوں کشش دکھیاری بڑی مورا چچین گیا موری نیند گئی

آ گیا در پہ تمہارے مُعانی کا طلب گار اے عاصیوں کے راہبر سید ابرار
 رحم تیرا ہر گھڑی درکار ہے گر کر دو کرم تو بیڑا پار ہے
 جائے نہ وار خالی اے دو جہاں کے والی
 دین و دُنیا میں میری آبرو کیجئے ہر دو عالم میں مجھے سُرخرو کیجئے
 بے شک ہیں ہم بندے گناہ گار تیری رحمت کے ہیں ہر دم طلب گار
 دو دن کے ہیں ہم دُنیا میں مہمان آخر تیرے قبضے میں ہماری جان
 راستہ سیدھا چلانا ہم کو ہر پیچ و خم سے بچانا ہم کو
 تو عالمِ دانا تیری بڑی ذات ہے پس آبرو کشش کی تیرے ہاتھ ہے

اسماں اکھ نال محبوباں دے لائی اے جان وچ وچھوڑے دے پائی اے
 دے چین نہ راتی نیند پاونی ہاں اٹھدی بہندی میں گیت وچھوڑے دے گاؤنی ہاں
 اسماں تن تے چادر فراقاں دی پائی اے اسماں اکھ نال محبوباں دے لائی اے
 جیہدا در خدا دا اے اوہو در کھلی والے دا اے کھلی والا پیارا خدا دا اے خدا پیارا کھلی والے دا اے
 اسماں کھلی والے دے درتوں خیر پائی اے اسماں اکھ نال محبوباں دے لائی اے
 ہوون وچ دربار منظوریاں آساں دل دیاں ہون ساڈیاں پوریاں
 اسماں درباناں دی وردی پائی اے اسماں اکھ نال محبوباں دے لائی اے
 اک وار بے خانے کعبے جاواں میں جگر آسود چم چم کے اکھاں نال لاواں میں
 پاک آب زم زم وچ نہا لینے اسماں اکھ نال محبوباں دے لائی اے
 سامنے کعبے دے مقام ہے ابراہیمؑ دا اوتھے حکم ہے رب کریم دا
 دو نفل کشش کر ادا لینے اسماں اکھ نال محبوباں دے لائی اے

ایسے لڑی دیاں ہور کتاباں

نوشا ہی پھل

(چھپ چکی)

کلام: مولوی سراج دین

جوڑنہار: مُدثر بشیر

چھپن والیاں

بابا جی، چاچا جی تے میں

(کہانیاں، باتاں، وچار)

مُدثر بشیر

سمے

(کہانیاں)

مُدثر بشیر

چھاپنہار: سچیت کتاب گھر، 11- شرف میٹشن، چوک گنگارام، لہور